BARNBIBLIOTEKET SAGA: 8.

PRIS 1 KRONA

SAGOR UR

TUSEN OCH EN NATT

AV

ANNA WAHLENBERG

ANDRA SAMLINGEN

MED 62 TECKNINGAR

AV

LOUIS MOE

STOCKHOLM
SVENSK LÄRARETIDNINGS
FÖRLAGSAKTIEBOLAG

Daga Thorling 1911.

BARNBIBLIOTEKET SAGA
8.

SAGOR UR
TUSEN OCH EN NATT

BERÄTTADE FÖR SVERGES BARN

AV

ANNA WAHLENBERG

ANDRA SAMLINGEN

MED ORIGINALTECKNINGAR

AV

LOUIS MOE

STOCKHOLM
SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAGSAKTIEBOLAG.

Daga Thorling

STOCKHOLM
SVENSKA BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAGET
1911

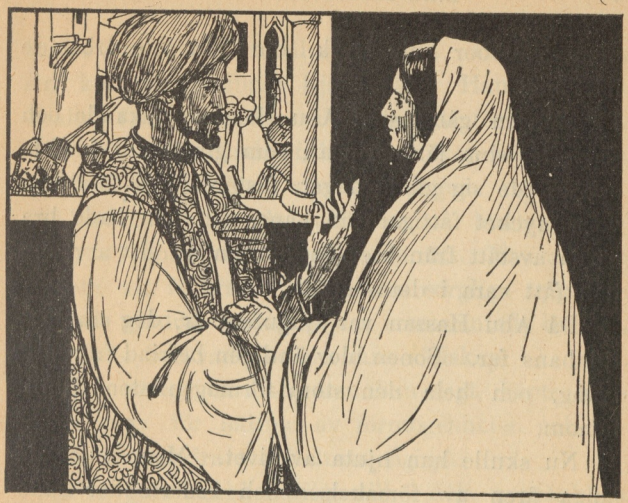

Kalifen för en dag.

På kalifen Harun al Raschilds tid levde i Bagdad en köpman, som var mycket rik och mycket snål.

Han hade endast ett barn, en son, som kallades Abu Hassan. Denne blev mycket strängt uppfostrad, fick gå klädd som en fattig gosse, äta samma mat som en dagsverkare och unnades aldrig ett nöje, men trakterades däremot med så mycket

mera snubbor och stryk, om han inte arbetade hårt nog.

Mången gång stod Abu Hassan suckande och såg efter sina jämnåringar, som gingo fint klädda och gjorde sig glada dagar, fastän deras föräldrar voro mycket fattigare än hans, och han hade bra gärna avstått från mer än hälften av sitt arv, om han fått vara i deras ställe.

Då Abu Hassan var tjugufem år, dog emellertid hans far. Sonen blev äntligen befriad från allt tvång, och hela den stora förmögenheten tillföll honom.

Nu skulle han njuta av livet. Men under de långa åren av försakelser och vedermödor hade han lärt sig åtskilligt och blivit försiktigare, än han skulle varit, om han icke haft någon erfarenhet av pengars värde.

En morgon gick han in till sin mor, som han höll mycket av, och rådgjorde med henne om, hur han bäst skulle ställa det för sin framtid. Han sade henne, att han ville lära känna andra unga mäns glada liv. Han tänkte hålla fester och roa sig utan tanke på att spara. Men hade han en gång kommit i farten, var han rädd att icke kunna hushålla, så att det räckte hela livet ut, och därför ville han dela förmögenheten i två lika stora delar. För den ena skulle han köpa egendomar och jord, som icke var lätt att sälja, och den andra

skulle han använda till sina nöjen. Ginge den då sin kos, kunde ingen hjälpa det. Han visste då i alla fall, vad det ville säga att föra ett glatt liv, och hade ändå tillräckligt över för att leva sorgfritt och rikligt i alla sina dagar.

Modern klappade sin son på huvudet och sade, att hon tyckte, han gjorde rätt. Hon unnade honom att få ersättning för sin sorgliga uppväxttid och gladdes åt de nöjen, som väntade honom, ehuru de berövade henne hans sällskap.

Och så gjorde han, som han sagt, köpte lantegendomar för hälften av förmögenheten och använde den andra att förlusta sig på.

Det gick också härliga till. Alla upptänkliga nöjen var han med på. Sitt hus lät han pryda och förse med de dyrbaraste mattor, divaner och husgeråd. En taffeltäckare anställdes för att styra om, att det alltid stod till reds att taga emot gäster. Själv gick han klädd i siden och juveler, och vänner skaffade han sig i hundratal.

Slutligen blev det alldeles för bullersamt för hans gamla mor att dela hans bostad, där festerna pågingo både natt och dag, och hon flyttade till ett litet hus, som hon ägde i stadens utkant. Men då levde Abu Hassan än vildare. Hans tillställningar voro de överdådigaste, man kunde tänka sig, och alla unga män av fina familjer sökte hans sällskap, ty ingenstädes kunde man ha så roligt

som hos honom, dels för att allting gick så präktigt till, dels för att värden själv var så munter, angenäm och gästvänlig.

För vem som behövde hans hjälp, stod hans börs öppen, och hans lov sjöngs i alla möjliga tonarter runt kring staden. Det fanns väl ingen ung man, som var så omtyckt och beundrad som han, och han tänkte med belåtenhet på, hur många och trogna vänner han hade.

Men en morgon kom hans taffeltäckare till honom med bekymrat utseende och begärde mera pengar.

Vad? utbrast Abu Hassan, jag har ju lämnat dig hela min kassa med villkor, att du skulle hushålla förståndigt.

— Ja, vad har det hjälpt att hushålla, när du ville ha det på ditt sätt! svarade taffeltäckaren.

Och så bevisade han honom tydligt och klart, att allt gått ärligt till väga, och att pengarna, som anförtrotts i hans vård, slukats till sista öret av det kostbara levnadssättet. Endast ett par år hade förflutit, sedan Abu Hassan tillträtt sitt arv, och nu var det redan till hälften förstört, utan att han haft en aning om det.

Bedrövad över, att de glada dagarna så snart tagit en ända, gick Abu Hassan till sin moder och berättade henne, hur det stod till. Nu måste han inrätta sig på helt annat sätt, om hans åter-

stående förmögenhet skulle räcka till att leva av, och det förekom honom i synnerhet svårt att avstå från umgänget med sina många vänner, som blivit honom så kära.

Men den goda modern tröstade honom, så gott hon kunde.

— Jag skall flytta till dig igen, sade hon, och med litet omtanke skola vi nog få det gott och bra, om du också inte

kan hålla så stora fester som förut. Och vad dina vänner beträffar, så komma de nog att bjuda dig, såsom du förut har bjudit dem, när de se, att du inte längre har råd till det.

Det sista sade hon dock med ett litet illparigt leende, ty hon hade sett åtskilligt av världen och visste, att alla vänner icke voro att lita på.

Emellertid blev det som hon sagt. Hon flyttade hem till sin son igen. Denne avskedade de flesta av sina tjänare, sålde sina hästar och vagnar och drog på allt sätt in på staten.

Men när hans vänner fingo höra talas om denna förändring och inte längre blevo bjudna till några storartade fester, drogo de den slutsatsen, att han var alldeles ruinerad, och sedan funno de honom inte alls så älskvärd som förr.

Då de mötte honom på gatan, fingo de alltid så bråttom, att de icke hade tid att stanna och prata. Somliga sågo honom icke ens, fastän han gick rakt emot dem, och inga bjudningar hördes av, hur tåligt än Abu Hassan satt och väntade på dem.

Slutligen måste han beklaga sig för sin mor och yttra sin förvåning över, att ingen av alla hans bekanta lät höra av sig.

Då log modern och nickade helt menande.

— Ja, ja, sade hon. Det var inte utan, att det anade mig. Men sådana vänner som de, du

tycks ha haft, kan man lika gärna vara av med, och du kan vara glad att till så billigt pris ha fått lära känna, vad de gå för.

Hassan blev emellertid förargad och tog sina vänner i försvar. Så dåliga vore de inte, att de övergåve honom. De hade naturligtvis sina giltiga skäl, varför de gjort sig osynliga, och för att visa modern att så var, ville han pröva dem. Han skulle låtsas ha blivit alldeles utfattig och gå till dem för att be om hjälp, så skulle det nog visa sig, att de hade hjärta för honom.

Sagt och gjort. Han gick till den närmaste, men denne svarade, att han för tillfället icke kunde göra något för honom, ty han hade händelsevis själv blivit försatt i penningeförlägenhet.

Och ändå såg Abu Hassan, att en stor hög med guldmynt låg på bordshörnet.

Den andre, han gick till, hade omöjligt tid att tala med honom.

Den tredje stirrade på honom och frågade. vem han var. Han kunde inte erinra sig, att han någonsin sett honom.

Den fjärde lät säga, att han var bortrest, fastän Abu Hassan såg honom genom fönstret. Och den femte befallde sina tjänare att kasta honom på dörren.

När Hassan sålunda gått omkring hos dem alla, var det ingen, som givit honom ens en enda liten slant. Alla hade de vänt honom ryggen utan att komma ihåg de vänligheter och gåvor, varmed han överhopat dem. Hans moder hade rätt. Vänner i lyckan äro talrika, men vänner i nöden äro sällsynta.

Och han blev bitter till sinnes vid denna upptäckt. Aldrig mer ville han ha något att göra med dessa falska människor. Aldrig mer skulle han lita på någon. Och han avgav ett heligt löfte, att ingen av Bagdads invånare skulle med hans vetskap och vilja komma innanför hans dörrar och bli hugnad med hans gästvänskap.

Den femte befallde sina tjänare att kasta Abu Hassan pä dörren.

Hädanefter stängde han sig inne i sitt hus och levde tillsamman med sin moder i största tillbakadragenhet. Men hans forna glada lynne var borta, och han gick och såg så grubblande och dyster ut, att modern började bli orolig.

— Sök dig något sällskap, min gosse! sade hon. Du kan väl få nya vänner, och vem vet, om du inte till slut kan träffa dem, som äro goda och uppriktiga?

Men Abu Hassan hade blivit tillräckligt bedragen på vänner, och han ville icke bli det på nytt.

En dag kom han likväl in till sin mor och bad henne att ställa om en riklig aftonmåltid åt honom och en person till.

— Jag har fått en god idé, sade han. Visserligen har jag dyrt lovat att icke undfägna någon av Bagdads invånare i mitt hus, men däremot är det ingenting, som hindrar mig att bjuda till mig främlingar. Jag har tänkt att söka upp resande, som komma till staden, och föra dem med mig hem. Bland dem finnas många angenäma människor med stor erfarenhet, och jag tror, att jag kan få mycket nöje av dem, på samma gång som jag förvärvar mig deras tacksamhet. Men för att icke bli besviken av dem, skall jag göra till villkor, att de aldrig komma igen eller bjuda mig tillbaka, ty jag vill aldrig mera fästa mig vid någon levande varelse.

Modern blev glad över att han hittat på något, som kunde förströ honom, och lovade genast att besörja uppköpen, medan han gick ut och sökte sig en passande gäst.

De resande främlingarna måste för det mesta passera en bred bro, som ledde över floden in i staden, och här ställde sig Abu Hassan att granska de förbigående. Många lät han gå oantastade, men då han slutligen såg en man, vilkens ansikte föreföll honom klokt och sympatiskt, gick han fram till honom och bjöd honom till sig för att dela sin aftonmåltid, under det han på samma gång förklarade, att ett löfte band honom att inskränka deras bekantskap till denna enda sammanvaro.

Främlingen samtyckte förtjust över vänligheten och följde Abu Hassan hem. Där gjorde de sig en trevlig afton, åto, drucko och pratade, tills det blev sent, då värden visade sin gäst in i ett rum, i vilket en bädd var iordningställd åt honom.

Nästa morgon tackade den främmande och tog avsked, och de skildes åt för att aldrig mera råkas.

Men om ett par dagar gick Abu Hassan åter ned till bron och bjöd till sig en ny gäst, och på så sätt skaffade han sig många glada stunder. Han blev munter och frisk till lynnet igen, och var och en, som gästade hans hus, hade gärna velat komma tillbaka. Men det hände icke, att de blevo bjudna dit igen. Om Abu Hassan tyckte aldrig så mycket om en av sina gäster, så svek han icke sin föresats utan undvek honom, om han såg honom, eller ock gick han honom förbi med en kort hälsning.

Men en dag, då Abu Hassan efter vanligheten stod på bron och spejade efter någon, som han kunde taga med sig hem, fick han syn på en främling, vars utseende tilltalade honom i hög grad.

Det var en stor och ståtlig man med högburet huvud och ädla, vackra anletsdrag. Mén hans dräkt var mycket neddammad och hans min ganska trött.

Beslutsamt steg Abu Hassan fram till honom.

— Herre och främling, sade han till honom med en vördnadsfull hälsning, jag ser, att du är trött efter resan. Skulle du vilja vila ut dig efter dess besvärligheter hemma hos mig, så gjorde du mig ett stort nöje. En sak måste jag likväl säga dig, nämligen att det icke kan bli för mer

än en dag, ty jag har gjort ett heligt löfte, att aldrig mer än en gång se samma gäst i mitt hus.

Den resande var emellertid ingen annan än kalifen Harun al Raschid själv, som klätt ut sig till köpman och i sällskap med sin storvisir Giafar rest utåt landsbygden för att taga reda på förhållandena där och nu efter fullgjort värv var på hemvägen till sitt palats.

Han skrattade åt Abu Hassans egendomliga bjudning, och som han tyckte om hans ansikte, beslöt han att antaga den.

— Jag tackar dig, sade han, och skall gärna följa dig, men med villkor att din gästfrihet även sträcker sig till min tjänare.

Därmed visade han på Giafar, som gått ett par steg bakom honom men nu kom fram.

Som Giafar såg ut som en hygglig och väluppfostrad tjänare, ja, till och med betydligt herrelik, så hade Abu Hassan ingenting emot förslaget, utan de vandrade alla tre till hans bostad under det muntraste samspråk.

Kalifen fann Hassan vara en ovanligt angenäm ung man, och som värd var han den älskvärdaste, man kunde träffa på. Bordet stod färdigdukat, när de kommo fram, och dignade under de läckraste rätter. Men den bästa kryddan på maten var Abu Hassans skämt och glada lynne. Och

när de ätit och voro mätta, gick han efter det ljuvligaste vin, som han satte framför sina gäster.

— I vanliga fall är det ju icke tillåtet för oss muhammedaner att dricka vin, sade han, men fester äro undantag, och i dag har jag fest.

Medan han talade, slog han i vinet, och som varken kalifen eller Giafar voro några kostföraktare, så läto de sig väl smaka. Stämningen blev allt gladare, och de lågo dubbla av skratt åt alla Abu Hassans roliga infall. Men då de blivit så upprymda och förtroliga, kunde kalifen icke längre styra sin nyfikenhet angående Abu Hassans underliga sätt att bjuda till sig främmande från gatan och sedan aldrig vilja se dem mera, och han frågade honom rent ut om orsaken därtill.

Abu Hassan var heller icke förbehållsam. Han berättade sanningsenligt, hur saken förhöll sig, och att han icke längre kunde tro på någon människa, efter det han blivit så skamligt behandlad av sina vänner, utan inrättat sitt liv så, att han kunde leva nöjd dem förutan.

Denna bekännelse kom honom att stiga ännu högre i kalifens ögon än förut.

— Jag beundrar dig verkligen, sade Harun al Raschid, ty aldrig förr har jag hört talas om någon, som kunnat stäfja sina begär, då han en gång överlämnat sig åt slöseri och ännu ägde medel att tillfredsställa dem. Men erkänn, att du

i alla fall känner dig missnöjd ibland och har en hel hop önskningar att kämpa emot!

Men Abu Hassan svarade nej. Han försäkrade, att han levde fullkomligt nöjd och belåten och hade alls inga önskningar.

Detta svar behagade emellertid icke kalifen. Han hade fattat stort tycke för sin kloka och angenäma värd och ville gärna giva honom ett

bevis på sin nåd. Därför lät han heller icke avspisa sig så lätt utan fortsatte att utforska honom.

— Min kära vän, det är inte möjligt, att du kan vara så till freds, sade han. Varje människa längtar efter något, som hon icke kan ernå, och om jag kunde hjälpa dig till att få en önskan uppfylld, så vore det mig en glädje. Jag är visserligen bara en köpman från Stambul, men jag är rik och har stort inflytande. Säg nu uppriktigt, om det inte är någonting, som lekt dig i hågen?

— Den främmandes vänlighet gladde Abu Hassan, och han tryckte därför hjärtligt hans hand.

— Tro mig, svarade han. Jag lever fullkomligt lycklig och belåten, och om det skulle vara något, som jag önskade mig, så kan du åtminstone inte göra något åt det.

— Men du kan väl ändå säga mig, vad det är, som jag inte kan göra något åt, bad kalifen.

— Å, då skratta ni bara åt mig.

— Nej, de skulle inte skratta åt honom. Det lovade både kalifen och hans storvisir.

— Nå, då skall jag väl säga det, då, sade Abu Hassan. Jo, jag önskar, att jag bara för en dag skulle kunna vara kalif, för jag vet åtskilligt, som vår goda härskare Harun al Raschid inte har någon aning om.

— Vad skulle du då ta dig till? frågade kalifen.

— Jo, det skall du få höra. Du vet, främling,

att vår stad är indelad i kvarter, och vart kvarter har sin moské, och hvar moské sin iman, som skall sköta gudstjänsten och vara ett föredöme för sin församling. Men den, som är iman i vårt kvarter, gör ingenting, av vad han skall göra. Att tolka koranen bryr han sig alls inte om, men däremot tolkar han sina medmänniskors ord och handlingar på ett nedrigt sätt, förtalar och tyranniserar dem och tar mutor av dem, för att han skall lämna dem i fred. Vore jag kalif, skulle mitt första göra bli att ge honom fyrahundra slag på fotsulorna och sedan låta honom rida genom gatorna sittande bakfram på en åsna med svansen som tygel och en förare, som gick bredvid och ropade: »Bakfram skall den rida, som bakfram tolkar Guds ord.» Mitt andra göra skulle bli att låta utdela tvåhundra slag på fotsulorna åt var och en av de fyra köpmännen på gatan bredvid, vilka blanda sand i mjölet, som de sälja åt de fattiga. Och mitt tredje göra skulle bli att spela ett spratt åt mina forna vänner.

— Och vari skulle det bestå? sporde kalifen.

— Det vet jag inte. Men det bleve väl någon råd, bara jag bleve kalif, sade Abu Hassan.

— Ja, ja, vem vet, vad som kan hända!

Kalifen satt och nickade och skrattade. Abu Hassans önskningar roade honom mycket, och han började att fundera på, hur han skulle kunna upp-

fylla dem. Skämtet var gott, och den nya kalifen skulle nog inte bli så tokig, så förståndigt och rättskaffens som han talade. Det kunde sannerligen vara roligt nog att se, hur han skulle bära sig åt.

— Min kära vän, sade han, din önskan tilltalar mig verkligen så mycket, att jag av allt mitt hjärta skulle vilja uppfylla den, om jag kunde. Men dricka för den kunna vi åtminstone!

Han tog själv vinkruset och hällde i åt de andra, men genom att fästa Abu Hassans uppmärksamhet vid ett buller från gatan narrade han honom att ett ögonblick se bort. Och i detsamma passade han på att hälla ett sömnpulver, som han alltid bar på sig, i sin värds bägare.

Nästa ögonblick drucko de, och så fort Hassan satt ned sin bägare, svindlade det för hans ögon. Hans kropp sjönk i hop i stolen, och hans huvud föll ned mot bröstet. Han hade redan somnat.

Då vinkade kalifen åt Giafar och befallde honom att genast skynda efter två starka bärare. Giafar lydde, och efter några minuter var han tillbaka med ett par slavar, som lyfte upp Hassan på sina axlar. Och följda av kalifen och Giafar buro de honom till det kungliga palatset, där de fingo lägga ner honom på divanen i Harun al Raschids eget sovgemak.

Sedan de avskedats, tillkallades kammartjänarna och tillsades att kläda av Abu Hassan, iföra ho-

Då vinkade kalifen åt Giafar och befallde honom att genast skynda efter två starka bärare.

nom kalifens egen nattdräkt och bära honom till dennes säng, varest han fick sova i lugn och ro.

Men Harun al Raschid skickade bud på hela sin hovstat och lät kungöra för alla, som funnos i palatset, att de dagen därpå måste betrakta Abu Hassan som deras rätta kalif, utföra alla hans befallningar och visa honom samma vördnad, som de visade Harun al Raschid själv.

Alla de församlade bugade sig till golvet till tecken, att de hörde och lydde, och avlägsnade sig så var och en åt sitt håll, varefter även kalifen gick till vila.

Morgonen därpå steg han likväl upp i god tid, ty han hade sagt till om att bli väckt för att kunna vara med om nöjet att få se Abu Hassan vakna upp mitt i sin glans och härlighet.

Mellan det rum, där han låg, och det angränsande fanns det i väggen ett litet gallerfönster, varigenom man oförmärkt kunde se dit in, och där ställde sig Harun al Raschid som osynlig åskådare.

Just som han var i ordning med ögonen intill gallret, trädde också alla de, som annars uppvaktade kalifen om morgnarna, in till Hassan. Ministrar och visirer, hovherrar och ämbetsmän, kammartjänare och slavar, allesamman ställde de upp sig högtidliga och vördnadsfulla kring Abu Hassans säng, och ingen vågade ens draga på

munnen, ty de visste, att kalifen åsåg hela scenen och strängt skulle straffa dem, som bröto mot hans befallning och förstörde hans skämt.

Sedan var och en intagit sin plats, steg emellertid Giafar fram och höll en svamp, doppad i ättika, under Hassans näsa, varpå han tyst drog sig tillbaka.

Hassan nös, sträckte på sig och öppnade ögonen. *Men* med detsamma reste han tvärt upp huvudet och såg sig yrvaken och bestört omkring. Var var han? Hur hade han kommit hit? Nu påminde han sig likväl det samtal, han föregående kväll haft med köpmannen från Stambul. Det var väl pratet om hans önskan att få vara kalif för

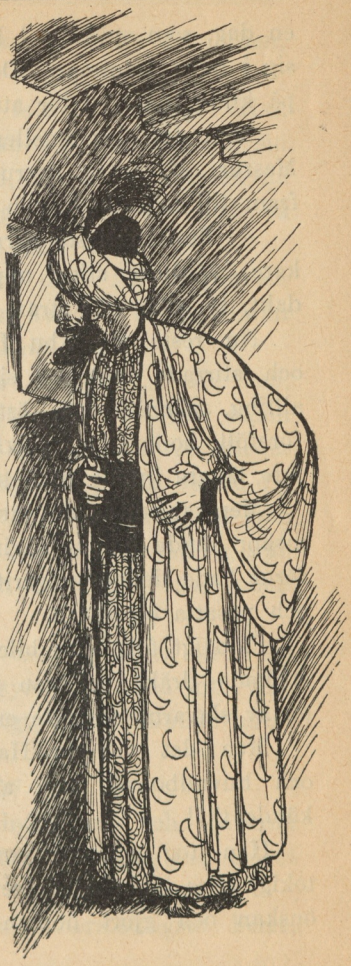

en dag, som spökade i hans huvud och blandade sig i hans drömmar. Och han lade sig lugnt ned på kuddarna igen för att slumra vidare.

Men det blev emellertid ingenting av med det. Mesrur, slavarnas överuppsyningsman, trädde nu fram till hans bädd och bugade sig djupt.

— Stormäktigste herre, alla rättrognas behärskare, värdigas stiga upp för att förrätta din andakt, ty solen går strax upp! sade han.

Nu reste sig Abu Hassan åter upp i sängen och stirrade omkring sig mållös av häpnad, ty allting, människorna, rösterna, rummet, dagsljuset, föreföll honom så verkligt och levande, att han inte längre kunde tro, att han drömde.

Men var kunde han vara då? Ingen av dessa människor kände han igen, inte ens Giafar, ty dagen förut hade denne ju varit förklädd med lös-skägg och påsatta ögonbryn.

Plötsligt föll hans blick på den präktiga, guldstickade dräkt och den juvelprydda turban, som en av slavarna sträckte emot honom.

Men det var ju Harun al Raschids dräkt och huvudbonad, som alla invånarna i Bagdad kände till!

Han tog sig om huvudet. Hade han blivit tokig, eller hade Allah verkligen lyssnat till hans önskan och gjort honom till kalif? Allt folket

omkring honom bugade sig ju också till jorden, som om han varit det.

— Nej, det var i alla fall inte möjligt! Han visste ju med sig, att han var Abu Hassan, sin mors son och ingen annan, om än gyckelbilderna runt omkring voro aldrig så levande. Och så lade han sig ned att sova igen.

Någon ro blev honom dock icke förunnad. Knappt låg hans kind mot kudden, förrän Giafar var framme och talade i hans öron.

— Allernådigste herre och kalif, sade han, aldrig har du sovit så länge. Solen står redan högt på himmelen, och bönestunden är således förbi. Men värdigas nu stiga upp och begiva dig ner i rådsalen, ty där vänta dig sändebud från alla rikets provinser, och folk ha infunnit sig från östan och västan för att höra dina visa domar och beslut.

Hassan reste sig på armbågen och strök sig över ögonen. Men när synvillan ändå inte ville gå bort, skrek han så högt, att det kunde höras ut på gatan:

— Men var är jag då?

Alla hovmännen, ministrarna och slavarna lade handen på hjärtat och böjde sig mot golvet som bugande vass.

— I ditt eget palats, stormäktigste herre, svarade de.

Då vinkade Abu Hassan till sig den närmaste av slavarna.

— Säg mig uppriktigt, vem tror du, att jag är? frågade han.

— Alla rättrognas behärskare, genmälde slaven högtidligt, utan att något annat än den största vördnad lästes i hans ansikte. Och under upprepade bugningar gick han baklänges till sin plats.

Men Hassan blev ursinnig över, att han icke kunde få någon bukt med denna underliga lek av sin fantasi, för vilken han ansåg sig vara utsatt.

— Kom hit! ropade han till Mesrur. Kan du verkligen inbilla dig, att ni skola lyckas slå i mig så'na galenskaper, som att jag skulle vara kalifen? Nej, du min gubbe, så dum är jag inte.

Mesrur korsade armarna och gjorde en underdånig bugning.

— Tillåt mig, allernådigste herre och kalif, att fråga, hur du mår, sade han. Du måtte ha haft svåra drömmar i natt, då du icke känner igen ditt eget palats och dina egna tjänare, ja, icke en gång vet, vem du själv är. Men på oss, dina trogna slavar, som varit i din tjänst så många år, borde du väl ändå kunna lita. Skulle jag icke, som hjälpt dig på med din rock och hållit ditt tvättfat varenda dag, veta, att du är min kärälskeliga herre och kalif! O, herre, om

Mesur korsade armarna och gjorde en underdånig bugning.

vi förbrutit något, och du vill straffa oss med din onåd, så säg oss, vad vi gjort, men förneka oss icke och säg icke, att du inte känner oss!

Detta tal, som tycktes präglat av djup sorg, gjorde behörig verkan. Kunde väl en tjänare tala så utan att ha en allvarlig mening med sina ord?

Abu Hassan kastade med ens ifrån sig allt grubbel.

— Nå, sade han, eftersom det verkligen ser ut, som om det behagat Allah att göra mig till eder herre och kalif, så skall jag väl inte längre fundera över, hur det gått till utan taga saken, som den är. Var så goda, jag tillåter, att ni klär på mig!

Därmed sträckte han fram fötterna för att få skorna pådragna. Och alla slavarna rusade fram på en gång, somliga med tvättvatten, andra med välluktande oljor och åter andra med kläder och gördlar och dyrbara prydnader, varmed de smyckade den nya kalifen.

Då denne var färdig, ropade Giafar:

— Plats för kalifen!

Och alla tjänarna och hovherrarna ställde upp sig i dubbla rader för att lämna rum för Abu Hassan och Giafar. Och medan dessa gingo förbi, bådo de alla högt med en röst:

— Måtte Allah förläna vår nådige härskare en god dag!

Men Harun al Raschid, som stått och skrattat och haft mycket roligt bakom sitt gallerfönster, begav sig på en omväg till rådssalen, där han dolde sig bakom ett draperi för att även nu osedd få åskåda, vad som tilldrog sig.

De stora dörrarna öppnades också snart av vakterna, och Hassan tågade in följd av Giafar och hela sin uppvaktning.

Utan att visa sig det ringaste generad gick han rakt fram till tronen, tog spiran i handen och satte sig, medan ministrarna och rådsherrarna togo plats omkring honom. Trumvirvlar ljödo från livvakten bakom, och nu öppnades dörrarna ännu en gång. Emirerna i sina lysande dräkter trädde in i salen och efter dem alla de främmande sändebuden.

Var och en av dem gick högtidligt och långsamt fram till Abu Hassan och hälsade honom med en djup bugning och ett:

— Välsignad vare du, o herre och kalif, och den dag, då mina ögon skådat dig!

Sedan inträdde ett ögonblicks tystnad, och så började förhandlingarna.

Sändebuden stego fram och föredrogo sina ärenden. Emirerna lade den nya kalifen en mängd angelägenheter på hjärtat, och storvisiren framförde åtskilliga klagomål, som staden Bagdads invånare hade att anföra mot varandra.

I allt detta skulle nu Abu Hassan döma, och han gjorde det även med en värdighet och skarpsinnighet, som förvånade den rätta kalifen, där han stod gömd i sitt hörn. Han måste verkligen erkänna, att han icke skulle gjort det bättre själv.

Då alla ärenden slutligen voro avgjorda och Giafar ville upplösa rådsförsamlingen, hejdades han emellertid av Abu Hassan.

— Låt ännu en gång öppna dörrarna! sade han.

Giafar gav en vink åt vakterna, och genom de uppslagna dörrarna släpptes nu in en iman med ynkligt utseende, fasthållen av två män tillhörande livvakten.

Saken var nämligen den, att Abu Hassan under en paus i förhandlingarna hade vänt sig om och sagt till, att man skulle skicka efter den ovärdiga gudstjänaren, om vilken han föregående dag talat med Harun al Raschid. Han hade icke glömt, varför han velat bli kalif.

— Usla iman! sade han till honom. Jag känner ditt ogudaktiga leverna, som blivit en skamfläck för hela den stadsdel, där du bor. Men till varnagel för alla dina gelikar dömer jag dig att först erhålla fyrahundra slag på fotsulorna och sedan sättas bakfram på en åsna med svansen till tygel och föras runt staden av en vakt, som skall ropa ut för allt folket! Bakfram skall den rida, som bakfram tolkar Guds ord!

Emirerna i sina lysande dräkter trädde in i salen.

Det blev ett jubel i saken, ty det var många, som kände till den ogudaktiga imanen, vilken så länge gått ostraffad. Och alla tyckte, det var rätt åt honom, när han nu hopsjunken av förskräckelse fördes ut för att undergå sitt straff.

I detsamma han leddes ut, förde emellertid nya vakter in fyra andra brottslingar. Det var de fyra köpmännen, som brukade blanda sand i mjölet, som de sålde åt de fattiga. Abu Hassan hade oförmärkt även sänt bud efter dem.

— Ni skurkar!

sade han hotande med fingret, då de kommit fram till honom. Det var er mening att bli rika genom att bedraga era fattiga medmänniskor. Men er vinst skall bli tvåhundra slag på fotsulorna åt var och en av er, och ni skola hädanefter alltid bära en påse med sand hängande på ert bröst för att tynga ert hjärta.

På nytt jublade man i salen, ty det gladde alla, att dessa bedragare blivit avslöjade och straffade. Det kunde vara en hälsosam påminnelse för alla andra bedrägliga köpmän, som det nog fanns gott om i staden.

Men när de fyra syndarna gingo ut med hängande huvuden, stodo dörrarna fortfarande öppna, ty en stor skara med lysande kavaljerer trängde sig in i salen.

Det var alla Abu Hassans forna vänner, som han likaledes låtit sända efter.

De sågo åtskilligt frågande ut, ty de kunde icke begripa, varför kalifen låtit hämta dem så brådstörtat, men på samma gång sträckte de på sig med viktiga och högförnäma miner, ty det var ju ingen liten utmärkelse att få bjudning upp till kungliga palatset.

— Träden närmare, mina vänner, och sen på mig! sa Abu Hassan.

Och vännerna stego fram ända till tronen och tittade på honom. Men då blevo de så besyn-

nerliga i ansiktet. Somliga blevo gröna, andra gula. En del drogo till med ett grin, som skulle se ut som ett leende, och en del började hacka tänderna.

— Känner ni igen mig? frågade Abu Hassan.

Men då föllo allihop ner på knä, så att det blev ett dån och ett gungande i golvet.

— Det är bra. Jag ser, att ni gör det, sade Abu Hassan. Tack för sist! Det var då, när ni körde mig på dörren, det.

— Nåd, nåd, nåd! ropade alla vännerna, där de lågo på magen kring tronen och darrade som asplöv.

— Ja, sade Abu Hassan, jag förstår nog, att det inte var ert allvar att visa er ovänliga mot en gammal vän. Ni skämtade nog bara. Och det är för att förvissa mig om det, som jag låtit kalla er. Själv behöver jag naturligtvis inte er välvilja, nu när jag stigit så högt i graderna och blivit kalif. Men fattiga finns det gott om här i staden. Gå nu hem och kom sedan tillbaka så fort som möjligt och ge mig för deras räkning, vad ni skulle vilja ge mig, om jag behövde det.

Det blev ett sus som av hundratals fågelvingar, så fort reste sig alla vännerna från golvet och rusade ut för att springa hem till sig efter skänker åt kalifen. Och Abu Hassan hade icke hunnit mer än samspråka en liten stund med de främ-

Nåd, nåd, ropade alla vännerna och darrade som asplöv.

mande ländernas sändebud, förrän hans forna dryckesbröder voro tillbaka igen, belastade med de mest storartade gåvor.

Somliga hade med sig tunga börsar med guldmynt, andra hade smycken och silverpjäser, ty alla hade icke hunnit skaffa pengar. Några skänker voro till och med så betydliga, att de utgjorde fjärdedelen av deras förmögenhet, ty var och en ville ge mest för att komma högst i gunsten hos den nya kalifen.

— Gott, Gott, sade Abu Hassan, nu ser jag i alla fall, att ni har medlidande mot de fattiga. Ni kan gå.

— Därmed gav han alla skatterna åt den kungliga allmoseutdelaren, och vännerna, som tänkt, att de skulle bli bjudna till taffeln som tack för deras stora uppoffringar, fingo loma av med sina långa näsor.

— Men runt omkring hela salen skrattade hovmännen och visirerna och emirerna, ja, till och med slavarna, ty det gjorde var och en gott att se, hur falska vänner blevo behandlade efter förtjänst.

Abu Hassan drog emellertid den vackraste ringen av sitt finger. Mesrur hade räckt honom den på morgonen, då han gjorde toalett, och diamanten, som strålade ur dess guld, var stor som ett körsbär.

— Tag denna ring, sade han till en av tjä-

narna, och bär den till Abu Hassans moder med många hjärtliga hälsningar från hennes son, kalifen!

Han gav honom nogsam anvisning på bostaden, och därefter reste han sig värdigt och lugnt från tronen, gav Giafar befallning att upplösa rådsförsamlingen, vinkade avsked åt de närvarande och begav sig ut ur salen samma väg, han kommit.

Men Giafar skyndade efter honom och förde honom in i den festliga matsalen, där en kör av femhundra sångare och sångerskor stämde upp de härligaste sånger i samma ögonblick, han trädde in. Sju gyllene ljuskronor hängde ned från taket och spridde ett ljus, som var klarare än dagens. Väggarna skimrade av förgyllningar och inläggningar med ädla stenar, och mitt på golvet stod ett stort bord dukat med all upptänklig prakt och dignande under doftande, aptitretande rätter.

På Giafars inbjudan satte han sig och började äta, under det en ljuflig musik av strängaspel ljöd bakom en lund av palmväxter, och sju unga, sköna flickor svävade in med solfjädrar i händerna för att vifta svalka åt hans ansikte och passa upp honom under måltiden.

— Nå, drömmer jag ännu, tänkte Hassan, så är det då den härligaste dröm, man kan ha här på jorden.

Och i sin upprymda sinnesstämning bad han

flickorna sätta sig vid bordet och äta tillsamman med honom, vilket de också gjorde, ehuru de voro så blyga, att de knappast vågade röra vid rätterna. Men då lade han själv för dem, skämtade glatt med dem och frågade, vad de hette.

Jo, den första hette Månstråle, den andra Liljestängel, den tredje Sötblomster, den fjärde Ögonfröjd, den femte Silkestass, den sjette Klaröga och den sjunde Rosenknopp.

Och han var så artig ocn så rolig, att han narrade dem alla att skratta, som de aldrig gjort förr, och den rätta kalifen, som stod gömd bakom de uppassande tjänarna, skrattade också.

Sedan måltiden var slut, gav Månstråle en vink åt slavarna, som genast sprungo fram med ett tvättfatt av guld och en handduk av blommigt silke. Abu Hassan doppade sina händer i vattnet, torkade dem på silkesduken och reste sig.

Genast spelade musiken upp en marsch. Dörrarna till ett angränsande rum slogos upp på vid gavel. och de sju flickorna förde Hassan ditin.

Här var prakten ändå större än i den förra salen. Guld och juveler gnistrade kring fönsterkarmarna, mattan bestod av grön sammet, så tjock, att man kunde tro sig gå i det mjukaste gräs, och då man lade sig på divanerna, gungade man som på lätta moln.

Ett bord, fullt med de läckraste frukter, stod i ett

En av dessa utträdde ur ringen» och räckte honom sin bägare.

hörn, och när Abu Hassan tagit plats på en av divanerna, kommo sju andra unga flickor inspringande, togo de gyllene fruktskålarna och bjödo honom. Men han bad även dem slå sig ned hos honom, och glädjen steg ännu högre.

Tiden flög snabbt förbi på detta angenäma sätt, och Hassan märkte icke, att det redan blivit kväll. Då öppnades dörrarna till en ny sal, och han fördes ditin, omringad av alla de unga flickorna.

Ett bländande ljushav slog emot honom, ty fjorton stora ljuskronor av renaste guld och fullsatta med brinnande vaxljus kastade sitt sken ifrån taket. Men härinne fanns icke något dukat bord. I stället kommo där emellertid in ytterligare sju sköna unga flickor, klädda i vita dräkter, broderade med pärlor och guld, och var och en av dem höll ett gyllene, fint arbetat vinkrus och en gyllene bägare i händerna.

Då Abu Hassan lagt sig på den vackraste silvertygsdivanen, dansade de fram till honom. En av dem utträdde ur ringen, kredensade knäböjande sin bägare och räckte honom den.

Dess innehåll var det kostligaste vin, vars make han aldrig hade druckit, och så fort han åter ville känna det på sina läppar, vinkade han blott åt de dansande flickorna, så var strax en av dem framme och fyllde hans dryckeskärl.

För att de skulle få vila sig mellan danserna, bjöd han dem likväl sitta ned omkring honom, och han skämtade och pratade med dem alla, så att en sådan munterhet aldrig förr hade rått i Harun al Raschids palats.

När midnattstimman slagit, tyckte dock den rätta kalifen, att det kunde vara nog. Oförmärkt gjorde han ett tecken åt den närmaste av de vitklädda flickorna, gav henne ett sömnpulver och befallde henne att hälla det i Hassans vin.

Hon smög det i den bägare, hon bar i handen, hällde den full med vin och bjöd den åt Abu Hassan med en bön, att han skulle tömma den för sina undersåtars välgång.

— Må ske, sade denne. Måtte de leva i sällhet och frid för att välsigna min spira!

Så snart den sista droppen runnit genom hans strupe, föll han emellertid baklänges mot kuddarna, försänkt i en lika djup sömn som den, varunder han blivit förd till palatset.

Harun al Raschid trädde nu fram ur tjänarnes led tillsamman med Giafar och Mesrur, avlägsnade alla flickorna och slavarna utom två, som fingo befallning att hämta Abu Hassans egna kläder och iföra honom dem, varefter de åter skulle bära honom tillbaka till hans bostad.

Men kalifen hade hela dagen haft så roligt åt sin ställföreträdare, att han icke kunde sluta skämtet

på detta vis. Han fick också lust att se, hur det skulle gå till vid hans uppvaknande, och dessutom hade han lärt sig sätta så stort värde på Hassan, att han tyckte sig skyldig honom en förklaring.

Iklädd hela sin kalifståt och ledsagad av Giafar följde han därför efter bärarna till Hassans hem.

Då de omsider hunnit dit, klappade slavarna på porten till det mörka huset, och efter en stunds väntan syntes ljus i fönstren. Hassans gamla moder hade väckts av bullret och kom och öppnade med en lampa i handen.

Men hon ryggade bestört tillbaka, då hon fick se sin sons orörliga kropp buren av de två främmande männen och bakom dem kalifen i all sin kungliga prakt. Hon hade varit mycket bekymrad över Hassans bortovaro och grubblat storligen över den underbara present, hon fått från sin »son kalifen», som budbäraren utlåtit sig, men nu blev hon fullt övertygad om, att någonting var alldeles på tok.

Kalifen lugnade henne dock snart.

— Var icke rädd, min goda kvinna! sade han. Låt oss bara komma in i din sons rum och lägga honom i hans bädd, så skall jag sedan förklara alltsamman för dig.

Hon gick före med lampan, och de bägge männen buro Hassan till hans bädd, där modern ord-

nade allt omkring honom, som han brukade ha det var natt. Slavarna gingo därpå sin väg, men kalifen och Giafar stannade kvar.

— Nu, sade Harun al Raschid, skall du få veta, varför vi äro här.

Och han berättade alltsamman ända från början, då Abu Hassan träffade honom på bron, och till nu, då denne för andra gången blivit sövd, prisade hans för-

stånd och kvickhet och talade om, vilket nöje han berett honom.

— Men det skulle icke vara fullständigt, slutade han, om jag icke också finge vara med om hans uppvaknande. Och därför ber jag dig, min goda kvinna, att härbergera mig och min visir Giafar över natten. Dessutom måste du lova att gömma oss så, att han icke ser oss, då han vaknar, under det vi däremot se och höra honom. Men framför allt får du icke förråda oss.

Abu Hassans moder kände sig naturligtvis ytterst hedrad och smickrad över kalifens nedlåtenhet och skyndade sig att göra allt i ordning för att bereda de höga gästerna nattkvarter.

Tidigt morgonen därpå väckte hon dem emellertid och lät dem taga plats bakom ett förhänge, som skilde Hassans sängkammare från hans toalettrum. Där kunde de höra allt, vad som sades i rummet utanför, och hade präktiga titthål genom ett par uppsluppna sömmar i förhänget.

Giafar gav nu Hassans modar en svamp, doppad i ättika, och lärde henne, hur hon skulle hålla den under sin sons näsa för att få honom att vakna. Den gamla kvinnan begav sig också genast till hans bädd och gjorde, som hon blivit tillsagd, varefter hon hastigt drog sig undan.

En stark nysning var första verkan av ättikan,

och därpå öppnade Hassan ögonen och såg sig ännu helt sömnig omkring.

— Giafar! ropade han. Mesrur! Hör ni inte?

Ett par ögonblick låg han och väntade, men så började han att ropa om igen, fastän andra namn.

— Månstråle! Silkestass! Ögontröst! Rosenknopp!

Då ingen kom, blev han förvånad och reste sig på armbågen, under det han strök sig över pannan för att bättre klara sina tankar.

— Var hålla mina slavar hus? mumlade han för sig själv. Jag skall minsann lära dem att passa på. Och var äro alla de andra, som voro så artiga i går? Ha de försovit sig?

Sedan han nu riktigt fått upp ögonen och sett sig omkring, blev han emellertid ännu mera häpen. Det föreföll honom, som om han befann sig i det rum, som han bebott, när han var Abu Hassan. Men hur var det möjligt nu, när han blivit kalif? Han måste drömma ännu.

Nå, det kunde man då övertyga sig om. Och han bet sig i fingret så hårt, att blodet strömmade fram och fläckade hans dräkt, och han själv skrek till av smärta.

Nej, sov gjorde han inte. Då måste man ha ordnat det för honom så, som han var van att ha det, för att göra honom till behag. Men

att lämna honom ensam så här var ett oskick. Och han började skrika, så högt han orkade:

— Giafar! Mesrur! Var äro ni? Skynda er bara!

Kalifen och Giafar höllo på att kikna av skratt bakom sitt förhänge. Men när Hassan inte ville sluta med att skrika utan hotade att väcka upp grannarna med sitt oväsen, gick hans mor in till honom och frågade, vad det var för ett spektakel, han ställde till.

Hassan mätte henne med ögonen från huvud till fot, rätade upp sig och sträckte stolt avvisande ut handen.

— Vem tror du, jag är, eftersom du vågar behandla mig på detta sätt? frågade han.

— Vem är du! upprepade modern. Vem skulle du väl vara om inte min egen älskade son, Abu Hassan?

Men då föll Abu Hassan i raseri.

— Vad är det, du vågar påstå? skrek han. Vet du inte, ser du inte, att jag är kalifen, alla rättrognas behärskare? Jag är ingen Abu Hassan. Allah har upphöjt mig på tronen, för att jag skall skipa rättvisa bland människorna. Skickade jag dig kanske inte en ring från mitt finger i går med hälsningar från din son kalifen, för att du skulle få veta av min upphöjelse?

— Jo, visserligen, stammade den gamla kvinnan.

Kalifen och Giafar höllo på att kikna av skratt.

Men hon hann icke längre, förrän Abu Hassan stod upprätt framför henne med utsträckt pekfinger.

— Du erkänner? ropade han. På knä då, och be om förlåtelse, för att du vågat tala till mig, som du gjort!

Att hon tillstod sig ha fått ringen var ju det klaraste bevis för, att han var kalif och icke offer för en inbillning.

Den gamla modern skakade emellertid på huvudet och började tala förstånd med honom. Hon bad honom icke tänka på i går. Han kunde väl se, att han åtminstone nu inte var någon kalif. Han låg ju i sin egen säng, klädd i sina egna kläder. Alla föremålen i rummet voro hans egna välbekanta saker. Genom fönstret kunde han se grannarnes hus, och hans egen gamla mor, som han hållit så mycket av, måtte han väl känna igen.

Så småningom blev Hassan lugnare. Han började förstå, att det icke kunde vara riktigt helt med kalifskapet.

— Ack, min goda moder, sade han, det förefaller mig nästan, som om du hade rätt, och att jag inte kan vara någon annan än Abu Hassan. Jag måtte icke varit riktigt klok.

Men när han så kom att tänka på alla härligheterna i kalifens palats: de strålande salarna, där han varit härskare, alla visirerna och emirerna,

som legat på knä för honom, Månstråle, Silkestass, Rosenknopp och alla de andra, som passat honom upp, började det åter gå runt i hans huvud.

— Men jag är kalifen, utbrast han med dundrande stämma och slog näven i bordet. Jag skall lära dig, din gamla häxa, att bära vördnad för alla rättrognas behärskare!

Och han ville rusa emot modern för att ruska henne. Men då slog plötsligt den rätta kalifen undan förhänget och stod där framför Abu Hassan i sin kungliga prakt med kalifmanteln hängande från skuldrorna.

Vid denna syn blev Hassan som förstenad. Han såg ögonblickligen, att detta var Harun al Raschid, de rätttrognas verklige behärskare, och hans egen förmätenhet att vilja uppträda som kalif kom honom att rysa av skräck. Men på samma gång som han förstod, att det var Harun al Raschid, som stod framför honom, igenkände han också i honom köpmannen från Stambul, som gästat hans hus, och en aning om hur saken förhöll sig genomfor hans huvud.

Utan ett ord föll han slutligen på knä med händerna knäppta och upplyfta mot kalifen.

— Stig upp! sade denne och hjälpte honom vänligt att resa sig. Du har ingen orsak att be mig om nåd. Tvärtom är det jag, som måste be dig om förlåtelse, för att jag skämtat med dig.

Och han berättade, hur han fått lust att uppfylla Abu Hassans önskan att en dag regera som kalif, och vilket nöje han haft av att bevittna hans uppträdande som de rättrognas behärskare.

— Ja, tack skall du ha för hjälpen! slutade han, i det han tryckte hans hand. Det är riktigt skönt att få vila sig från regeringen en hel dag, i synnerhet när man har en, som sköter sysslan så bra åt sig som du gjorde. Men det värsta är, att jag inte längre tror mig kunna vara din hjälp förutan. Nåja, inte precis för att regera

för det kan nog jag med, men för att hålla glädjen vid makt i mitt gamla palats.

Och därmed bjöd han Hassan att flytta till honom och taga sin moder med sig.

En hel våning inreddes åt dem i det kungliga slottet, och Hassan levde hela sitt liv lycklig och glad i närheten av sin höge beskyddare, muntrande honom med sitt glada lynne och solande sig i hans nåd. Men den lyckligaste dagen i hans levnad var dock den, då han var kalif och fick skipa rättvisa över orättrådiga människor och falska vänner.

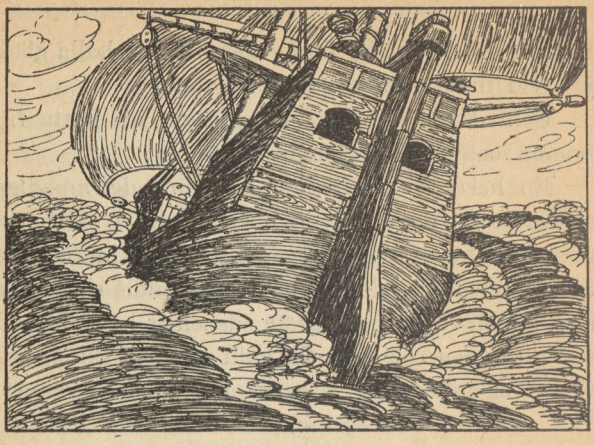

Síndbad sjöfararen.

Under kalifen Harun al Raschids regering levde i Bagdad tvänne män, som båda hette Sindbad. Den ena var endast en fattig bärare, som genom tungt släp förtjänade ett knappt bröd åt sig och sin familj. Men den andra var sjöfarare och den rikaste mannen i hela staden.

Hans palats glänste av guld, silver och sirater, så att det var mera värdigt sultanen själv än en undersåte. Där stänktes med rosenvatten i alla rummen och röktes med den finaste rökelse, fastän det kunde ha varit nog med doften av de otaliga blommor, som prunkade i kristallvaserna och

hängde i girlander kring väggarna. Och fastän gemaken voro flera än någon kunde hålla räkning på, voro de dock för få att rymma den rika mannens alla skatter.

En dag kom Sindbad bäraren knogande på några väldiga järnstänger, och just som han befann sig utanför porten till Sindbad sjöfararens hus, kände han sig så trött och medtagen, att han måste sätta sig ner på dörrtrappan och vila ett ögonblick.

Som han nu satt där, hörde han sånger, skratt och skämtande röster tränga ut genom de öppna fönstren, och de läckraste dofter från maträtter och frukter kittlade hans näsa.

Det måste vara stort gästabud därinne, tänkte han, och det ginge nog muntert till i det fina, ståtliga palatset. Han blev nyfiken på att få veta, vem som var så lycklig att äga det, och frågade slutligen en slav, som sysslolös gick av och an och bara hade till sysselsättning att öppna porten för alla, som ville ut eller in.

— Vet du inte det? sade denne och sträckte på sig. Är du så okunnig, att du inte har reda på, att det tillhör den ryktbare sjöfararen herr Sindbad, som seglat över alla hav, känner alla land och på sina resor samlat ofantliga skatter?

— Sindbad, upprepade bäraren, tittade mörkt upp på det präktiga slottet och sedan ner på

järntackorna, som gjort hans axlar så såriga och ömma. Sindbad heter jag med, och en människa är jag som han, men annars har ödet delat ganska olika emellan oss. Bara arbete, släp och lidanden åt den ena, och bara lycka, rikedom och sorglöshet åt den andra!

Han tänkte med bitterhet på, hur han strävade och slet ont för att skaffa ett tarvligt kornbröd åt sig och sina barn, jämförde sig med den rike mannen däruppe, som utan bekymmer levde glada dagar från morgon till kväll, och han grämde sig över, att oförtjänt fattigdom så ofta blev den enas lott och oförtjänt rikedom den andras.

Medan han ännu satt och resonerade på detta sätt och grubblade över livets mening, kom en grant klädd tjänare ut ur porten, bugade sig hövligt för honom och sade:

— Min nådige herre, sjöfararen Sindbad, låter hälsa er och fråga, om det skulle roa er att se hans palats och deltaga i den fest, han ger för sina vänner. I så fall ber han er vara så god och följa mig.

Bäraren blev så förundrad och förskräckt, att han icke trodde sina öron. Han kunde icke begripa anledningen till denna bjudning. Men då tjänaren ännu en gång upprepade sin herres hälsning, steg han upp, lade sin börda i pelargången

och följde sin ledsagare, darrande av både nyfikenhet och oro. De gingo genom en lång rad av praktfulla rum och kommo slutligen till en stor sal, smyckad med konstverk och dyrbarheter. En spring-

brunn spred en behaglig svalka, och kring väggarna ledde trappsteg upp till svällande divaner, varpå gästerna vilade, under det slavar kringbjödo utsökta rätter och gnistrande vin.

— Härligare kan det inte vara i paradiset, tänkte bäraren, bländad av all denna glans och prakt, och kastade sig ned på golvet framför en man med milda, vackra ögon och silverlockigt skägg, till vilken tjänaren fört honom fram, och vilken han därför trodde vara husets herre.

Så var det också. Med älskvärdhet och godhet bjöd han bäraren stiga upp, hälsade honom välkommen och bad honom sitta ned bredvid sig, vilket Sindbad även gjorde, ehuru han kände sig så uppfylld av vördnad för den ståtliga mannen med det ädla, värdiga utseendet, att han knappt visste, hur han skulle våga närma sig honom.

Slavarna nalkades på en vink av sin herre och serverade Sindbad bäraren av samma läckra rätter och samma ljuvliga drycker som de andra gästerna, och efter att ha övervunnit sin skygghet åt han och lät sig väl smaka. Men när han var mätt och icke ville förtära mera, sade den rika mannen:

— Nå, min kära vän, du, som heter Sindbad som jag, skulle du inte nu för mig och mina gäster vilja upprepa de ord, du uttalade vid min port, och som jag händelsevis kom att höra, när jag nyss stod vid fönstret.

Då rodnade bäraren, blev pinsamt förvirrad och stammade fram ursäkter, så gott han kunde.

— Förlåt mig herre, sade han, när en människa är nedtyngd av släp och fattigdom, vet hon ibland inte, vad hon säger.

— Ja, du behöver inte skämmas för dina ord, svarade Sindbad sjöfararen och log vänligt emot honom. Du trodde, att jag var en lyckans guldgosse, som stekta sparvar flyga i munnen på, utan att han behöver göra mer än öppna den. Och när du så tänkte på, hur tungt du själv måste arbeta för ditt bröd, gjorde jämförelsen dig bitter. Det var ju helt naturligt. Men jag lät kalla upp dig för att berätta dig om mitt liv och hur jag förvärvat den rikedom, du avundats mig, så få vi sedan höra, om du tycker, att jag skaffat mig den utan möda, och att mitt liv endast varit en dans på rosor. Även ni, mina ärade gäster och bröder, tillade han, vänd till det övriga sällskapet, skulle kanske ha lust att höra berättelsen om mina sju resor, ty den innehåller ganska märkliga äventyr.

Vännerna svarade med glädje ja, och Sindbad sjöfararen tillsade sina slavar att låta föra bärarens järnstänger dit de skulle, varefter han åter tog till orda.

— Ni veta, sade han, att min far var en mycket förmögen köpman. Han dog, medan jag ännu

var ett litet barn, och efterlämnade åt mig ett stort arv. Men sedan jag vuxit upp, minskades det snart, ty jag var en nöjeslysten yngling, som levde om med glada kamrater, liksom var dag varit den sista, och det dröjde icke länge, förrän jag såg bottnen på min penningpung. På samma gång hade jag emellertid blivit led på mitt sysslolösa liv, och då jag en dag satt och grubblade på min framtid, runno mig i minnet skaldens ord:

— Den, som önskar sig pärlor, måste dyka ner i havets djup. Men den, som söker lyckan utan att vilja anstränga sig för att nå den, förspiller sitt liv med fåfängt sökande.»

Med ens sprang jag upp, ty jag hade fattat mitt beslut. Jag skulle icke längre förnöta min tid i fruktlös overksamhet. Och utan att betänka mig, sålde jag det lilla, jag hade kvar av gods och ägodelar, köpte in handelsvaror för de penningar, jag erhöll, reste till Balsora och inskeppade mig tillsamman med flera andra köpmän på ett fartyg, som låg där i hamnen, för att gå till sjöss och idka byteshandel på främmande länder.

Så började

Min första resa.

Allt gick väl i början. Vi seglade ut med goda vindar, och på vart ställe, där vi lade till, gick jag i land, sålde, bytte, köpte och skördade ganska

stor vinst, så att min förmögenhet växte betydligt, och jag gladde mig åt att inom kort kunna fara tillbaka till Bagdad för att slå mig i ro och njuta av mina förvärvade skatter.

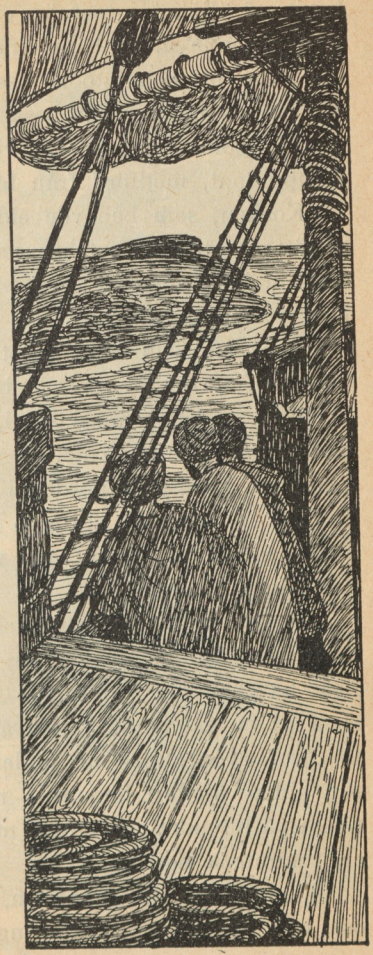

Då fingo vi en dag i sikte en vacker, obebodd ö, som icke höjde sig mycket över vattenytan. Där funnos inga berg eller höga träd, men marken var betäckt av den ljuvligaste grönska, rosenbuskar blommade där i mängd, och deras dofter slogo lockande emot oss.

Vi trodde, att det var en jämförelsevis ny ö, som uppstigit ur havet och icke

burit växtlighet i mer än ett par årtionden. Och nyfikna satte vi ut båtar från skeppet. Några av oss stego uti och läto ro oss till den märkvärdiga ön, gingo omkring och beskådade de härliga blommorna, som vaggade för vinden, och så dukade vi upp mat, medförd från fartyget.

Kocken, som behövde eld för att värma några av rätterna, tände på en brasa av drivved, och vi sutto allesamman omkring den, skämtade och åto och kastade oupphörligt ny ved i lågorna, ty det var tidigt på året och ännu något kyligt i luften, så att värmen från det flammande bålet kändes behaglig.

Men plötsligt märkte vi, att marken skälvde under oss. Den gungade. Den gick nästan i vågor, och med detsamma hörde vi rop från skeppet.

Yra i huvudet sprungo vi upp och sågo då kaptenen stå på däcket och vinka åt oss, det ivrigaste han kunde.

— Giv er av på ögonblicket! skrek han. Det är ingen ö, ni befinna er på, utan en av de ofantliga havsfiskarna, som gått upp och lagt sig att sova på en sandbank. En sådan kan sova i femtio år i sträck, men nu håller han på att vakna, för elden kittlar honom i ryggen. Han ruskar redan på huvudet och vippar med fenorna. Skynda er, i himlens namn!

Vi sprungo till stranden, så fort benen buro oss, och där sågo vi någonting i vattenbrynet, som

Vi sprungo till stranden.

reste sig och slängde och slog som ett par klappande segel. Det var förstås fenorna, men vi hunno inte se närmare på dem, ty i detsamma välte hela ön med rosenbuskarna och elden och oss ner i havets djup.

Några av oss kommo upp igen, däribland jag, och från skeppet sattes det ut båtar för att rädda oss, men just som man skulle draga upp mig, kom en väldig våg och spolade mig långt bort. De andra trodde, att jag gick till bottnen, ty sedan jag försvunnit, sågo de mig icke dyka upp igen, och efter att ha sökt efter mig en stund läto de upptaga sig av fartyget, som hissade segel och fortsatte sin kurs.

Jag hade emellertid fått tag i en båtplanka och höll mig uppe, så gott jag förmådde. Men ångesten grep mig, då jag märkte, att skeppet seglade ifrån mig, och att jag var kvarlämnad ensam, kämpande med vågorna. I nästa sekund fick jag dock annat att tänka på. En fisk så stor som en roddbåt och med ett huvud som en ugglas dök upp tätt intill mig, och på andra sidan såg jag ett ännu väldigare sjö-odjur, som hade snabel som en elefant.

Jag trodde mig naturligtvis förlorad, och det var mindre för att försvara mig än som uttryck för min förskräckelse, som jag slog ifrån mig med armen. Men då blinkade ugglefisken med sina runda ögon och for baklänges, och elefant-odjuret

Jag slog ifrån mig med armen.

drog in snabeln som en snigel sina horn. De tycktes bli lika rädda för mig som jag var för dem.

Efter en liten stund voro de likväl bredvid mig igen, ty de kunde inte styra sin nyfikenhet utan måste se, vad jag var för en ovanlig fisk. Men jag behövde bara peka med ett finger mot dem, så voro de borta.

Allt eftersom de foro där fram och tillbaka, så gjorde de emellertid stora vågor och rullade mig på så sätt vidare och vidare hela kvällen och hela natten. Av ängslan, att de ändå till sist skulle sluka mig, och av ansträngning att hålla mig fast vid plankan hade jag likväl nästan blivit sanslös, och jag skulle nog icke ha hållit ut lång stund till, då morgonen äntligen bröt in, och jag varseblev en klippig strand framför mig. Odjuren voro fortfarande bakom mig, och jag välsignade dem för det, ty de drevo mig närmare och närmare. Till sist kom jag så nära klipporna, att jag kunde fatta tag i några nedhängande trädrötter, och med uppbjudande av mina sista krafter svingade jag mig upp och var räddad.

Länge låg jag där på marken, innan jag hämtat mig så mycket, att jag kunde resa mig, men då kände jag, att jag icke kunde stå. Medan jag for omkring på plankan, hade fiskarna gnagt av köttet på mina tår, utan att jag i min ångest känt det, och nu måste jag krypa fram på händer och

knän för att söka efter någonting, som kunde stilla min hunger och törst.

Snart fann jag också några frukter, som jag åt med glupsk begärlighet, och sedan jag längre uppåt landet träffat på en källa med sött vatten, varmed jag läskade min strupe, lade jag mig dödstrött ned och somnade.

Då jag vaknade, stod en högrest, svartmuskig man bredvid mig. Han hade ruskat mig och ruskade mig alltjämt.

— Vem är du, och hur har du kommit hit? frågade han.

Jag berättade för honom mina öden och bad sedan att även få veta, vem han var, och var jag befann mig.

— Du befinner dig på en öde ö, sade han. Det är endast för tillfället här finns människor, ty jag, som är stallmästare hos kung Maharaja, härskare över havsöarna, har blott kommit hit med mina slavar för att se till kungens hästar, som gå här på bete, och hämta hem de ädlaste. Du har tur, ty hade du kommit hit i morgon, skulle du icke ha träffat på en levande själ, och vem vet, när du då kommit härifrån, ty det är långt till bebodda trakter.

Vänlig och medlidsam stödde han mig och hjälpte mig bort till en grotta, som med mattor och kuddar blivit inredd till ett slags bostad. Flera

slavar sysslade däromkring med en stor hästhjord. Man gav mig mat och dryck och lät mig åter vila. Men tidigt följande morgon inskeppade sig stallmästaren med mig, slavarna och hästarna på ett fartyg, vilket låg för ankar i en av öns vikar, och efter flera dagars resa ankommo vi till konung Maharajas huvudstad. Stallmästaren förde mig till konungen, som lät mig berätta om mitt äventyr och min underbara räddning. Och hans goda hjärta bjöd honom att söka hålla mig skadeslös för ödets förföljelser genom att giva mig kläder, bostad och andra nådebevis.

Sedan jag en tid vistats i hans närhet, gick han till och med ända därhän i ädelmod, att han utnämnde mig till uppsyningsman över havskusten, och jag skötte mitt ämbete så samvetsgrant, att jag åtnjöt hans fulla förtroende.

Men efter en tid började jag plågas av hemlängtan och gick ofta omkring vid hamnarna för att fråga efter något fartyg, som ämnade sig till Balsora. Då såg jag en morgon ett rikt lastat skepp lägga till, och när sjömännen kommo i land, hörde jag dem ropa ut varor till salu, som hade tillhört en drunknad köpman.

Jag trängde mig fram, ty jag tyckte mig känna igen både skeppet och besättningen, och frågade så, vad den drunknade hette.

— Han hette Sindbad, svarade kaptenen, som

just stod på landgången, och jag säljer hans kvarlåtenskap för att sedan lämna pengarna åt hans släktingar i Bagdad.

Och så berättade han om den vackra ön, på vilken köpmännen gått i land, gjort upp eld och

ätit sin festmåltid, och hur den börjat gunga och vagga.

— Och du stod på skeppsdäcket och ropade åt oss, att det var en fisk, fortsatte jag, afbrytande hans tal.

Men då stirrade både kaptenen och sjömännen på mig, häpna av förvåning, och på en gång utbrusto de:

— Hur vet du . . .?

— Därför att jag är Sindbad, sade jag.

Vid denna underrättelse förvånades de ännu mer. Under det jag omtalade mina öden, skockade sig hela besättningen omkring mig, och när jag slutat, omfamnade mig kaptenen och lyckönskade mig till min räddning.

Men strax därpå såg han misstroget på mig och drog sig tillbaka.

— Bara du nu är den rätte, sade han. Världen är full av bedrägeri, och som jag redan hunnit berätta både namnet och hela historien, innan du sade något, så kan du ju mycket väl utge dig för att vara Sindbad endast för att komma åt hans varor. Och vid Allah, vi sågo ju allesamman, hur han drunknade i havet!

För att skingra hans misstroende räknade jag då upp allt, vad mina varupackor innehöllo. De togos fram och öppnades, och när det befanns, att jag sagt sant, blevo de överlämnade åt mig

och kaptenen omfamnade mig ännu en gång, i det han bad mig om förlåtelse för sin klentrogenhet.

Men jag tackade honom. Han hade ju endast gjort sin plikt genom att försäkra sig om, att jag var den rätta ägaren.

Så valde jag ut de förnämsta av mina dyrbarheter, gick med dem till kung Maharaja, anhöll som en nåd, att han ville taga emot dem såsom ett tacksamhetsbevis för alla välgärningar, han bevisat mig, och sade honom, genom vilken märkvärdig ödets skickelse de återkommit i mina händer.

Kung Maharaja tog även nådigt emot mina skänker och gav mig i gengäld ännu vackrare gåvor, varefter jag bjöd honom farväl och begav mig ombord på skeppet från Balsora.

Under hemresan fortsatte jag min byteshandel och förökade ytterligare min vinst, så att jag vid min återkomst till Bagdad var lika förmögen som under mina första storhetsdagar. Jag köpte igen mitt hus och levde glada dagar, tills mina skatter ånyo förminskades, och jag, glömsk av mina lidanden, började tänka på en andra resa.

Men om denna hinner jag icke berätta i kväll. Om ni därför, mina vänner, vilja komma tillbaka i morgon och gästa mitt hus och äta vid mitt bord, så skola ni då få höra fortsättningen på mina äventyr.

Sindbad sjöfararen lät därefter giva Sindbad

bäraren hundra sekiner och tillsade honom särskilt att komma igen.

Denne gick, utom sig av glädje över gåvan, men nästan ännu lyckligare vid tanken på att åter få höra Sindbad sjöfararen berätta. Och följande dag försummade han minsann inte att infinna sig i rättan tid, iklädd en vacker dräkt, som han köpt sig för en del av de penningar, han fått av sin välgörare.

Sedan både värd och gäster förplägat sig på det bästa, gav Sindbad sjöfararen tecken, att taffelmusiken skulle tystna, och fortsatte så att berätta.

Min andra resa,

sade han, hade även Balsora till utgångspunkt. Jag hade försett mig med nya varor och gick ombord på ett skepp, vars kapten hade för avsikt att segla till avlägsna trakter. Vi hunno till vår bestämmelseort utan några vidare äventyr, och jag och de andra köpmännen fingo god avsättning, lyckönskade oss till vår vinst och lade i land överallt, där det fanns någon hamn. Men en gång dröjde det flera dagar, innan vi kommo till någon hamnplats, och när vi då seglade förbi en kuststräcka, som tycktes tom på människoboningar men rik på örter och fruktträd, läto jag och flera med mig ro oss i land för att hämta dricksvatten och lustvandra en stund.

Långt borta såg jag ett vitt föremål, som hade formen av ett ofantligt klot.

Vi gingo av och an och sågo oss omkring, åto av frukterna och drucko av det sköna vattnet, men jag tröttnade förr än mina kamrater, satte mig ned att vila och smaka på min matsäck men överfölls plötsligt av en sådan sömnlust, att mina ögon föllo ihop. Innan jag visste ordet av, hade jag somnat, och jag sov så hårt, att det redan var afton, då jag vaknade.

Av mina kamrater såg jag icke en skymt, och till min förtvivlan märkte jag, att även skeppet var borta. Jag sprang omkring vid stranden, ropande och skrikande, fastän jag visste, att ingen kunde höra mig, och var nästan ifrån mig av bestörtning och förskräckelse.

Så småningom lugnade jag mig likväl och gick upp på en höjd för att få ett begrepp om, var jag befann mig, och kanske bli varse ett hus eller en seglare på avstånd. Något av vad jag hoppats få se syntes dock icke till, men långt borta såg jag ett underligt, vitt föremål, som hade formen av ett ofantligt klot.

Jag trodde, att det kunde vara något besynnerligt tält, och i hopp om att träffa på människor begav jag mig ditåt. Men då jag kom fram, fann jag, att det icke hade något slags ingång, och att det var glatt och halt på alla sidor, så att man icke kunde bestiga det och taga det i närmare skärskådande.

Medan jag ännu stod där och undrade, fördunklades plötsligt den nedgående solen av ett stort svart moln, som hastigt rörde sig över himlen och nalkades allt mer. Slutligen sänkte det sig, och då såg jag, att det icke var något moln utan en oerhört stor fågel, som icke kunde vara någon annan än fågeln Rock. Den for rakt ned mot mig, och jag tänkte, att den skulle svälja mig i en munsbit, men i stället märkte den mig icke alls utan lade sig endast helt stilla och beskedligt över det stora, vita klotet. Och då förstod jag, att det var dess ägg, som den skulle ruva.

Men även jag fick värme och tak över huvudet av den väldiga fågelns vingar, så att jag inte behövde frysa om natten, och medan jag låg där och hade det riktigt skönt och gott, hittade jag också på ett sätt att låta fågeln Rock hjälpa mig ifrån den obebodda trakten, där jag säkert skulle ha förgåtts i min ensamhet.

Litande på att fågeln sov och icke skulle känna, vad jag gjorde, löste jag min gördel och band mig med den stadigt fast vid fågelns högra ben, som var så tjockt som en stor ekstam. Fågeln lade heller inte märke till det, ruskade bara på sig i sömnen, som om den trott sig kittlad av en myra, och sov som förut.

Så fort dagen grydde, putsade emellertid fågeln Rock sina fjädrar, sträckte på sig, och i ett nu

for han som en pil upp i luften, med mig fastsurrad vid sitt ben. Men han kände icke, att jag fanns, ty han är stark nog att bära en elefant i vardera klon. Det gick så fort, att andedräkten betogs mig. Jag darrade vid tanken på, att gördeln skulle brista, och jag svindlade, så att jag på en stund icke visste till mig.

Slutligen märkte jag, att det bar nedåt igen, och då var jag icke sen att lossa knuten på gördeln för att kunna frigöra mig, så snart det behövdes.

Med detsamma blev det dunkelt omkring mig. Vi foro ner som i ett hål och hamnade i en fruktansvärt djup och trång dal, på alla sidor omgiven av skyhöga klippor. Just som jag kände fast mark under fötterna, knöt jag upp gördeln, så att jag blev liggande på jorden. Och det var hög tid, ty fågeln Rock hade blott gripit en jättestor orm och flög genast bort igen.

Nu hade jag då kommit lyckligt ner, och jag tackade himlen för den saken, men när jag såg mig omkring, blev jag illa till mods. Klipporna reste sig kala och tvärbranta så högt upp i luften, att man icke skulle kunna skilja en människa från en råbock, om hon stått däruppe på topparna. Och ingenstädes fanns det en stig eller ens ett fotfäste för att kliva upp.

Jag gick och sökte och sökte efter en utgång,

hittade ingen sådan men upptäckte i stället, att marken var beströdd med ett underligt grus, som jag vid närmare undersökning fann bestå av de härligaste diamanter, en del till storlek en som grov sand, en del som ollon.

Detta gjorde mig dock icke stor glädje, ty jag började förtvivla om att någonsin kunna komma ut ur denna ödsliga klippdal, där det icke växte något annat än några magra buskar och litet gräs. Och min oro och förskräckelse stego, då jag överallt i bergsrämnor och under stenar såg väldiga ormar skymta fram. De vågade sig icke ut, så länge det var dager, ty de voro

tydligen rädda för fågeln Rock, men hur skulle det gå om natten?

Sedan jag ätit något av min matsäck, genomsökte jag återigen dalen för att skaffa mig ett gömställe och fann också en tämligen stor klipphåla, där jag kunde krypa in. Så fort det skymde, lade jag mig i denna fristad och sköt en stor, flat sten för öppningen, så att ormarna icke kunde komma in. Men hela natten hörde jag dem väsa och rassla över stenarna utanför, och då och då försökte en fasaväckande best sticka in huvudet i min håla. Jag såg ögonen glindra och den kluvna tungan röra sig av och an, och luften förpestades av hans giftiga andedräkt. Det var mig knappast möjligt att sova en blund, och då det åter blivit ljust och ormarna försvunnit, så att jag vågade mig ut ur mitt gömställe, var jag så trött och utmattad, att jag satte mig i gräset och somnade.

Men länge hade jag väl icke sovit, förrän jag väcktes av en häftig duns och såg hälften av ett slaktat får ligga bredvid mig.

Varifrån kom det? Jag tittade uppåt klippspetsarna och tyckte, att några föremål rörde sig däruppe. Men avståndet var så stort, att jag icke kunde se, om det var människor eller djur. Strax därefter dansade emellertid ännu ett köttstycke ner, och med detsamma kommo flera, märkvärdigt

En fasaväckande best.

stora örnar flygande, slogo ner på köttstyckena och flögo upp med dem igen.

Då gick det upp ett ljus för mig. Ödet hade fört mig till den underbara Diamantdalen, om vilken jag hört så många berättelser, vilka dock tyckts mig så osannolika, att jag betraktat dem som sagor. Ryktet sade, att den skulle ligga i en svårbestiglig bergstrakt, och att den var omöjlig att komma ner i. Men en del köpmän hade ändå hittat på ett listigt sätt att bemäktiga sig något av dess rika skatter. För vart år, då de stora örnar, som höllo till i trakten, häckade och fingo ungar, drogo de dit med en mängd får, slaktade dem och kastade de avskurna styckena ner i dalen. Diamanterna klibbade då fast vid det blodiga köttet och följde med uppåt, då örnarna grepo det läckra lockbetet för att föra det till sina ungar. Men då fåglarna kommo upp, klappade köpmännen i händerna, så att de släppte sitt byte, eller ock klättrade de upp till deras bon, drevo bort dem och togo diamanterna, varefter örnarna fingo traktera sig med köttet.

Jag blev hänryckt, då jag nu fick klart för mig, att sagan var verklighet, och jag byggde genast en räddningsplan på rovfåglarnas glupskhet. Efter att ha plockat min matsäckspåse, full av de vackraste diamanter, jag fick fatt på, tog jag det största av köttstyckena, som fortforo att dansa ner, och

band det fast på ryggen med min långa gördel, lade mig så framstupa och väntade.

Om en liten stund hörde jag väldiga vingslag susa kring öronen. Ett par starka klor höggo tag i köttstycket på min rygg, och så följde jag med upp i luften, darrande av ångest, att min bärare skulle finna sin börda för tung och släppa mig, ty då hade jag ofelbart krossats mot klipporna. Men under det örnen mödo-

samt arbetade med vingarna, flög han allt högre mot den ljusa himlen. Jag såg bergstopparna under mig, och efter ännu ett ögonblick låg jag i ett stort bo mitt ibland en hög gapande örnungar.

De skreko och hackade mig med en sådan iver, att jag hade all möda att övertyga dem om, att jag inte var någon vanlig stek, som de kunde pilla i sig så där utan vidare. Men under det jag försvarade mig med armar och ben, hörde jag andra skrik, som icke kommo från någon fågel utan från en människa, och mellan trädgrenarna, på vilka boet var byggt, dök det upp en karl, som började överösa mig med de värsta okvädingsord.

— Din spetsbov, din hund, din eländiga tjuv! skrek han, tänker du stjäla diamanterna ur mitt örnbo? Men jag skall ge dig, jag!

Han höjde emot mig en stor påk, som köpmännen brukade begagna för att skrämma bort örnarna från bona. Men jag kastade till honom köttstycket, som jag löst från ryggen.

— Var så god, där har ni, min goda man! sade jag. Och bara jag hinner taga fram, vad jag har i fickan, skall ni få mer, eftersom ert köttstycke räddat mitt liv.

Något blidkad men ännu misstrogen hjälpte han mig att stiga ner ur trädet, varefter jag öpp-

Jag försvarade mig med armar och ben.

nade min matsäckspåse och bad honom välja, vilken han ville ha av mina diamanter.

Men då han såg deras storlek och glans, ryggade han tillbaka av häpnad och frågade, var jag fått dem ifrån, ty deras make hade han aldrig sett, och på köttstyckena kunde några så stora tingestar icke fastna.

Jag berättade då, hur både jag och min skatt kommit upp ur dalen, och han slog ihop händerna av förundran och förde mig med sig bort till de andra köpmännen, för att också de skulle få höra den underbara historien. Hans kamrater trängde sig omkring mig, och jag måste förklara alltsamman om igen. Men de skakade på sina huvuden, ty de hade svårt att tro mig. Och först när jag visade dem mina diamanter, medgåvo de, att jag måste tala sant, ty sådana ädelstenar funnos ingenstädes att få i världen.

Jag gav dem allesamman var sin sten i present, men den av köpmännen, i vilkens örnnäste jag hamnat, uppmanade jag att välja sig så många, han ville ha. Han tog likväl endast en av medelstorlek och påstod sig vara mer än nöjd med den, ty den skulle göra honom så rik, att han skulle ha nog att leva av i hela sitt liv, samt förskona honom från att behöva göra flera besvärliga resor till Diamantdalen.

Under flera dagar stannade jag hos köpmän-

nen på berget och njöt av deras gästfrihet, men då deras köttförråd tagit slut, begåvo de sig hemåt, och jag följde med dem, glad åt att få se mig omkring i deras land, som var beryktat för många märkvärdigheter. Där fanns bland annat stora noshörningar, som brukade strida med elefanterna, och när de voro som bäst i farten, så att blodet rann om deras huvuden och ned i ögonen på dem, kom ofta fågeln Rock och tog dem, en i var klo, och förde dem med sig till mat åt sina ungar. Dessutom växte där det stora kamfert-trädet, som är så väldigt, att femhundra ryttare kunna tumla om i dess skugga, och från vilket man får den dyrbara kamferten genom att göra ett hål högt upp i stammen och låta saften rinna ut och stelna i skålar. Jag bytte mig till mycket av denna vara och en hel mängd andra saker för en del av mina diamanter, gick ombord på ett skepp, som jag köpte i en av hamnarna, och seglade utan vidare äventyr tillbaka till Balsora, varifrån jag återvände till Bagdad, där jag levde i prakt och härlighet på mina omätliga rikedomar, delade med mig åt de fattiga och gladde mina vänner med skänker.

På detta sätt förflöt en god tid, men jag var ung och hade fått smak på äventyr, och så beslöt jag mig för att åter fara ut och se mig om-

kring. Historien om denna färd gömmer jag dock till i morgon.

Gästerna tackade och togo avsked, och Sindbad sjöfararen gav åter Sindbad bäraren hundra sekiner med tillsägelse att återkomma följande dag. Denna inbjudning efterkom han också med stor glädje, och sedan alla församlat sig liksom de föregående dagarna, ätit, druckit och fröjdat sig åt dansen och musiken, började Sindbad sjöfararen åter berätta.

— Ja, sade han, nu komma vi till

Min tredje resa.

Jag lade ner nästan hela min förmögenhet i lantegendomar, köpte in en mängd varor för återstoden, skickade dem till Balsora för att lastas på ett avgående skepp och gick sedan själv ombord på samma fartyg tillsamman med flera av mina bekanta yrkesbröder.

Vår resa gick i början ganska lyckligt. Väder och vind voro gynnande. Vi besökte trakter, där vi aldrig varit förut, och vår goda tur följde oss, ända tills vi voro på hemvägen, då det en afton blåste upp en storm så förfärlig att ingen av oss varit med om en dylik. Utan att lyda roder drev skeppet omkring på havet under fyra dygn, och vi voro ofta nära att förgås. På femte dagen var emellertid ovädret över, och vi kastade ankar i

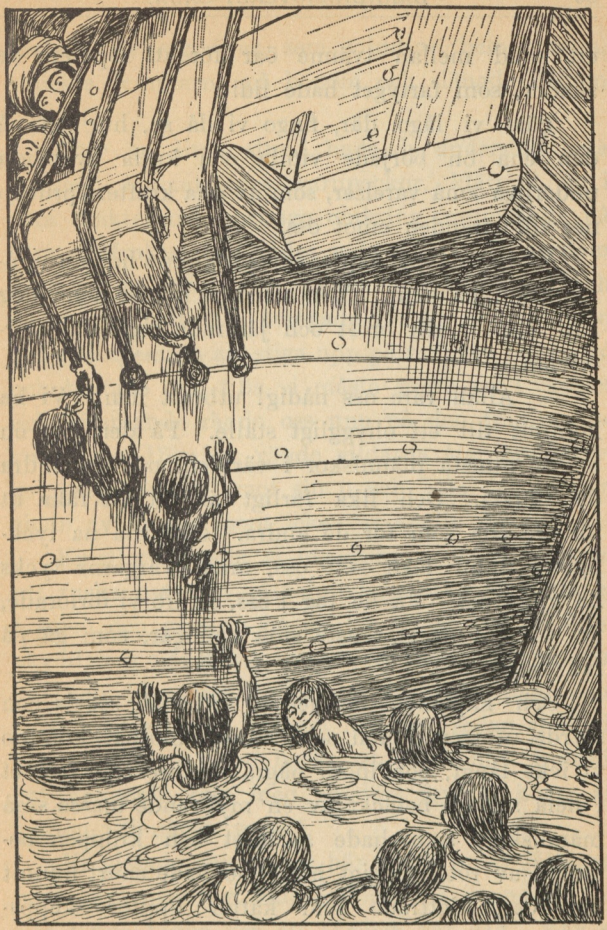

Klättrade som kattor uppför skeppssidorna.

ett sund mellan tvänne öar för att reparera de skador, som fartyget hade lidit.

Bäst vi lågo där, fingo vi då se, hur det på den ena ön började vimla och kräla av några underliga små varelser, som av alla krafter sprungo ner till stranden emot oss.

Vi ropade på kaptenen och gjorde honom uppmärksam på dem. Men när han fick se dem, slog han sig för sitt bröst och jämrade sig i full förtvivlan.

— Allah vare oss nådig! utbrast han. Vi ha kommit till ett ohyggligt ställe. På den ena ön bo de minsta människor i världen, på den andra de största. Och lika farligt är det att råka ut för de ena som för de andra. Jättarna ha lyckligtvis ännu icke sett oss, men dvärgarna tycks ha gjort det. Få de tag i oss, så äro vi förlorade, ty de äro de starkaste små uslingar, som gå på två ben.

Och kaptenen lät genast sätta till segels och styrde ut igen. Men som vinden mojnat, kommo vi icke långt, och inom några minuter var vattnet i hela sundet betäckt av en myllrande massa små människor, som hade ansiktet och kroppen betäckta av rött, raggigt hår. De hade snart hunnit upp oss, klättrade som kattor uppför skeppssidorna och översvämmade däcket, utan att vi kunde hindra det, ty den, som försökte mota dem,

kastade de sig över som vilddjur, beto honom, knäckte lemmarna på honom och slängde honom i havet.

Efter en liten stund hade de undersökt hela fartyget, öppnat våra varupackor, klätt ut sig i våra dräkter och sprungo omkring, mumsande på våra sydfrukter och andra goda saker. En av dem kastade om rodret och styrde mot jättarnas ö, och då vi voro helt nära, tvingade de både besättningen och passagerarna att stiga upp på relingen och slogo och bultade oss, tills vi måste störta oss i vattnet och simmande rädda oss upp på den främmande stranden. Därefter vände vildarna åter om fartyget, styrde det emot sin ö och lade det på den sidan av kusten, som icke var synlig för oss.

Emellertid hade vi ingenting annat att göra än att ruska oss som våta hundar, torka våra kläder i solen och gå upp på ön för att se oss om efter skydd och något att livnära oss med. Att trakten var bebodd syntes tydligt på de breda stigar, som voro upptrampade åt flera håll, och sedan vi vandrat uppför en brant backe, stodo vi mitt framför ett kolossalt hus med en dörr mycket högre än porten till någon moské.

Vi gissade genast, att här bodde en av jättarna, som kaptenen sagt skulle finnas på denna ö, och vår första tanke var att springa vår väg. Men så besinnade vi oss och insågo, att han i alla hän-

delser skulle få tag i oss och nog skulle bli förfärligt ond, om vi mättade oss med några frukter eller annat, som tillhörde honom. Därför beslöto vi att gå in och bedja om gästvänskap. Kanske skulle han då bemöta oss hyggligt och hjälpa oss mot våra fiender, dvärgarna, så kunde han få sin belöning i våra varor.

På detta sätt intalande oss mod, stego vi in genom den höga dörren och sågo oss omkring i den ofantliga bostaden. I matsalen var bordet så högt och stort, att vi kunde byggt oss ett hus under det. För att komma upp på stolarna skulle vi behövt trappstegar, och inne i sängen i sovkammaren kunde ett helt regemente ha legat i syskonbädd. Men ingenstädes sågo vi till jätten. Inte heller i köket var han. Därinne gjorde vi emellertid märkliga upptäckter.

I den ofantliga spiseln glödde ännu kolen efter en stockeld, och en mängd väldiga stekspett stodo resta mot muren. På ett av dem satt till och med kvar ett stort stycke kött, som vi uthungrade kastade oss över och började äta upp. Men vi förlorade snart aptiten, ty när vi tittade oss omkring, lågo benknotor och huvudskålar efter människor undanslängda överallt i vrårna.

Vi blevo stela av förskräckelse, och i detsamma hördes utifrån ett underligt dån. En av oss sprang ut för att se, om det var åskan, som

mullrade, men han kom genast in igen, skrikande:

— Det är ingen åska! Det är jätten, som kommer! Göm er! Göm er!

Vi sprungo om varandra för att hitta ett kryphål och trängde slutligen in oss under spiseln bakom veden, där vi hoppades, att han icke skulle märka oss.

Knappt sutto vi där och höllo andan för att icke förråda oss, förrän jätten trädde in med så tunga steg, att hela huset darrade. Hans åsyn skrämde nästan livet ur oss, så hisklig såg han ut. Lång var han, så han räckte ända upp i taket, och tjock var han som ett *fastage*. Hans eldröda hår stod i vädret som piggsvinsborst. Hans öron liknade en elefants och hängde som stora skinnlappar ned på axlarna.

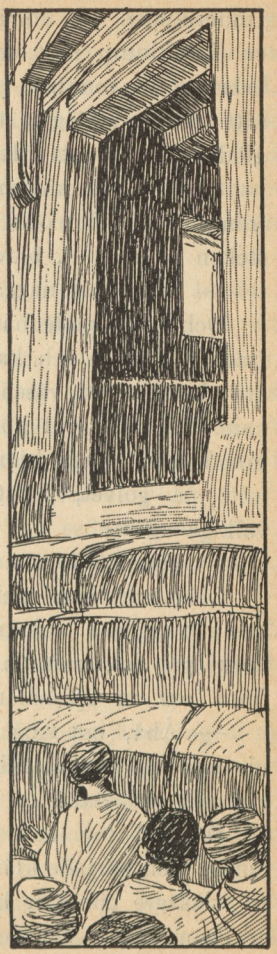

Underläppen var utsvälld, så att den dinglade som en köttklump mot bröstet. Tänderna stodo som betar ut ur munnen på honom, och mitt i pannan satt ett enda öga, stort som ett kopparlock och glödande som ett eldkol.

Så fort han kommit in i köket, gick han rakt fram till spiseln, och då han såg, att man ätit av steken på spettet, blev han utom sig av raseri.

— Vem har naggat på mitt kött! skrek han.

Och så började han leta överallt i huset, drog fram möblerna och kastade dem tillbaka igen, så att det var ett väsen, som om man skjutit med kanoner. Till slut kom han åter in i köket, brummande som tjugu björnar. Men så stannade han mitt på golvet, fnyste till och vädrade med sin valkiga näsa.

— Här luktar människokött! sade han.

Och hur han gick och vädrade med näsan kring väggarna och nere vid golvet, så fick han korn på oss, rafsade undan veden och plockade fram oss ur spishålan, den ena efter den andra.

— Åhå, era små kräk! gnisslade han, är det ni, som kalasat på min stek! Men vänta ni, jag ska allt ta betalt!

Därmed tog han mig i nacken, satte mig på bordet och började klämma på mig överallt, så som en slaktare gör, när han undersöker, om en kalv är lagom fet. Men han tycktes icke vara belåten

med mitt hull; ty han grinade till, satte ner mig och tog upp en av mina kamrater i stället för att känna och klämma på honom efter samma metod. Denne gillades emellertid inte heller, och så gick det med allibop, tills det blev kaptenens tur. Han var en stadig och korpulent karl, och jätten smackade med tungan, så fort han fick honom mellan fingrarna.

Med en knyck vred han nacken av honom, som om han varit en höna, trädde honom på ett av de stora spetten och stekte honom över elden, som han friskade upp med ny ved. När han så var mjuk och mör, satte jätten sig ned mitt emot oss, spisade vår olyckliga vän till kvällsvard med god aptit och slängde benen i vrårna.

Mätt och belåten låste han sedan igen porten, gick in i sängkammaren och lade sig att sova, så att huset skakade av hans snarkningar.

Förlamade av skräck sutto vi hopkrupna bredvid varandra, men till slut sansade jag mig och sade till mina kamrater:

— Att sitta här och jämra oss tjänar ingenting till. Det är bättre att försöka tänka ut något sätt att rädda oss, och om ni vilja göra, som jag säger, så tror jag mig ha funnit ett. Därnere vid stranden ligger fullt med drivved från förolyckade fartyg, och här finns rep att sammanbinda den med, så att vi lätt skulle kunna göra oss en mängd små

flottar, på vilka vi kunde komma över till en annan ö. Det gäller nu bara att komma ut härifrån och laga, att jätten inte förföljer oss.

Jag satte mig åter att fundera, och både jag och de andra kommo fram med en hel hop förslag, som vi dock måste förkasta, därför att de icke kunde utföras. Men så sprang jag upp och bad två av de modigaste sjömännen följa mig in i jättens sovrum. Vi måste först och främst tänka på att förskaffa oss dörrnyckeln, och jag hade sett, att jätten stoppat den under huvudkudden, när han lade sig.

Med stor försiktighet hjälpte jag de båda sjömännen att klättra upp på sängen vid huvudgärden och gömma sig mellan bolstrarna. Min plan var att få jätten att resa på sig, så skulle de andra passa på och draga fram nyckeln under kudden. När de voro väl dolda, kröp jag därför upp vid fotändan, lyfte på täcket, nöp människoätaren i stortån, det hårdaste jag kunde, och var så undan i en blink.

Jätten satte sig halvvaken upp och kliade sig på tån utan att så noga tänka efter, vad det kunde vara, som stört honom, och vips hade de båda sjömännen kört in armarna under kudden och makat till sig den stora nyckeln. Vi väntade tysta, tills jätten lagt sig igen, men då firade vi ner oss, buro ut nyckeln emellan oss, och kamraterna dan-

sade av glädje, när vi passade den i låset och fingo upp dörren.

Nu var det att skynda sig ner till stranden och bygga flottorna i månskenet och så upp igen för att hämta matvaror ur jättens skafferi, ty annars skulle vi ha svultit ihjäl på havet.

Då vi hade klättrat upp på en hylla och höllo på att taga ner ett bröd, som var tre alnar långt, buro vi oss emellertid inte bättre åt, än att vi tappade det, och det dunkade med en faslig smäll i golvet.

— Vad nu, era små kanaljer! skrek jätten inifrån sängkammaren, jag ska ge er, jag, för att väsnas om nätterna och inte låta folk få sova!

Och bums kom han utklampandes. Men vi hade i en faslig fart krupit tillsamman i vår vrå, så att vi lågo alldeles stilla, då han stod i rummet. Jag och några andra snarkade till och med, allt vad vi orkade, så att han trodde, att vi sovo. Då plockade han upp brödet och tänkte väl, att det ramlat ner av sig självt. Men när han fick se dörren stå öppen, rev han sig i huvudet.

— Det var för märkvärdigt, sade han, jag tyckte ändå, att jag stängde den.

Därmed låste han åter till den och tog nyckeln med sig in, men den gången lade han den för säkerhets skull inte under huvudkudden utan

på sängbottnen, kastade sig själv ovanpå bolstrarna och somnade lika tungt som förut.

Nu hade vi det värre ställt än någonsin. Men då fick jag åter en idé och uppmanade mina kamrater att hjälpa mig utföra den. Min avsikt var att glödga ett spett och sticka det i jättens öga, så skulle vi sedan kanske lyckas undkomma honom, då han ingenting såg.

Sagt och gjort. Vi tände upp en duktig eld. Sex av oss höllo ett av de största spetten över elden, tills det var rödglödgat, buro det därefter in i jättens kammare, klättrade upp på sängkanterna och stötte det så med förenade krafter i jättens enda öga.

Blod och vatten forsade omkring oss, och jätten störtade upp med ett vrålande så hiskligt, att vi trodde, vi skulle mista öronen. Han höll ena handen för pannan och famlade med den andra omkring sig för att fånga oss, ty han förstod nog, att det var vi, som voro skulden till olyckan.

Men vi undveko honom skickligt, hoppade från plats till plats och slingrade oss alltjämt undan. Slutligen blev han så utom sig av smärta och raseri, att han icke längre kunde stanna inom fyra väggar utan sökte rätt på nyckeln, öppnade dörren och sprang ut, tjutande och ropande på hjälp.

Olyckligtvis hade han också låst dörren efter sig och tagit nyckeln med sig. Men nu, då vi

Jag nöp människoätaren i stortån.

voro lämnade för oss själva, togo vi åter ett av spetten och bände och bände i dörrspringan, tills vi fingo ett hål stort nog för oss att krypa igenom. Inom några minuter voro vi alla ute och sprungo i full fart ner till flottorna, delade dem emellan oss, så att vi blevo tre på var flotte och satte ut till sjöss, roende med brädlappar.

Men knappt hade vi hunnit några famnar från land, förrän vi fingo höra jättens vrålande, som ljöd allt närmare, och snart sågo vi honom komma rusande till stranden, följd av två andra jättar, som tycktes vara hans släktingar, ty de liknade honom

som ett par bär, så när som på att de hade sina ögon i behåll. Vår för detta värd tog upp ett klippstycke så stort som en lada och kastade det efter oss, men som han, tack vare oss, icke såg, var han hade oss, så slog det ner långt på sidan om våra farkoster, och vi hånade honom och skrattade åt honom, så mycket vi orkade. Det var emellertid litet för tidigt att jubla, ty strax därpå slungade de båda andra jättarna sina två klippstycken, stora som herrskapshus. Dessa hade riktats bättre, och med brak och dån föllo de ner mitt ibland oss.

Alla flottorna utom min stjälpte, och de ombordvarande krossades eller drunknade. Endast jag och mina två kamrater, som befunno oss längst ut, kommo undan, och hur många klippblock jättarne än kastade efter oss, nådde de icke fram.

Under tre dygn drevo vi hungrande och törstande omkring på havet, ty det lilla förråd livsmedel, vi hunnit taga med oss från jättens bostad, var snart slut. På fjärde dagen sågo vi dock äntligen land, och sedan vi fallit på knä och tackat Allah för den nåd, han lät oss vederfaras, rodde vi med förnyade krafter mot den efterlängtade stranden, sprungo upp på den och funno, att vi kommit till en härligt grönskande ö, där mogna frukter överallt vinkade i träden och klara källådror sorlade i bergskrevorna. Men att trakten

var obebodd, märkte vi snart, och efter att ha ätit av frukterna och läskat oss med källvattnet började vi söka efter en skyddad sovplats, ty vi kunde ju icke veta, vad det fanns för vilda djur omkring oss.

Ingenstädes funno vi likväl någon håla eller klipprämna, där vi kunde lägga oss, och jag och den ena av mina kamrater höllo just på att klättra upp i ett träd i brist på bättre tillflyktsort, då den andra av kamraterna kom störtande emot oss, med öppna armar, skrikande och halvkväfd av ångest:

— Rädda mig! Rädda mig!

I detsamma sågo vi en förfärlig, vidunderligt stor orm slingra sig efter honom. Odjuret höll gapet öppet, och det var brett som en bakugn. Den kluvna gadden vaggade girigt utsträckt, och ögonen glimmade som ett par lyktor.

Vi andra voro redan en god bit uppe i trädet, och sedan jag skrikit åt min kamrat att hjälpa mig, böjde vi ned en gren mot den förföljde mannen.

— Hugg i! ropade jag.

Ögonblickligen grep han tag i grenen, vi upphörde att trycka ned den, och där dinglade karlen i luften högt över det fasansfulla vidundret, som genast reste sig i vädret med halva kroppen, väste och vrängde på käftarna och snodde sig åt alla håll av ilska att ha gått miste om sitt rov.

Det var litet för tidigt att jubla.

Vi hjälpte under tiden vår kamrat att klättra högre upp, men hela natten sutto vi där darrande och utan att få en blund i våra ögon, ty ormen lämnade oss icke. Efter att flera gånger ha varit halvvägs uppe i trädet men halkat ner igen, lade han sig i ring omkring stammen och tycktes vilja vänta ut oss. När morgonen grydde, låg han kvar, och ännu när det lidit långt fram på dagen, hade han icke rört sig.

Men plötsligt började hans ögon tindra, som om han skymtade ett rov. Han reste sig åter på stjärten, med överkroppen vaggande fram och till baka, och nu sågo vi anledningen till hans uppmärksamhet. Ett stycke ifrån oss kom en elefant helt lugnt gående sin väg fram, men ormen passade på honom, och just då elefanten skulle förbi vårt träd, kastade den lurande fienden sig över honom, omslingrande honom med sin jättekropp och prässade ihop honom, så att den stackars elefanten utstötte jämmerliga klagoskrin och segnade ned på knä. Inom några sekunder var han emellertid krossad och låg i dödsryckningarna. Då släppte ormen sitt tag, ringlade ut sig igen och krälade med upplyft huvud flera varv omkring honom, liksom dansande av segerglädje. Därefter började han slicka honom, tills han var alldeles våt och hal över hela kroppen, spärrade så upp sitt väldiga gap, som blivit ännu större än förut,

och lät elefanten med huvudet först glida ner i sin mage.

Men detta var ett duktigt mål mat även för en jätteorm. Han låg nu helt stilla, alldeles oförmögen att röra sig, och det blev vår räddning.

— Följ med mig, sade jag till mina kamrater, så ska vi bereda honom en liten överraskning!

Och vi halade oss ner ur trädet, mitt för hans ögon, utan att han kunde göra något annat än se på oss. Med några språng var jag nere vid stranden och började lösgöra repen, varmed vår flotte var hopbunden. De andra hjälpte mig, sedan de fått veta, vad jag hade i sinnet, och efter en liten stund voro vi tillbaka igen hos ormen. Hållande en i vardera ändan av repet sköto vi det under hans hals, lagade så till en rännsnara och strypte honom, utan att han ens förmådde så mycket som vända på sig. Det var bara stjärten, som slog, och ögonen, som blängde, och så var han död.

Vi promenerade nu i lugn och ro omkring på ön, ty vi övertygade oss snart om, att ormen icke hade några anförvanter. Icke heller funnos där några andra vilda djur än elefanterna, vilka gingo där i hjordar och visade sig fredliga som lamm. Frukter och kokosnötter voro vår mat, och vi ledo ingen nöd, men det var dystert att tänka på, att vi säkert aldrig skulle återse vårt fädernesland.

En morgon, då jag gick nere vid stranden, såg jag emellertid liksom ett vitt moln stiga upp vid horisonten, och strax därpå märkte jag, att det lilla molnet var ett skepp. Vi togo av oss våra kläder, viftade med dem, gjorde upp en rykande eld och lyckades slutligen bli sedda.

Skeppet styrde mot ön, och vi blevo tagna ombord och bemötta med den största vänlighet. Kaptenen var just på väg till Balsora, min utskeppningsort, och min glädje över att bli räddad förökades genom utsikten att snart få komma hem. Sjöresan gick också mycket fort, och efter att ha tagit ett hjärtligt avsked av mina räddare såväl som av mina olyckskamrater strövade jag en dag omkring i Balsora för att söka mig en lägenhet att fortsätta färden till Bagdad.

Då träffade jag händelsevis på en man, som ämnade sig dit med tjugu kameler, på vilka han skulle forsla fram en mängd packvaror. Jag beslöt att göra honom sällskap och gick fördenskull med honom ner till det skepp, varifrån han skulle lasta på sina varor. Då såg jag på en av packorna mitt eget namn, och när jag undersökte varorna, fann jag, att de voro mina egna, som jag förvärvat mig på min andra resa. Även skeppet kände jag igen som det, vilket seglade ifrån mig, när jag somnat in på ön, där fågeln Rock höll till.

För att pröva kaptenens ärlighet gick jag då fram till honom och frågade, vad det kunde vara för en Sindbad, som rådde om så många kistor och balar.

— Ack, kära herre, svarade han, de där sakerna tillhöra en köpman, som en gång seglade med mig. Men han gick en dag i land på en ö tillsamman med flera andra resande, och då de återvände till skeppet var han icke med. Vi saknade honom likväl icke, förrän vi voro långt uti på sjön, och då var det omöjligt att segla tillbaka, ty vi hade både vinden och strömsättningen emot oss. Och nu har han troligen omkommit i ensamheten. Därför skickar jag hans saker till hans släktingar i Badgad, så att de skola få sitt rättmätiga arv.

När jag sålunda märkte, att kaptenen var en hederlig karl, ställde jag mig mitt framför honom och sade:

— Se på mig, kapten, om ni inte känner igen mig!

Då såg han noga på mig och utbrast:

— Vid Allah det är ju Ni själv, Sindbad!

Han tog mig ifamn, bad mig om förlåtelse för sin försummelse, och sedan jag för säkerhets skull räknat upp innehållet i packorna, överlämnade de allesammans till mig, så att jag även

efter denna resa kunde återvända till mitt hem med förökade rikedomar.

Härmed slutade Sindbad sjöfararen att berätta för den kvällen. Han gav tecken åt musiken att spela, och gästabudet fortsattes ännu en stund.

Men innan Sindbad bäraren gick, erhöll han åter hundra sekiner på samma gång som en inbjudning att komma igen dagen därpå.

Följande eftermiddag, sedan Sindbad sjöfararen förplägat sina gäster och på deras miner sett, hur otåligt de väntade på, vad han vidare skulle förtälja dem, återtog han också sin berättelse.

Min fjärde resa,

började han, företog jag, sedan jag varit hemma några år och åter ledsnat vid ett stillsamt liv. Men jag mindes mina olyckor under de förra resorna och beslöt att denna gång icke inskeppa mig i Balsora, ty den orten tycktes mig vara en dålig utgångspunkt, och jag tänkte, att det kanske skulle bringa mig mera tur, om jag styrde kosan åt annat håll. Jag avreste därför till en persisk hamn, där jag gick ombord på ett gott skepp med alla de varor, jag medtagit för att idka handel.

De första dagarna gick allt väl, och jag prisade redan min lycka, då det helt oväntat upp-

stod en förfärlig storm. Vi litade dock på vår kapten, som var en skicklig sjöman och hade räddat sitt skepp ur många faror. Men stormen växte till orkan. Seglen sletos i trasor, masterna gingo över bord, fartyget höjdes än upp på de skyhöga vågtopparna och sänktes än ner i de avgrundsdjupa vågdalarna samt drevs redlöst omkring, tills det slutligen slungades mot en klippa och gick i tusen spillror.

Havet hyste dock medlidande med oss och kastade oss upp på stranden av en ö, där vi halvdöda blevo liggande i timtal och endast långsamt hämtade så mycket krafter, att vi kunde resa oss och gå omkring för att skaffa oss någon föda. Det enda, vi funno att stilla vår hunger med, var emellertid några omogna, sura frukter, men vi förtärde dem i alla fall, lade oss att sova under buskarna och njöto hela natten en ostörd vila, som stärkte oss efter våra svåra lidanden.

Sedan vi på morgonen rådplägat om vad vi skulle företaga oss, kommo vi överens om att tillsamman gå uppåt landet för att försöka träffa människor, som, att döma av åtskilliga tecken, tycktes finnas i trakten. Då vi vandrat ungefär en timme, kommo också en skara negrer emot oss, vänligt leende och välkomnande oss på bästa sätt.

De togo oss med sig till sina hyddor, bådo oss sitta ner och ställde genast en stor kittel på

elden för att tillreda en måltid åt oss. Men när maten var färdig, och en grinande, avskyvärd gammal negergubbe satte den framför oss, luktade den så illa, att jag trots min hunger icke förmådde äta en bit. Jag varnade också mina kamrater, ty jag trodde, att man lagt något gift i den. Men de voro så utsvultna, att de icke frågade efter annat än att få något att sticka i munnen, och trots mina böner slukade de fatets innehåll på ett par minuter.

Följderna visade sig även snart. Deras ansikten fingo ett slött uttryck, och med fåniga blickar sutto de och stirrade framför sig utan att kunna svara på mina frågor. De hade blivit vansinniga av den besynnerliga maten. Men när negrerna sågo dem sådana, började de dansa och hoppa omkring oss, och föste ut oss i ett stall, där de stängde in oss, sedan de först givit oss stora skålar ris med kokosnötolja att äta. Mina kamrater kastade sig med lika god aptit över denna föda. De tycktes icke ha någon tanke på annat än att äta, men jag kunde icke heller nu förtära stort, fastän den nya maten icke hade samma vedervärdiga lukt som den första. Jag undrade, vad det skulle bli av oss, och vad som var meningen med allt detta.

I flera veckor höllos vi sålunda fängslade, men det oroade icke alls mina vänner. De blevo en-

Fartyget drevs redlöst omkring.

dast allt fetare och fetare och allt slöare och slöare. Jag däremot magrade nästan till ett skelett.

Då kommo en dag några av negrerna och tittade och kände på mina kamrater. Men mig slängde de föraktfullt undan i ett hörn. Så valde de ut tre av de fetaste köpmännen och motade ut dem som man motar ut svin, och sedan såg jag dem aldrig mer. Ett par dagar därefter upprepades samma sak. Ytterligare tre valdes ut och fördes bort, utan att jag fick veta, vad som hände dem. Men av allt mitt grubbel över vår hemska belägenhet hade jag blivit så mager och tunn som en bräda, och när jag föll på den idén att se, om jag kunde tränga mig ut genom fönstergluggen i vårt fängelse, var det icke mycket, som fattades i att jag lyckats.

Nu tog jag upp min fickkniv och täljde och täljde, tills jag en natt fick gluggen tillräckligt stor. Då knuffade och puffade jag mina olyckliga kamrater för att få dem vakna.

— Kom! sade jag, så skall jag rädda er alla!

Men de stirrade bara på mig utan att begripa, och till slut måste jag ensam krypa ut. För övrigt hade de säkert varit för feta för att kunna följa mitt exempel, och med svidande hjärta måste jag lämna dem åt deras öde.

Jag sprang, allt vad jag orkade under hela natten, livnärde mig dagen därpå med örter och

gömde mig i skogarna av frukan att råka ut för flera negrer. Men på tredje dagen efter min flykt fick jag på avstånd se några vita män, som gingo och samlade in peppar. Full av glädje skyndade jag till dem, berättade dem allt vad som hänt mig, hur det gått mina stackars kamrater, och att jag icke visste, vad man slutligen gjorde dem.

Peppar-insamlarna slogo ihop sina händer.

— Vid Allah, sade de, du måste vara en listig man, som undgått dessa förfärliga svartingar, ty du skall veta, att de äro människoätare, och de göra sina offer vansinniga bara för att lättare kunna göda dem. Dina kamrater äro förlorade. Dem ser du aldrig mer.

Jag stannade emellertid hos peppar-insamlarna tills de voro färdiga med sitt arbete. Sedan följde jag dem till deras land, och de förde mig till sin konung, för att jag själv skulle få berätta honom min märkvärdiga historia. Denna intresserade honom också så mycket, att han skänkte mig en ny, vacker dräkt och lät mig stanna i sin närhet.

Men det var ett underligt land, jag kommit till, helt och hållet olikt mitt i avseende på seder och bruk. Bland annat upptäckte jag, att, fastän man hade de präktigaste hästar, fanns det dock ingen, som kunde rida väl, och det kom sig endast därav, att man begagnade varken sadel eller stigbyglar. Jag uttalade min förvåning däröver

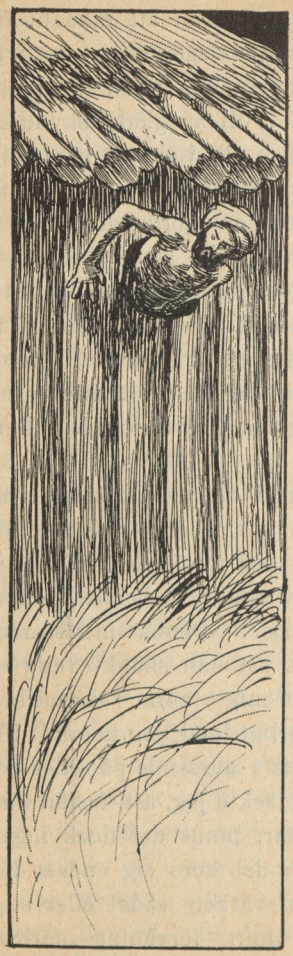

för konungen, men han begrep icke alls, vad jag talade om. Och för att visa honom, vad jag menade, gick jag då till åtskilliga hantverkare, beskrev noga för dem, hur de omnämnda sakerna skulle göras, och när jag fått dem färdiga, gav jag dem till present åt landets härskare.

Han blev mycket nyfiken på att få veta, hur de användes, och då jag lärt honom det och han tumlat om på sin nu ordentligt sadlade häst, föll han i en sådan hänryckning, att han överhopade mig med nådebevis, och efter den dagen uttänkte han det ena sättet efter det andra att för alltid fästa mig vid sitt hov.

En morgon kallade han mig till sig, betygade mig åter sin vänskap och sade, att han ytterligare ville bevisa mig den genom att giva mig en god och vacker flicka, hans egen brorsdotter till gemål.

Denna ära kunde jag icke gärna avböja och hade heller ingen lust därtill, eftersom jag hört den unga prinsessans skönhet och behag prisas på det allra högsta. Bröllopet blev således firat med stor högtidlighet. Jag flyttade in i det ståtliga hus, som konungen låtit inreda åt mig, och levde en lång tid i glans och härlighet med min hulda och sköna gemål, som jag lärde mig att varmt älska. Det enda, som störde min lycka, var den hemlängtan, som oupphörligt plågade mig, och som jag av tacksamhet mot konungen icke kunde yppa för honom. Men i hemlighet beslöt jag dock att, så fort tillfälle bjöds, fara hem och taga min gemål med mig.

Då hände det en dag, att hustrun till min bäste vän där i landet häftigt insjuknade och helt hastigt dog. Jag blev bedrövad för hans skull, klädde mig i sorgdräkt och gick till honom för att visa mitt deltagande.

— Frid vare med dig, och må Allah förläna dig ett långt liv! hälsade jag, som bruket var där i landet.

Men den stackars mannen besvarade icke min

hälsning. Han endast såg på mig så hjälplöst och sorgset, att det skar mig i hjärtat.

— Min vän, sade han, vet du då inte, att mitt liv nu måste räknas i timmar, och att jag icke får leva längre än till morgondagen?

Jag förstod inte, vad han menade, utan tänkte, att han talade i bilder och var så förtvivlad över hustruns död, att han ansåg sitt liv slut, då hon var borta. Och för att trösta honom började jag tala ömma och lugnande ord. Men då förklarade han för mig, att vad han sagt var bokstavligt sant.

Där i landet var det sed, att när en man dog, skulle hans hustru levande begravas med honom, och när en hustru dog, skulle hennes man levande begravas med henne.

— Så i morgon, klagade den arme mannen, är det sista gången solen skiner på mitt ansikte, ty då komma de att föra mig upp på Dödsberget, och sedan de först hissat ned min hustrus lik, hissa de också ner mig i den stora graven, som slukar allt levande.

— Komma de att göra detsamma med mig, om min hustru dör? frågade jag.

— Ja, säkerligen.

Denna underrättelse försatte mig i förtvivlan, och sedan jag dagen därpå bevittnat, huru min vän under stora ceremonier verkligen blev levande

begraven tillsamman med sin hustrus döda kropp, kände jag mig så uppskakad, att jag gick till konungen och frågade honom, om jag som främling även vore underkastad landets lagar och skulle begravas levande, om min hustru doge.

— Ja, min kära vän, sade konungen, det hjälper inte. Du är gift med en landets dotter, och man måste alltid taga seden dit man kommer. Fastän jag är konung, måste också jag underkasta mig samma öde, så du får trösta dig med, att du inte är den ende, som hotas av den faran.

Nu började en förfärlig tid. Hade jag förut varit rädd om min hustru, så blev jag nu så öm om henne, att jag aldrig vågade släppa henne ur sikte. Så fort hon led av den minsta lilla opasslighet, blev jag halvdöd av förskräckelse och skickade efter alla doktorer, som funnos i staden. Jag såg själv efter, att hon inte fick äta för mycket och inte heller för litet, och det fanns ingen uppmärksammare äkta man än jag i hela landet. Från morgon till kväll stod jag till reds med min hustrus kappor och schalar, och det var ingen, som såg den ena av oss, utan att den andra var med.

Men alla dessa försiktighetsmått tjänade ingenting till. En vacker dag insjuknade min hustru i feber, och två dagar därefter var hon ett lik. Jag ropade på henne och skakade henne för att

väcka upp henne, men hon öppnade aldrig mera sina ögon, och jag måste till slut inse, att hon var död.

Då satt jag som förstenad och kunde icke tänka någon annan tanke än den över all beskrivning förfärliga:

— I morgon skall du levande begravas!

Om jag också försökt att fly, skulle det varit omöjligt, ty så fort det blivit bekant, att min hustru var död, hade konungen för att hedra mig låtit omgiva mitt hus med sin livvakt. Det var bara att finna sig i och avvakta sitt öde.

Dagen därpå firades även min och min hustrus begravning med största möjliga ståt. Både jag och den döda ikläddes våra präktigaste dräkter och smycken, och sedan bärarne lyft upp likbåren, måste jag stappla efter den, följd av konungen och hela hans svit, ty man ville trösta mig genom att bevisa mig riktigt lysande och ovanliga ärebetygelser.

Då vi efter en timmes promenad hunnit upp på toppen af Dödsberget, öppnade man en stor lucka, och den fasaväckande avgrunden gapade framför mig.

Vansinnig av förtvivlan vid denna syn kastade jag mig för konungens fötter och bad och besvor honom att taga mig i sitt beskydd och låta mig

få behålla livet. Men fastän han grät af rörelse och var olycklig för min skull, stod det icke i hans makt att hjälpa mig, och han uppmanade mig endast att vara stark och med jämnmod bära mitt öde.

Under det jag talat med konungen, hade emel-

lertid min hustrus kropp blivit nedhissad, och begravnings-besörjarens drängar grepo nu tag i mig, släpade mig fram till hålet, prässade ned mig på en bår, på vilken man förut ställt en vatten-

kruka och sju små bröd. Och så hissades även jag ned i avgrunden.

Av förskräckelse förlorade jag sansen, och jag vet icke, hur länge jag legat i dvala, då jag vaknade upp och blev medveten om min o-hyggliga belägenhet.

Runt omkring mig lågo en mängd halvförmultnade lik, och en fasaväckanke stank gjorde det nästan omöjligt att andas. Jag önskade, att det åtminstone varit alldeles mörkt, så att jag sluppit se all styggelsen,

som omgav mig. Men en springa i bergväggen släppte in så pass mycket dager, att jag kunde skönja de hemska föremålen. Benknotor rasslade under mig, då jag rörde mig, och huvudskålar grinade emot mig med sina tomma ögon och vita tandrader.

— Och här är jag den enda levande! tänkte jag.

Men just i detsamma gled något halt över min fot. Det var en orm, som var ute på strövtåg. Och där hoppade en klibbig padda upp på min hustrus bår. En råtta, stor som en katt, satt och höll måltid i ett hörn, och ingen generade sig för mig, ty de visste, att jag tillhörde dem, om inte nu genast, så snart nog.

Det tycktes mig också, som om jag hörde underliga ljud, kanske suckar från dem, som ännu icke voro riktigt döda.

Men om en stund förstod jag, att det icke var suckar från mänskliga varelser utan läten från några små rovdjur, som kalasade på de multnande kropparna. Jag såg deras ögon lysa i mörkret och hörde dem tassa och draga omkring benknotorna, såsom hundar bruka göra, när de äta.

Att jag icke blev vansinnig, kan jag ännu icke begripa. Jag slog mitt huvud mot klippväggarna i hopp om att krossa det. Jag tjöt som ett vilddjur och önskade mig döden. Emellertid somnade

jag av utmattning men vaknade strax därpå av att en råtta bet mig i handen. De avskyvärda djuren tyckte nu, att det kunde vara tid på att försöka ett närmande. Ormarna krälade omkring mig, och paddorna hade blivit så förtroliga, att de hoppade upp på mina axlar.

Jag slog omkring mig, allt vad jag orkade. Mina armar gingo som väderkvarns-vingar, och då var det också ett större djur, som hoppade till och skymtade förbi mig, som för att fly. Kanske var det en hyena, som blivit skrämd av den ovanliga åsynen av en levande människa?

För att se vad det var för ett djur, reste jag mig och skyndade efter. Det satt stilla, tills jag hunnit fram några steg, och jag såg två lysande ögon glimma emot mig. Men så tassade det kvickt undan och stannade ett stycke längre bort. Jag följde efter, och sålunda gick jakten in i skrymslen och hörn.

Men plötsligt hejdade jag mig och stod stilla med klappande hjärta utan att längre tänka på det flyende rovdjuret. Jag hade sett en stråle av ljus nere vid marken.

Darrande av nyvaknat hopp närmade jag mig ljusskenet, som blev allt starkare, och till min outsägliga fröjd varseblev jag, att det kom från en öppning i berget, till hälften fylld med jord, varigenom rovdjuren grävt sig en gång för att

Jag lyckades tränga mig igenom.

komma in i den stora gravhålan och söka sin föda. Jag störtade dit och lyckades verkligen tränga mig igenom.

Då jag åter befann mig ute i den rena, friska luften och såg den strålande solen, som jag trott mig aldrig mer få skåda, föll jag på knä och tackade Allah, medan tårarna strömmade över mina kinder. Men därefter blickade jag mig omkring.

Det stora havet låg framför mig, och jag befann mig på en sandig, ofruktbar strandremsa, på tre sidor omgiven av klipporna, så att den var alldeles otillgänglig från land. Jag insåg då, att min räddning måste komma från något fartyg, och satte mig ned att vänta. Men havet låg blankt och tomt, och jag började känna en sådan gnagande hunger, att jag fruktade att förgås av svält. Då erinrade jag mig vattenkrukan och de sju bröden, som man låtit mig få med mig ner i graven, och fastän med yttersta motvilja begav jag mig åter in i hålan, lyckades hitta vattnet och bröden, som råttorna försmått, eftersom de hade bättre föda, förtärde genast en del därav och vände åter om. Eftersom jag nu gick med lugnare steg, såg jag mig emellertid nogare om, och då märkte jag, att på marken bland benen lågo glänsande smycken av gediget guld, prydda med de kostligaste pärlor och juveler. Det var alla de dyrbarheter,

som de döda fört med sig på sin sista färd, och som nu fallit bort från deras ruttnade lemmar.

Jag kunde icke avhålla mig från att taga upp en del av smyckena i handen och beundra deras skönhet och glans. Några av de vackraste stack jag även i gördeln och tog med mig. Det var ju numera ingen, som rådde om dem. Och så kröp jag ännu en gång ut ur hålan, till vilken jag hoppades aldrig mera behöva återvända.

Så fort jag reste mig upp i fria luften, upptäckte jag också en seglare på havet. Den styrde så nära förbi stranden, att man ovillkorligen måste se

mig, och när jag tog av mig min turban och viftade med den, satte man ut en båt och hämtade mig. Lyckligtvis hade skeppet redan besökt landets huvudstad och var nu på hemfärd, så att jag icke behövde vara rädd för, att man skulle utlämna mig åt innevånarna för att begravas på nytt, men av försiktighet uppgav jag mig ändå blott vara en vilsekommen främling och talade icke om min historia, förrän vi voro långt ute på havet.

Då intogs kaptenen av medlidande med mig och satte mig i land i en hamn, dit fartyg från Balsora brukade segla. Jag gav honom i gengäld ett av mina smycken och lyckades snart finna ett skepp, som förde mig hem. Den gången återkom jag till Bagdad med mindre rikedom, än jag medfört från mina andra resor, men i lärdomar hade jag vunnit mer än någonsin, och nu föresatte jag mig att slå mig till ro för alltid och icke mera utsätta mig för att kastas in i sådana hemska äventyr, som dem jag upplevat, och som jag ryste vid att minnas. I ett par år satt jag så hemma och förde ett glatt liv med mina vänner. Dock, hur det var, så kom reslusten igen. Men om den resan, jag då gav mig ut på, få ni höra i morgon.

Sindbad sjöfararen nickade åt sina gäster, lät giva Sindbad bäraren hundra sekiner och bad både honom och de andra att följande dag gästa hans hus vid samma tid som vanligt.

Min femte resa

— fortsatte Sindbad sjöfararen, så snart han åter ätit middag med sitt sällskap — anträdde jag ombord på mitt eget skepp, som jag lät bygga och inreda så som jag själv ville ha det, ty jag ville göra mig alldeles oberoende och sålunda vara mera herre över mitt öde. Men icke heller detta räddade mig från farliga äventyr.

Som fartyget var stort, kunde icke ensamt min last fylla det, och jag tog därför emot flera andra köpmän och deras varor. Vi seglade långt bort, sålde och köpte hos främmande folk, och allt tycktes gå oss väl i händer, tills vi en dag gingo i land på den så kallade Rockön, där det troddes, att fågeln Rock hade sitt egentliga hemvist. Detta tänkte vi dock icke på. Vår mening var endast att hämta friskt vatten och skaffa oss litet kroppsrörelse genom en promenad på land. Men bäst vi gingo där på stranden, fingo vi sikte på ett ofant ligt, vitt klot liggande i den mjuka sanden, och jag förstod genast, att det var fågeln Rocks ägg, ty jag hade ju sett ett sådant förut.

Det föreföll vara nära utkläckt, ty det hade stora sprickor, och just som vi kommo fram till det, knakade det i skalet, och ungen stack ut näbben, borrade fram huvudet och tittade på oss med sina stora, blanka ögon.

Då tyckte köpmännen mina kamrater, att de gjort ett rart fynd, och utan att bry sig om mina varningar togo de sina handyxor och slogo alldeles sönder skalet, drogo ut den hjälplösa, stackars ungen, höggo honom i stycken, gjorde upp eld och stekte honom.

Men knappt hade de satt sig ner att äta, förrän jag såg två mörka moln uppstiga vid horisonten och närma sig oss med förvånansvärd hastighet. Jag märkte med förskräckelse, att det måste vara de båda gamla Rockfåglarna, och insåg, att våra liv svävade i största fara, om vi vore kvar, då föräldrarna finge reda på, vad vi gjort med deras unge.

Ögonblickligen riktade jag mitt sällskaps uppmärksamhet på faran. Vi flydde ned till skeppet, allt vad fötterna kunde bära oss, och lyckades även hinna ditut. Men det var ändå för sent Medan vi seglade bort, hörde vi de stora fåglarnas gälla klagoläten. De flögo runt omkring stället, där deras ägg legat, kretsade även liksom undersökande kring vårt övergivna läger, utstötte slutligen ett ursinnigt skri och döko blixtsnabbt ner mot marken.

Jag drog en suck av lättnad, ty jag hoppades, att de icke märkt oss utan på nytt vore i färd med att fånga rov. Men jag hade bedragit mig. I samma minut höjde sig åter de jättelika fåg-

Klippstycket föll ned tätt bredvid oss.

larna, nu hållande var sitt väldiga klippblock i klorna, och med ett par vingslag voro de rätt över mitt skepp.

Då släppte den ena sitt klippstycke, men styrmannen, som märkt vad de hade i sinnet, kastade om rodret, så att blocket förfelade sitt mål och föll ned tätt bredvid oss, åstadkommande en sådan djup virvelgrop i vattnet, att man kunde se ända ned till havsbottnen.

Den andra fågeln hade emellertid sitt klippstycke kvar, och innan vi hunnit hämta oss från vår förfäran, släppte han det över oss. Styrmannen hann icke vända, och det träffade fartyget midskepps med hela sin tyngd. Skrovet splittrades i småstycken, och alla, som voro ombord, krossades eller förgingos i vågorna utom jag, som stått i förstäven och vid fartygets förlisning fått fatt i en mast, vid vilken jag höll mig uppe.

På så sätt fingo de hjärtlösa köpmännen skörda lönen för sin grymhet mot den värnlösa fågelungen, men de drogo även med sig flera oskyldiga i sin olycka.

Vad mig beträffar, så gynnade mig väder och vind, och jag flöt i land på en ö, som tycktes mig vara den härligaste i världen. Sedan jag vilat mig en stund i det höga, mjuka gräset, gick jag och såg mig omkring och trodde, att jag befann mig i den allra skönaste lustgård. Palmerna lu-

tade sig över mig med sina höga kronor, gyllene frukter skimrade överallt i träden, mogna druvklasar vinkade lockande, till hälften gömda under sina blad, och över den friska gräsmattan, invävd med de underbaraste blommor, praktfulla och doftrika, hoppade en silverglänsande bäck. Fåglar sjöngo, och lysande fjärilar fladdrade omkring som blommor, lösta från sina stänglar.

Jag gick och gladde mig åt allt det vackra, jag såg, åt av de läckra frukterna och sov under natten en lugn sömn i det doftande gräset. Men morgonen därpå strövade jag längre omkring, och när jag då kom till en ny bäck, något bredare än den förra, fick jag se en gammal man sitta hopkrupen vid dess kant och stirra helt hjälplöst

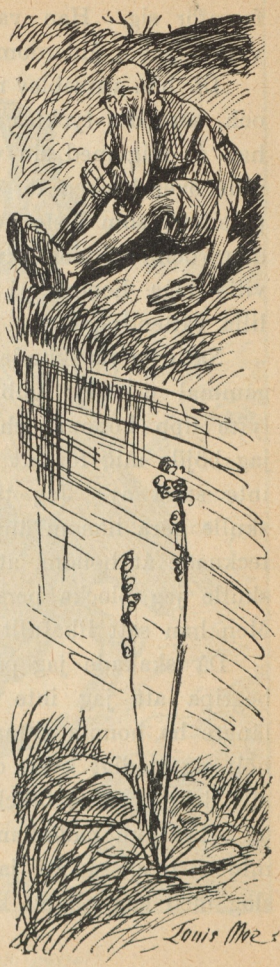

framför sig. Han var liten och torr och tycktes vara mycket ålderdomssvag.

Då han varseblev mig, vinkade han mig till sig, och, som det tycktes, oförmögen att tala, tecknade han åt mig med sin vissnade hand, att han gärna ville över bäcken för att komma åt några granna persikor, som lyste honom i ögonen på andra sidan, och att det skulle gå lätt för sig, om jag ville taga honom på axlarna och vada över det lilla vattendraget.

Naturligtvis kunde jag icke neka en stackars gammal orkeslös gubbe en så liten tjänst. Jag lyfte upp honom och bar honom över, men när jag böjde mig för att sätta ner honom, ville han inte stiga av. Jag tänkte, han önskade, att jag skulle bära honom ända bort till fruktträden, och tecknade åt honom, att om han satte sig på gräset, skulle jag plocka persikorna och ge honom dem. Men han satt likafullt kvar.

Då skakade jag på mig för att få honom att begripa att jag inte fann mig trakterad av att längre ha honom sittande på min hals. Men han höll sig stadigt kvar, och nu märkte jag, att han alls icke var så bräcklig och svag, som han såg ut. Tvärtom hade han riktiga jättekrafter, klämde min strupe, så att jag var nära att kvävas, och slog med ens till ett kraxande skratt.

Hopp, hopp min gosse!

— Hopp, hopp, min gosse! skrek han. Nu är du min ridhäst, ska du veta.

Och så skrattade han igen och drog mig i vänstra örat för att få mig att gå till vänster.

Men då blev jag rasande. Det skulle väl vara en lätt sak att befria mig från det där lilla odjuret! Och så slängde jag honom hit och dit, nöp honom, rev honom och försökte åtskilja hans magra ben, som han nu slagit i kors över mitt bröst. Men allt var förgäves. Den gamle dunkade mig bara i huvudet, så att han var nära att spräcka det.

— Din falska usling! stönade jag och gjorde ett försök med att kasta omkull mig och rulla mig för att få honom bort ifrån mig.

Då tryckte han emellertid min hals, så att jag förlorade andan och måste ligga stilla, och han lät mig vara i fred för hugg och slag, tills jag hämtat mig en smula. Men sedan sparkade han mig, tills jag jämrade mig av smärta, tvang mig att stiga upp, hojtade åt mig och drog mig i hår och öron, så att jag måste gå åt det håll, han ville. Jag hade verkligen blivit hans ridhäst och fick lov att trava omkring med min förhatliga börda utan rast eller ro. Det var knappt, att jag fick tid att plocka mig några frukter för att stilla min hunger.

— Nå, tänkte jag, när han sover, skall han väl släppa mig.

Kvällen kom, och då jag lade mig ner för att

vila, lät han mig göra det, men han släppte inte sitt tag. Jag kunde höra, hur han snarkade och sov, men vid min minsta rörelse klämde han ihop benen, och jag befann mig som i ett skruvstäd. Det var omöjligt att bli fri.

Nästa dag tillbraktes på samma sätt. Jag måste gå, trava och galloppera på kommando, precis som en häst. Han dresserade mig till och med att göra konster, såsom att hoppa under träden, för att han skulle nå frukterna och gå på alla fyra, för att han skulle få byta ställning. Så gick tiden, och jag tror, att jag hade härdat ut i flera veckor med det gamla missfostret på nacken, då jag händelsevis kom på en god idé, därigenom att jag hittade en torr kurbits bredvid en vinranka.

Jag öppnade den stora kurbitsen, gjorde den väl ren, plockade sedan en mängd druvor och fyllde skalet med deras saft, som jag pressade ut med mina händer. Så ställde jag drycken i solen för att jäsa, och när jag dagen därpå kom tillbaka och satte kurbitsen till munnen, fann jag, att innehållet förvandlats till det härligaste vin.

Jag drack en god del, och det lättade mitt humör, så att jag började sjunga, hoppa och dansa, och det gamla odjuret på min rygg förvånade sig över min munterhet. Han märkte slutligen, att orsaken därtill måste vara drycken i kurbitsen, eftersom jag blev allt gladare, ju mera jag drack,

och utan att säga något slet han plötsligt kärlet ur min hand och satte det till läpparna.

Först smakade han bara litet och smällde med tungan, men så drack han ur alltsammans på en gång, och det var inte litet, ty jag hade icke tagit mer än fjärdedelen av vinet.

Det dröjde icke heller länge, förrän verkningarna började visa sig. Först tog han sig för att hoppa och dingla på mina axlar, fäktade helt lekfullt med armar och ben och slog till det ena gapskrattet efter det andra. Så gav han sig till att sjunga med full hals, så att det lät som om tusen ugglor, kattor och hundar jamade och tjöto. Sedan smekte han mig, som om jag varit hans allra käraste hjärtevän, och till sist lallade han och vacklade av och an.

Då märkte jag, att han inte längre var den starkaste. Med ett kraftigt ryck fick jag bort hans ben från mitt bröst, riste på mig, och — himlen vare lovad — jag var åter fri. Gubben låg på marken som en klump och så berusad, att han knappt kunde titta upp.

Men jag var inte sen att döda honom, ty jag hade för längesedan insett, att han icke var någon människa utan ett förfärligt vidunder, och att jag aldrig skulle komma ur hans våld, så länge han vore i livet.

Jublande över min frihet sprang jag sedan om-

kring och njöt av den sköna öns alla behag. Men i min ensamhet blev dock tiden mig lång, och jag höll mig mest nere vid kusten, där många fartyg seglade förbi på avstånd. Jag hoppades, att man från något skulle se mina viftningar, men jag ansträngde mig förgäves. Ingen såg mig.

En morgon, när jag kom ner till stranden, blev jag dock glatt överraskad genom åsynen av en hop karlar, som gingo omkring och samlade frukter och hämtade vatten i stora kärl. Det var besättningen från ett skepp, som låg ankrat i viken, och jag skyndade förtjust fram till dem.

Men även de blevo överraskade att få se mig, och när jag berättade dem om den gamle mannen, som jag råkat ut för, visade de ännu större förvåning.

Prisa Er lyckliga stjärna, sade de, ty hittills har ingen kommit levande ur hans våld. Det var den så kallade havets Scheik, som Ni gjort bekantskap med, och här på hans ö vågade man aldrig gå i land utan att vara flera i sällskap. Om Ni gått längre in i skogarna, skulle Ni snart ha träffat på benen efter alla dem, som han strypt och pinat livet ur.

De togo mig med sig till skeppet, och när deras kapten fick höra, att jag slagit ihjäl havets Scheik, blev han så vänligt stämd emot mig, att han erbjöd mig fri resa, så länge jag ville stanna

kvar på fartyget, ty mindre kunde man icke göra för den, som befriat världen från ett sådant odjur, sade han.

Jag seglade således med honom från hamn till hamn, men en gång, då vi lagt i land vid en underlig gammal stad, glömde jag mig kvar, och när jag omsider kom ner till stranden, såg jag skeppet segla långt ute på sjön.

Min bedrövelse var stor, och de kringstående fingo snart reda på min olycka. Men då kom en välvillig köpman fram till mig och gav mig en stor säck med några stenar i bottnen.

— Se här, sade han, skall du få något att förtjäna ditt uppehälle med. Gå till skogen, du ser därborta! Den är full med apor. Ge dem de här stenarna, så får du kokosnötter av dem i stället, och kom sedan hit med dem, så skall jag köpa dem av dig!

Jag såg frågande på honom, men han skrattade och nickade åt mig.

— Kasta bara upp stenarna åt aporna! Det är allt, vad du behöver göra, sade han.

Och så gick han.

Jag begav mig till skogen, som bestod av idel skyhöga kokospalmer med så glatta stammar, att icke den vigaste sjöman skulle ha kunnat klättra upp och taga ner deras frukter, men apor skuttade

i mängd upp och ner i träden och förde nästan värre väsen än pojkar på en skolgård.

Enligt köpmannens uppmaning tog jag en av stenarna och kastade på dem. Men då skulle ni ha sett! De tjöto yttervärre, grimaserade med sina små ansikten, som om de skällde ut mig, och med ens haglade en skur kokosnötter över mig, så att jag hade all möda att värja mig. Då förstod jag, vad köpmannen menat, plockade nötterna i säcken, vilken blev överfull, och bar den till min välgörare, som tog emot min vara och betalade den hederligt.

Dag från dag fortsatte jag på detta sätt att samla kokosnötter och sälja dem, så att jag till slut hade en ganska försvarlig sparpenning. Då skaffade jag mig ett stort förråd nötter för egen räkning och inskeppade mig på ett fartyg med denna last, for från kust till kust och bytte ut min vara mot annat, som jag åter sålde och fick förtjänst på. Under dessa färder kom jag även dit, där pepparträdet växer, med sina frukter skyddade av ett stort blad, som viker ned sig i regnväder och viker upp sig igen, då solen skiner. Jag skattade det flitigt, och det gav mig dyrbara varor. Men största vinsten skördade jag på pärlfiske. När jag anlände till den trakt, där denna fångst bedrevs, tog jag många dykare i min tjänst, och de pärlor, de hämtade upp åt mig från havets

botten, voro så stora och skimrande, att jag vann en hel förmögenhet, då jag sålde dem. Lycklig och nöjd vände jag så hemåt och kom utan vidare äventyr tillbaka till Bagdad med betydliga rikedomar, gav skänker åt de fattiga och föresatte mig att aldrig mera låta fresta mig att anträda några resor, då det tycktes vara beslutat, att jag därvid alltid skulle råka ut för de svåraste lidanden.

Nå, jag levde också rätt länge bland mina närmaste utan att längta bort. Men fastän det kan tyckas orimligt efter alla mina olyckor, började likväl reslusten så småningom komma igen, och trots mina vänners varningar och böner rustade jag mig till slut för

Min sjätte resa,

om vilken jag skall berätta i morgon.

Gästerna tackade sin värd. Sindbad bäraren fick ånyo hundra sekiner, och man skildes åt för att träffas följande dag vid samma tid. Det blev som de andra dagarna en glad middag, och sedan fortsatte Sindbad sjöfararen sin historia.

— Som sagt var, sade han, gjorde jag mig ännu en gång i ordning att resa, men i stället för att gå till sjöss från en närbelägen hamn följde jag med en karavan genom flera av Persiens och Indiens provinser, och först efter en lång färd, varunder jag besökt många städer och förvärvat

Skeppet slog mot klippan.

rika skatter, kom jag till en avlägsen sjöstad, där jag gick ombord på ett gott och starkt skepp. Men den tur, jag haft på land, övergav mig snart, då jag kom ut på havet.

Kaptenen var en mycket oerfaren och oskicklig man, och efter att ha seglat några dagar råkade vi in i farvatten, där han icke kände sig hemmastadd. Sjökorten förstod han sig icke på, och ingenstädes sågo vi land. Så drevo vi omkring i flera veckor, tills vi en morgon funno, att vi kastats in i en stark havsström, varur varken roder eller segel kunde hjälpa oss.

Då äntligen ropade kaptenen, att han visste, var vi voro. Men nyheten gladde oss icke vidare, ty han rev på samma gång av sig turbanen, slet sitt hår och sitt skägg och skrek, att vi vore förlorade.

— Vår olyckliga stjärna har fört oss till det farligaste stället i hela havet, tjöt han, medan han som en galning sprang runt omkring däcket. Denna havsström driver fartyget med sig ända bort till en klippig, öde strand, där det kommer att splittras, och vi få alla vår död i vågorna eller förgås på klipporna, varifrån ingen väg finns.

Att han sagt sant, märkte vi också snart, ty ett högt berg höjde sig snart framför oss, och alla på skeppet började jämra sig och bedja böner till Allah.

Men bönerna hjälpte icke. Strömmen förde oss framåt med förökad styrka. Inom en timme voro vi alldeles invid det himmelshöga berget, och med ett brakande dån slog skeppet mot klippan. Så till vida hade vi ändå lyckan med oss, att det icke genast gick i spillror, ty det satt fast vid en utskjutande bergklint, som det törnat emot, och innan vågorna rådde med att rycka det loss, fingo vi tid att alla gå i land och även rädda en stor del livsmedel och det dyrbaraste av lasten.

Men nu stodo vi där maktlösa på den öde klippstranden, som endast här och där i bergsskrevorna hade att uppvisa en liten jordfläck med några tynande örter och för övrigt bestod av idel klippspetsar, som tvärbranta och oöverstigliga tornade upp sig, den ena över den andra. Vi voro som i ett fängelse. Och överallt lågo kringströdda vitnade människoben och rester efter dyrbara varulager, förtäljande oss, att vårt skeppsbrott icke var det första på detta ställe, och förutsägande, vad vi hade att vänta.

Kaptenen vred sina händer och sade:

— Det är ute med oss! Vi ha ingenting annat att göra än att reda våra gravar, ty härifrån kommer ingen levande.

Dessa ord uppmuntrade oss icke särdeles, och fastän vi funno sanden mellan stenarna vara blandad med de underskönaste pärlor och ädelstenar

och sågo smaragder och rubiner hänga som stora skimrande droppar vid bergväggarna, slog hjärtat tungt i våra bröst. Vi föraktade dessa skatter, ty havsströmmen skulle hindra varje försök av oss att återvända till den övriga världen.

Emellertid delade vi redligt livsmedlen oss emellan, och sött vatten fingo vi ur en väldig källa, som sprang upp strax vid stranden. Märkvärdigt nog ledde dess källåder icke ner till havet utan försvann i stället i en trång bergshåla, varifrån den fortsatte sitt underjordiska lopp genom klippans innandömen. Så levde vi dag för dag utan hopp, bådo den högste förbarma sig över våra själar och beredde oss att dö. Livsmedlen togo till sist slut. Den ena efter den andra försmäktade, dog, blev tvagen och begraven av de efterlevande, och en dag fann jag mig vara den enda av alla, som ännu var vid liv, ty jag hade hushållat bättre än mina kamrater med de matförråd, som kommit på min lott.

Men jag gladde mig ingalunda över att vara den siste. Tvärtom önskade jag, att jag dött förut. Då hade jag åtminstone blivit tvådd och ordentligt jordad. Jag vandrade förtvivlad omkring, ångrade min olycksaliga reslust, som ställt mig inför så många fasansfulla dödar, och tog mig slutligen för att gräva min egen grav. När jag kände mig riktigt svag, ville jag lägga mig uti den, så skulle

nog vinden och vågorna skotta igen den med sand.

Sedan detta bestyr var utfört, drev jag emellertid vidare omkring och kom på min vandring till den underliga källan, som sänkte sitt flöde ner i klipphålan. Då fick jag se, att dess vatten minskats betydligt, och den lilla ån fyllde icke som förut hela öppningen i bergväggen utan lämnade ett tomrum, så att man kunde se in i valvet. Jag gjorde mig en fackla av ett stycke ved och lyste, så långt jag kunde, under bergtaket. Det såg nästan egendomligare ut därinne än i öppningen, och när jag kastade en spån i vattnet, flöt den stilla och lugnt framåt, tills jag förlorade den ur sikte.

Detta förde mig på tanken, att om jag bara hade en farkost, skulle jag, liksom spånen, kunna flyta bort med strömmen i ån. Kanske skulle jag då komma fram någonstädes till leende ängder och bebodda trakter. Men även om jag med ån skulle störta ned i något underjordiskt djup och på det sättet förgås, så vore ju den döden icke värre än den, som nu väntade mig.

Jag beslöt att försöka denna utväg och började genast förfärdiga mig en flotte av de ilandflutna plankorna från förlista fartyg. Tåg och videkvistar hade jag att sammanfoga dem med, och när flotten var färdig, satte jag den i den lilla ån, vars hela bredd den nästan upptog, och fastgjorde

den vid stranden, medan jag lastade på den återstoden av mitt lilla matförråd och samlade ett helt knyte fullt av de oskattbara pärlor och ädelstenar, som lågo kringströdda på marken. Komme jag någonsin ut i världen igen, så skulle de vara bra att ha, tänkte jag.

Sedan jag också yxat till ett par åror och äntligen var i ordning, steg jag själv på flotten, lade mig på knä för att icke stöta emot valvet, löste min farkost från land och anbefallde mig i Allahs beskydd.

Med god fart gled jag in genom klipp-porten, och strax därpå blev det alldeles mörkt omkring mig. Ingen ljusstråle kunde tränga in i det tusen meter höga berget, som reste sig över mitt huvud, och dödstystnad rådde därinne, utom när den avbröts genom plaskandet av vattendropparna, som bildat sig av fukten på bergväggarna och då och då föllo ner i ån, eller av det dunsande ljud, som uppstod, när min flotte stötte emot något hörn i klippväggen. Ibland törnade även mitt huvud mot ett utsprang eller mot valvet, och jag måste lägga mig raklång på bräderna för att icke bli nedskuffad i vattnet. Ibland var åter grottegången så hög, att min uppsträckta arm icke kunde nå taket, och så vid, att jag bekvämt kunde ro.

En lång tid förflöt på detta sätt. Men att räkna den i dagar och nätter var mig omöjligt,

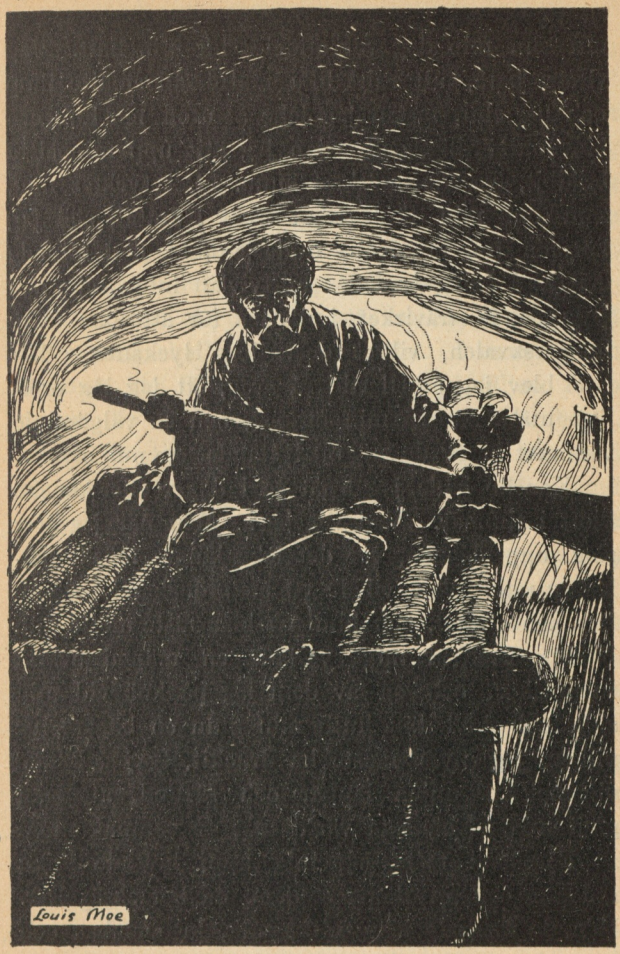

Jag gled in genom klipp-porten.

eftersom min dag var alldeles lik min natt. Jag visste bara, att mitt lilla matförråd smälte ihop och tog slut, fastän jag icke åt utom när hungern blev outhärdlig, och sedan jag ätit upp min sista brödbit, varade mörkret ännu. Det tycktes mig, som om min färd redan räckt i åratal, och jag började tro, att denna underjordiska flod bildade ett band kring jorden. Förtvivlan intog mig, och jag gnagde trävirket i flotten för att söka döva hungerskvalen, vilket dock icke lyckades. Till sist blev jag emellertid så svag, att jag låg orörligt utsträckt på min farkost, och en välgörande vanmakt berövade mig medvetandet om min olycka.

Kanske hade jag legat så i dagar eller kanske blott i timmar. Vad vet jag? Men när jag åter slog upp ögonen, var det icke längre mörkt omkring mig. Jag vilade på en grönskande, blombevuxen strand, och himlens blåa fäste mötte min blick. Bredvid mig syselade en mängd svarta människor, och en av dem låg på knä vid min sida och höll tätt intill min mun en bägare, ur vilken jag nyss måste ha druckit, ty jag kände vinsmak på mina läppar och förstod, att man givit mig något, som väckt mig ur vanmakten.

Förvånad reste jag mig upp, hälsade mina räddare och överhopade dem med tacksägelser. Men de förstodo icke mitt språk, logo endast och

bevisade sitt vänskapliga sinnelag genom tecken och åtbörder.

Jag var likväl så glad över min räddning, att jag icke ville tänka på något annat, förrän jag prisat Allah, och så föll jag på knä och lovsjöng honom på mitt eget tungomål. Men då jag reste mig upp igen, trädde en av de svarte fram till mig.

— Jag förstår ditt språk, sade han, och eftersom jag ser, att du icke vet, hur du kommit hit till oss, så skall jag säga dig det. I morse, då vi kommo hit för att så och plöja på fälten, fingo vi se dig flyta ut ur det höga berget där borta, varur ån rinner fram. Vi märkte, att du låg i vanmakt, skyndade ut i vattnet, drogo dig i land och väckte dig. Och här äro alla dina skatter välbehållna och orörda. Men säg oss nu, hur du kunnat komma hit på denna märkvärdiga väg!

Jag ville svara men kände mig alldeles för matt och bad dem därför först giva mig något att äta.

Denna begäran blev strax uppfylld. Från alla håll räckte man mig bröd och annat matsäcksförråd, och aldrig hade någon måltid smakat mig så gott. Men så fort jag ätit mig mätt, berättade jag dem min historia, och de blevo så förvånade, att ständiga utrop avbröto mitt tal, och skaran omkring mig växte oupphörligt.

— Det är det underbaraste, vi hört, sade de, då negern, som kunde mitt språk, tolkade mina ord.

Och de ville ovillkorligen, att jag skulle begiva mig till deras kung och berätta alltsamman för honom, ty annars kunde han omöjligen tro det, för något så märkvärdigt hade ännu ingen hört talas om. De ledde fram två präktiga hästar, och på den första måste jag sätta mig upp, medan min flotte och mina skatter lastades på den andra. Och så gick tåget till huvudstaden Serendyb, rakt mot det kungliga slottet. Efter mig hade jag allt skördefolket, som ökades med innevånarna från alla byar vi passerade, och när vi kommo in i staden, strömmade hela befolkningen till.

Utanför palatset stannade vi, och tjänare i dyrbara dräkter ledsagade mig på folkets begäran genom de praktfulla slottsgemaken in till konungen, som satt på sin tron.

Jag föll då ned framför honom och hälsade honom som sig borde.

— Hell dig, mäktige konung, som i din godhet tillåtit mig att komma inför dina ögon! Må dina dagar bli många och lyckliga!

Och konungen, som även förstod mitt språk, räckte mig sin hand och reste mig upp, varefter han bjöd mig sitta ner på en divan samt frågade efter mitt namn och hur jag kommit dit.

Då sade jag honom, att jag hette Sindbad med tillnamnet sjöfararen, som man givit mig på grund av mina många och märkvärdiga resor, berättade

honom om mitt sista underbara äventyr och måste sedan fortsätta att förtälja om allt, vad jag upplevat, ty han blev aldrig trött på att lyssna. Och när jag äntligen slutade, befallde han sina skrivare att med gyllene bokstäver uppteckna allt, vad jag sagt, så att det skulle bevaras åt eftervärlden.

Man hade emellertid burit in mina skatter, och när jag utbredde dem för konungen, blev han så hänryckt över deras sällsynthet och skönhet, att jag trodde, han upptändes av begär att äga dem, varför jag kastade mig till hans fötter och bad honom taga emot dem till tack för all den vänlighet, han visat mig.

Men han skakade leende på huvudet.

— Nej, min vän, sade han, jag vill icke taga något från en man, över vilken Allah så synbarligen håller sin skyddande hand. Han har givit dig dina rikedomar. Behåll du dem! Jag vill tvärtom öka dina skatter med en vacker gåva.

Och han befallde sin skattmästare att giva mig en rik skänk och inbjöd mig att dagligen gästa hans hov och berätta vidare om mina äventyr. Jag stannade också ganska länge hos den ädle konungen och gladde mig åt hans vänskap och nåd, men till sist greps jag av hemlängtan och tillkännagav min önskan att resa tillbaka till Bagdad. Då lät konungen rusta ut ett skepp åt mig

och när jag var i ordning att fara, kallade han mig till sig, gav mig ett brev till kalifen Harun al Raschid, vilkens rykte nått fram till honom, och bad mig lämna det åt denne min härskare, tillika med en del skänker, som han låtit föra ombord på skeppet.

Jag tackade honom hjärtligt, gick ombord och seglade lyckligt till Balsora. Därefter lastade jag mina skatter och kungens av Serendyb skänker på kameler, och då jag slutligen anlände till Bagdad, gick jag genast upp till kalifen och framlämnade den storartade gåvan, som bestod av de härligaste dyrbarheter.

Harun al Raschid betraktade dem, högeligen förvånad och förtjust. I synnerhet beundrade han en dryckesbägare, förfärdigad av en enda rubin, och vilkens fotställning bestod av en knäböjande bågskytt, helt och hållet gjord av gediget guld. Men det värdefullaste av allt var ändå ett täcke, ganska alldagligt till sitt yttre, men som hade egenskapen att skydda den, som begagnade det, mot sjukdomar av alla slag.

Jag måste omständligt berätta kalifen om min resa och om konungens av Serendyb rikedomar och glänsande hov. Och när han slutligen avskedade mig, försäkrade han mig om sin nåd och förärade mig en vacker gåva. Med denna begav jag mig därefter hem och lovade mig själv heligt

och allvarligt att aldrig mera giva mig ut på äventyr utan tillbringa mina återstående dagar i skötet av min familj. Jag var ju icke längre någon yngling och hade samlat nog med erfarenheter och rikedomar, för att min ärelystnad skulle vara tillfredsställd.

Men vårt öde ligger icke i vår egen hand, och ännu en resa skulle jag få göra. Vilja ni även höra historien om denna, så välkomna i morgon!

Härmed var gästabudet till ända. Sindbad bäraren begåvades som vanligt med hundra sekiner, och nästa dag samlades han och de andra gästerna åter kring sin vördnadsvärde berättare för att med otålighet avhöra slutet på hans historia.

Min sjunde och sista resa,

sade Sindbad sjöfararen, sedan måltiden var över och musiken tystnat, gav jag mig icke ut på av egen drift.

Jag satt en dag i mitt hus och åt och skämtade med mina vänner, som vi gjort nu, då plötsligt Giafar, kalifen Harun al Raschids storvisir, trädde in i salen, hälsade från sin herre och befallde mig att genast följa med till honom.

Vad var att göra? Jag var iklädd högtidsdräkt, så jag kunde gå, som jag gick och stod, och lydde därför strax, ehuru jag nog anade oråd.

Så snart jag hunnit in i palatset till kalifen,

kastade jag mig för hans fötter och frågade, vad han önskade av mig.

— Min kära Sindbad, sade de rättrognas behärskare, i det han lät mig stiga upp, jag har låtit kalla dig för att be dig om en tjänst. De präktiga skänker, som konungen av Serendyb skickat mig genom dig, kan jag icke låta förbli ogäldade. Jag har därför rustat ut ett skepp för att tillskicka honom mina gengåvor, och jag har utsett dig att som mitt sändebud överföra dem, ty du har gjort dig förtjänt av denna nåd.

Vid dessa ord stod jag som slagen av åskan. Jag bävade vid tanken på ännu en resas farligheter, och djupt bugande bad jag kalifen att fordra vad som hälst av mig, blott icke att återigen utsätta mig för sådana förfärliga olyckor, som alltid tycktes förbundna med de färder, jag gav mig ut på, och om vilka han redan hört talas. Och slutligen omnämnde jag det heliga löfte, jag avgivit, att för alltid stanna hemma i min fädernestad.

Allt detta gjorde dock icke något intryck på kalifen. Han bara log och sade, att han i kraft av sin makt och myndighet löste mig från mitt löfte. Det beslut, han en gång fattat, ville han icke ändra, och resan till Serendyb behövde ju varken bli så farlig eller så besvärlig som en handelsresa.

Att spjärna emot tjänade således till ingen-

ting. Jag gick hem och beställde om mitt hus, och redan dagen därpå väntade kamelerna utanför min port för att föra mig till Balsora, och en budbärare från kalifen lämnade mig hans brev till konungen av Serendyb jämte ett tusen sekiner till bestridande av reseomkostnaderna. Med vemod gav jag mig i väg, ty jag var rädd att aldrig mera få se mitt kära Bagdad, och ännu mera beklämd blev jag, då jag steg ombord på skeppet i Balsora och skulle anförtro mig åt havet, som så ofta visat sig förrädiskt emot mig.

Men hela bortresan gick utomordentligt lyckligt. Varken stormar, klippor eller havsströmmar lade hinder i vår väg, och snart ankrade vi i huvudstaden Serendyb. Jag lämnade skeppet tillsamman med alla mina tjänare och följesvenner, som buro skänkerna till konungen, men själv gick jag främst och kastade mig ned inför landets härskare, som väntade mig i tronsalen.

— Nådigste och stormäktigste konung! sade jag. Min herre, kalifen i Bagdad, låter tusenfalt hälsa Er och har sänt mig hit för att tacka Er för Edert brev och Edra vängåvor och ber Er som bevis på sin vänskap emottaga dessa skänker.

Därmed överlämnade jag till honom alla de kostbara dräkter, smycken och andra dyrbarheter, som jag fört med mig, och han syntes på det högsta belåten, överhopade mig med gåvor och

nådebevis och sade mig, hur glad han var att återse mig. Fester och lustbarheter tillställdes mig till ära, och när jag slutligen bad att få anträda återfärden, skänkte konungen mig en lysande guldbroderad hedersdräkt och ledsagade mig själv ner till skeppet.

Hade jag varit orolig på bortresan, så var jag nu betydligt lugnare och gladare till mods, då det bar hemåt igen. Väder och vind voro fortfarande gynnsamma, och en dag hade jag just räknat ut, att vi inom en vecka skulle vara tillbaka i Balsora, då utkiken i masttoppen plötsligt utropade:

— En seglare i väster!

Kaptenen riktade sin uppmärksamhet åt det utpekade föremålet men rynkade snart ögonbrynen.

— Det är en kapare, sade han. Vi måste försvara oss.

Om en stund blev också det annalkande fartygets blodröda flagga synlig för oss alla, ty sjörövareskeppet seglade snabbare än vi, och en timme därefter äntrade dess besättning vårt skepp. Det blev en het strid. Vi försvarade oss tappert mot våra fiender, och många av dem måste färga vårt däck med sitt blod. Men de voro tre gånger så manstarka som vi, och slutligen måste de kvarlevande av oss ge sig på nåd och onåd, ty sjörövarna voro flera om en, rusade på oss bakifrån och bundo våra händer och fötter.

Det blev en het strid.

I början tänkte vi, att de ämnade döda oss, men det dröjde icke länge, innan vi fingo se, att de hade förståndigare planer. Redan efter ett par dagar gingo de in till en sjöstad, i vilken jag aldrig hade varit, och sedan de plundrat oss på alla våra ägodelar, föste de oss i land och förde oss till ett torg för att säljas som slavar.

Man trängde sig omkring oss, kände på våra armar och ben, som om vi varit djur, tittade på våra tänder, undersökte våra muskler och läto oss hoppa och springa för att se, vad vi dugde till. Så började de bjuda, den ena högre än den andra, och mina kamrater såldes alla före mig, ty de voro yngre och utgjorde följaktligen en bättre vara.

Slutligen blev då också jag bortslumpad till en gammal elfenbenshandlare, som tog mig med sig hem, klädde mig som slav och gav mig mat och vänlig omvårdnad, så att jag snart hämtade mig från de svåra lidanden, jag genomgått hos sjörövarna.

När han såg, att jag var fullkomligt kry, kallade han mig till sig och frågade, om jag kunde något yrke. Jag svarade, att jag varit köpman och icke någon hantverkare. Men då blev han bekymrad och lutade huvudet i handen som för att utgrunda, vad han i all världen skulle göra med mig.

— Nå, sade han, kan du hantera pil och båge då?

— Ja, svarade jag, det kan jag.

Jag hade nämligen i min ungdom övat mig mycket med detta vapen och hunnit till en rätt stor skicklighet.

Då blev han glad igen, tog ner en båge och ett koger med pilar från väggen, gav mig dem och bad mig att följa sig ut på gården, där en tam elefant stod och trampade. Vi satte oss båda upp på hans breda rygg, och så bar det av till den djupa skogen, som låg flera mil från staden. Sedan vi kommit ganska långt in, stannade köpmannen vid ett stort träd och befallde mig att klättra upp i det.

— Sitt nu här och vakta! sade han. I skymningen och i gryningen bruka en hel massa elefanter draga här förbi för att komma ner till skogsgölen och släcka sin törst eller sällskapa på den gröna slätten däromkring. Skjut då på dem, och lyckas du fälla någon, så skynda dig hem, och säg mig till!

Efter att ha givit mig detta uppdrag räckte han mig en liten matsäckspåse, som han fört med sig, och travade så tillbaka till staden på sin tama elefant.

Men jag satt lydigt kvar i trädet och väntade. Så länge det var dager, såg jag icke skymten av en elefant, och natten bröt in, utan att någonting

störde mig i min ensamhet. Jag lutade mig mot de breda trädgrenarna och fick då och då njuta en smula sömn, men så fort det började ljusna, var jag klarvaken, och strax därefter hörde jag dånet och trampet av hundratals väldiga fötter.

Nu var jag säker på, att de skulle komma, och satt till reds med bågen spänd. Länge dröjde det heller icke, innan jag fick se dem. De marscherade fram i en lång rad, ståtliga och imponerande, med svängande snablar och då och då uppgivande ett starkt trumpetande, som genast fick svar från flera håll. De togo vägen rakt under mitt träd, och jag kände mig uppfylld av en sådan respekt för dem, att jag icke genast fick mod att skjuta utan lät tre eller fyra gå mig förbi.

Till sist flög i alla fall min pil, och den förfelade icke sitt mål, men den träffade elefantens hud var så hård, att han knappast märkte det, han vände inte en gång på huvudet. Nästa försök fick icke något bättre resultat och icke heller det därpå följande. Då blev jag förargad, föresatte mig att taga sikte på ömtåligare ställen, och när så åter en elefant passerade förbi, tog jag märke på hans öga och sköt av.

Pilen träffade rätt och gick rakt in i hjärnan, så att djuret störtade till marken med ett stönande och dog på fläcken. Men när de andra elefanterna sågo sin kamrat falla, började de trum-

peta, tittade sig omkring för att upptäcka fridstöraren och skingrade sig därefter hastigt, under det de med stort brak trampade ned småskogen runt omkring.

Men jag var nöjd med mitt skott, klev ned från trädet och skyndade mig hem för att berätta min bedrift för min herre. Denne blev också mycket belåten, och vi följdes åt tillbaka till skogen, där vi grävde ner den skjutna elefanten för att, sedan kroppen multnat, kunna taga reda på de dyrbara betarna, föra dem till staden och sälja dem.

Efter den stunden steg jag allt högre och högre i min herres gunst, ty nästan dagligen sköt jag en ny elefant, och till belöning för all den nytta, jag gjorde, behandlades jag mera som en medlem av familjen än som en köpt slav.

Så gingo ett par månader. Men elefanterna hade blivit misstänksamma av sig. Ibland trodde jag, att de sett mig, ty fastän jag dolde mig mycket väl i lövverket, tittade de åt det håll, där jag satt, och trumpetade hotande emot mig. Dessutom togo de andra vägar, när de gingo ner till skogsgölen, så att jag oupphörligt måste söka mig nya träd till bakhåll, och de bökade ofta i jorden, där vi grävt ner deras bröder, liksom ville de se, vad vi gjort med dem. Det såg ut, som om de allt mera förlorade tålamodet med mig, och en dag, då jag satt högt uppe i en ceder och vän-

tade på, att de skulle gå förbi, stannade de som på överenskommelse alldeles inunder mig, reste på en gång upp snablarna och trumpetade, så det genljöd i hela skogen.

Sedan började de trampa och böka upp marken kring trädstammen, fläktade med öronen och tittade argt på mig med sina små ögon. Men jag blev så förskräckt, att jag tappade både koger och båge, och väl var det, ty hade jag skjutit någon nu, skulle det nog varit ute med mig med detsamma. Då de märkte, att jag var obeväpnad, föreföll det emellertid, som om de blidkats en smula, ty de slutade med att väsnas och lutade sina huvuden ihop, som om de rådslagit om viktiga ting.

Slutligen var rådplägningen över. Den största elefanten skilde sig från de övriga, slog sin snabel om stammen till mitt träd, och med ett ryck drog han upp det med rötterna och lät det brakande falla till jorden. Lyckligtvis föll det icke åt den sida, där jag satt, ty då skulle jag ofelbart slagit ihjäl mig, varemot jag nu endast fick några skråmor. Men räddad var jag ändå icke, ty i samma ögonblick närmade sig den stora elefanten, som väl visste, var han hade mig, slängde snabeln omkring mitt liv och lyfte upp mig.

Jag trodde, att hans nästa bestyr skulle bli att slunga mig i marken och trampa på mig, men

Elefanten drog upp trädet med rötterna.

till min häpnad satte han mig helt varligt på sin rygg och började marschera framåt, följd av alla sina kamrater.

— Gott, tänkte jag, man spar väl mitt avlivande till ett högtidligt tillfälle.

Och jag darrade av ångest, där jag satt på min höga plats, prisgiven som ett maktlöst litet kryp åt mina herrars godtycke.

Ungefär en timme skredo vi fram på detta sätt, men då började det ljusna i skogen, och vi kommo ut på en stor slätt, där en oerhörd mängd betar och ben efter döda elefanter lågo hopade på varandra.

Tydligen var detta hela det stora elefantfolkets begravningsplats.

Då vi hunnit mitt fram på slätten, stannade den väldiga elefanten, kastade upp sin snabel på ryggen, lyfte försiktigt ner mig och satte upp mig på den största av benhögarna. Sedan gjorde han helt om och marscherade bort igen, alltjämt följd av alla de andra elefanterna, som också svängt om sina oviga kroppar och i god tågordning lunkade efter honom in i skogen.

Och där satt jag på min hög och funderade.

Men plötsligt slog det mig som en blixt, vad meningen var. De kloka djuren hade upptäckt, varför jag dödat deras kamrater, och att det icke var något annat än deras betar, jag ville åt. Där-

för hade de tänkt som så, att om de visade mig ett sätt att få vad jag önskade utan att döda dem, skulle de sedan få vara i fred.

När jag såg mig omkring, förstod jag också, att varken min herre eller jag vidare behövde jaga några elefanter i hela vårt liv. Här hade vi bara att plocka och plocka, ty här fanns elfenben för oräkneliga tunnor guld.

Med andan i halsen sprang jag hem och berättade om mitt

fynd. Och min herre blev så hjärteglad, att han genast gav mig friheten och lovade att ärligt dela skatten med mig, ty han blev ju ändå en stormrik man. Därpå gick han tvärt ut i staden, skaffade sig femhundra elefanter med lika många förare och bad mig ledsaga hela skaran ut till elfenbenshögarna i skogen. Där lastades de dyrbara varorna på de stora djuren och fördes hem till min forne herres magasiner, varest de oerhörda skatterna ärligt delades mellan honom och mig.

Jag sålde emellertid snart min andel för sex millioner sekiner, köpte mig ett skepp för att hemforsla mina guldtunnor, tackade min vän elfenbenshandlaren för all hans godhet och begav mig till mitt fädernesland, flerdubbelt rikare än förut.

Utan några olyckor kom jag också till Bagdad med mina skatter, och sedan jag vilat en natt i mitt hem, gick jag upp till kalifen Harun al Raschid och redogjorde för mitt uppdrag.

Han tog emot mig med de största nådebevisningar och åhörde min berättelse med stor uppmärksamhet.

— Det gläder mig att se dig igen, min kära Sindbad, sade han, då han fått kännedom om alla mina äventyr, ty när du dröjde så länge borta, började jag bli rädd, att jag verkligen skickat ut dig till nya olyckor, som kanske blivit mera ödes-

digra än de förra. Men när du nu lyckligen kommit tillbaka, så lovar jag dig att aldrig mera tvinga dig ut på resor utan tillönskar dig i stället att i lugn och ro få njuta frukterna av dina mödor och erfarenheter, ty efter så många lidanden förtjänar man också fröjder.

*

Med dessa ord slutade Sindbad sjöfararen berättelsen om sina sju resor och vände sig därefter med ett leende till Sindbad bäraren.

— Nå, min vän, sade han, avundas du mig ännu?

Då föll bäraren ned för hans fötter och kysste hans hand.

— Nej, herre, sade han, kalifen sade sant. Genom stora lidanden har du förtjänt stora fröjder.

Men Sindbad sjöfararen lyfte upp honom och bad honom sitta ner bredvid sig, kallade honom broder och sade, att han alltid skulle vara hans vän, ty han hade levat med i berättelsen om hans äventyr, sörjt vid hans olyckor och glatt sig åt hans lycka. De kände sålunda varandra, som om de levat tillsamman, och Sindbad sjöfararens hus och hjärta stodo därför alltid öppna för Sindbad bäraren.

De avundsjuka systrarna.

Förr i världen brukade ofta sultaner och furstar förkläda sig och gå omkring bland sina undersåtar för att själva göra sig underrättade om hur de hade det. Och sultan Chosru Scha, härskaren över Persien, hörde till dem som hyllade dessa vanor.

En afton, då han var ute på en dylik vandring, åtföljd av sin storvisir, som likaledes var förklädd, kom han till ett av huvudstadens fattigaste kvarter. Mitt i stimmet av grova röster, tiggarnas klagan och gatuförsäljarnas gälla rop, överraskades han av att höra några flickrösters glada skratt och upptäckte snart, att de kommo inifrån en liten förfallen stuga, som låg i början av en mörk gränd.

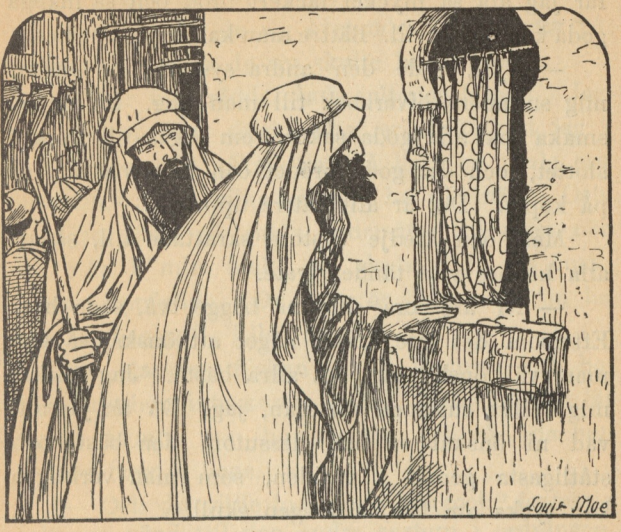

Nyfiken tittade han in genom ett av de trasiga fönstren och varseblev då tre unga flickor, som under prat och skämt höllo på att äta sin kvällsvard vid skenet av en oljelampa. Att de voro systrar, kunde han se på likheten i deras anletsdrag. Men den yngsta var den vackraste och såg också ut att vara klokare och mera godhjärtad än de två andra.

— Ja, eftersom vi äro i farten med att önska oss allt möjligt gott, sade den äldsta, så önskar jag mig också sultanens hovbagare till man. Då

får jag äta så mycket läckert bröd och så många goda kakor, jag vill. Bättre man kan ingen önska sig.

— Pytt, sade den andra systern, jag önskar mig sultanens öfverkock till man, jag. Då får jag smaka på alla goda saker, som lagas till uppe i slottet, och det goda brödet och kakorna får jag på köpet. Det är allt bättre upp, du!

Men den tredje systern skrattade till, så att alla hennes vita tänder lyste.

— Ni äro bra dumma bägge två, sade hon. Eftersom det inte kostar något att önska, så kan man väl önska sig det allra bästa. Jag önskar mig själva sultanen till man, jag. Då får jag allt vad ni önskat er och dessutom den bästa och ståtligasta gemål i världen, som man verkligen kan tycka om för hans egen skull.

Dessa tre önskningar roade sultanen så mycket, att han småleende gick och tänkte på dem under hela återstoden av vandringen. Men mest tänkte han på den yngsta systern, som var så vacker och behaglig, och som sett så täck ut, då hon talat om att älska sultanen för hans egen skull.

Morgonen därpå kallade han storvisiren till sig och befallde honom att gå till det lilla förfallna huset i den mörka gränden och hämta de tre flickorna upp till slottet. Storvisiren lydde genast, och efter ett par timmar stodo de tre systrarna, bleka och darrande, inför sultanen, ty de

visste ingenting om varför de blivit kallade och trodde, att de sig ovetande förbrutit sig på något sätt, varför de nu skulle bli straffade.

— Var inte rädda! sade sultanen leende. Jag har endast låtit skicka efter er därför, att jag i går händelsevis råkade att få höra er uttala era önskningar, om vilka ni ville ha till män. Och som jag gärna gör mina undersåtar till viljes, när det står i min makt, så skola ni få era önskningar uppfyllda. Du, som är äldst, ville ju ha min hovbagare? Eller hur?

Den stackars flickan var så förvirrad och bestört, att hon inte kunde svara. Men sultanen lät genast hämta upp hovbagaren, och så lade han hennes hand i hans.

— Och du villle ju ha min hovkock? fortsatte sultanen vänd till den andra systern i ordningen.

Men även hon var så bortkommen och förlägen, att hon icke kunde få fram ett ord till svar. Och sultanen tog hennes tystnad för »ja», skickade efter kocken och lade hennes hand i hans.

Nu stod endast den tredje systern kvar, och då sultanen fäste sina ögon på henne, skälvde hon av blygsel, rodnade över hela ansiktet och kunde icke taga sin blick från golvet.

— Och du, sade sultanen, du ville ju ha mig själv till gemål? Var det inte så?

Men då kastade hon sig ned till hans fötter.

— Store sultan, sade hon, förlåt mig för mitt tanklösa prat! Det var ju endast ett skämt, och vi trodde inte, att någon hörde oss. Straffa mig icke alltför hårt för min djärvhet!

— Jag skall straffa dig därmed, att du får din önskan uppfylld och det redan i dag, svarade sultanen.

Och därmed lyfte han upp den unga flickan, som icke ville tro sina ögon och öron. Först då hela hovet bugade sig för henne och fyra kammarfruar kommo fram för att föra henne med sig in i de kungliga gemaken och kläda henne till brud, började hon förstå, att man icke gycklade med henne. Men ändå levde hon som i en dröm. Och långt efteråt, sedan bröllopsfestligheterna voro förbi, och hon var ärad och firad som sultaninna, hade hon svårt att fatta sin lycka och upphöjelse.

De båda andra systrarnas önskningar gingo likaledes i fullbordan. Den äldsta fick hålla bröllop med sin bagare och den yngre med sin kock. Men fastän de sålunda fått som de ville ha det, voro de alls inte nöjda.

De kunde icke förlika sig med den stora skillnaden mellan deras ställning och deras systers, sultaninnans.

— Varför skall hon ha det så mycket bättre än vi? sade de till varandra. Hon är varken för-

Och därmed lyfte han upp den unga flickan.

nämare eller vackrare än vi, och likaväl hade en av oss kunnat bli sultaninna som hon, om vi bara hade varit nog djärva att önska oss så där högt upp. Men allting beror på tilltagsenhet här i världen.

Och så smickrade de sig själva med att tro sig vara så blygsamma och dygdiga och hatade allt bittrare sin syster för den lycka, hon gjort. I ansiktet voro de nog släta och smilande emot henne, men så fort de vänt ryggen åt henne, förtalade de henne, kallade henne högmodig och gingo och väntade på ett tillfälle att förödmjuka henne eller helst största henne från hennes höghet, så att hon inte längre skulle vara för mer än de.

Efter en tid, då sultaninnan skänkte sin gemål en liten tronarvinge, funno de också ett medel att utföra sina elaka avsikter. Innan någon annan än de hunnit få se den lille prinsen, lade de honom i ett baktråg, vari bagaren brukade tillreda sin deg, och satte ut honom i floden, som rann förbi palatsets trädgårdar. Och i stället för barnet buro de fram till sultanen en död hundvalp, som de påstodo, att sultaninnan fött till världen.

Sultanen, som gått och glatt sig åt att få en son, blev högst förbittrad och ville i första ögonblicket förskjuta sin gemål, såsom de avundsjuka systrarna hade hoppats. Men storvisiren, vilken var en god och rättvis man, förehöll honom det

orätta i att straffa den stackars modern, som icke kunde rå för sin olycka. Och så förlät han henne, och allt blev bra igen.

Den lilla prinsen hade emellertid flutit nedåt floden och skulle säkert ha omkommit i vattnet, om icke uppsyningsmannen över de kungliga trädgårdarna lyckligtvis fått se honom och dragit baktråget i land.

Han blev mycket förtjust i den vackra gossen, och som han själv icke hade några barn, ansåg han

honom som en skänk av Allah och bar honom hem till sin hustru, vilken blev lika glad som han och gärna gick in på att uppfostra honom som deras egen son.

När så ett år hade gått om, fick sultaninnan åter en liten prins, och då gick det till på samma sätt. De elaka systrarna satte ut honom i ett baktråg på floden, och i stället för gossen visade de sultanen en död kattunge och påstodo, att det skulle vara sultaninnans barn.

Hade sultanen blivit förgrymmad vid den första missräkningen, så blev han det nu tio gånger värre. Storvisiren hade den största möda i världen att avhålla honom från att döma sin gemål till döden, men så småningom lyckades han dock att lugna honom, så att han förlät henne, och de bägge systrarna hade icke någonting för sitt besvär.

Icke heller kröntes deras avsikt att bringa den nyfödda prinsen om livet med framgång. Liksom den äldste flöt också han nedåt floden i sitt baktråg, blev sedd och upptagen av uppsyningsmannen för de kungliga trädgårdarna och uppfostrades av honom och hans hustru med lika stor ömhet som brodern.

Men sedan åter ett år förflutit, blev sultaninnan för tredje gången mor och fick då en liten flicka. Hennes systrar voro som vanligt hos henne och togo nu en smörbytta från kockens skafferi, lade

den lilla prinsessan däri och satte den i floden att flyta, vart den ville.

Sedan grävde de upp en murken trästubbe och framvisade den för sultanen under försäkran, att detta skulle vara det barn, som sultaninnan lovat skänka honom.

Nu var det likväl slut med sultanens tålamod. Hans vrede var omöjlig att stilla, hur mycket storvisiren och ministrarna än försökte det. En sultaninna, som gav honom hundar och kattor och trädstubbar till barn, kunde han inte vara belåten med, och först ville han ovillkorligen döda henne. Men genom övertalning fick man honom slutligen att ändra domen till livstids fängelse, och den stackars sultaninnan blev inspärrad i ett högt och mörkt torn, där hon i ensamhet framlevde sina sorgliga dagar.

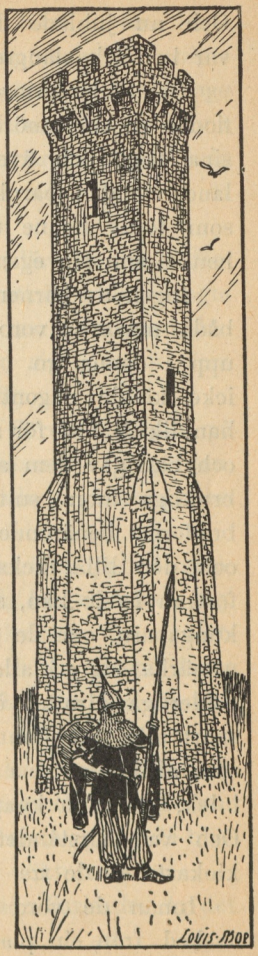

Och nu jublade de avundsjuka systrarna, ty nu var hon icke längre för mer än de.

Den lilla prinsessan vaggade emellertid nedåt floden i sin smörbytta, liksom bröderna gjort i sina tråg, och även hon blev sedd och dragen i land av den barnkära gamla uppsyningsmannen, som förde henne till sin hustru och uppfostrade henne som sin egen dotter.

Ingen av barnen visste heller annat, än att de båda makarna voro deras föräldrar, och de växte upp i denna tro. Men ehuru uppsyningsmannen icke kände någonting om deras härkomst, hade han likväl fått för sig, att de voro av förnäm börd, och han gav dem alla sådana fina namn, som voro brukliga inom sultanens familj. Den äldsta av bröderna benämndes Bahman, den yngste Pervis och den lilla flickan Parisade. Även deras uppfostran ledde han, som om han vetat, att de voro kungabarn, och de gjorde honom heder genom att utmärka sig på alla sätt. Både i kunskaper och ridderliga idrotter överträffade de båda prinsarna snart alla sina jämnåriga, och prinsessan Parisade, som alltid var sina bröders kamrat i läsning som i lek, gav dem knappast efter i ritt och fäktning. Och vad förståndet beträffade, så var hon den klokaste av de tre.

Innan de voro fullvuxna, tog deras fosterfar avsked från sin plats hos sultanen, och som han

blivit rik i sin tjänst, köpte han en stor lantgård, där han lät uppföra ett praktfullt palats och anlägga de vackraste trädgårdar. Men länge fick varken han eller hans hustru njuta av denna härlighet. De dogo endast ett par år efter det de flyttat till lantgården och lämnade den i arv åt sina fosterbarn.

Dessa stannade också kvar där och levde förnöjda tillsamman utan att för ett ögonblick längta ut i världen, ty de älskade varandra med den innerligaste kärlek och ansågo sig äga allt, som kunde göra en människa lycklig.

En dag, då Bahman och Pervis voro ute på jakt, satt emellertid Parisade hemma i trädgården, då en fattigt klädd gumma tittade in genom gallergrinden och bad om en bit bröd.

— Stig in, sade Parisade, i det hon öppnade grinden, så skall jag se efter, vad jag har att bjuda dig.

Och hon förde den gamla kvinnan in i palatset, lät sätta för henne mat och dryck och förde henne sedan omkring i trädgårdarna för att visa henne alla dess härligheter.

Den fattiga kvinnan uttalade också sin beundran för allt, vad hon såg, men då det icke var mer att se, kastade hon fortfarande spanande blickar omkring sig, som om hon sökte något.

— Vad ser du efter? frågade Parisade. Är det något, du tycker fattas härinne.

— Ädla fröken, svarade kvinnan, här är så vackert, att jag endast förundrar mig över att denna trädgård icke även innehåller världens dyrbaraste trädgårdsprydnader: den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, ty det vore den värdig.

Dessa ord gjorde Parisade mycket nyfiken, och hon gav sig ingen ro, förrän hon övertalat den främmande att giva henne en närmare beskrivning på de tre underbara tingen. Hennes gäst berättade då, att den talande fågeln kunde sjunga så vackert, att han lockade till sig alla himmelens sångfåglar för att stämma in i sin sång, och dessutom kunde han tala mycket visare och förståndigare än en människa. Det spelande trädet hade dallrande löv, som klingade som den skönaste musik, då vinden rörde dem. Och av det gullgula vattnet behövde man endast hälla en droppe på marken, så sprang där upp en stråle så hög, att den räckte till skyn och höjde och sänkte sig, skimrande i tusentals färger.

Under det den gamla kvinnan pratade, hade Parisade fått en omättlig begärelse till de tre tingen, och hon började besvärja henne att säga, var de funnos, och hur man skulle bära sig åt för att bemäktiga sig dem.

— Du har varit god emot mig, sade den fattiga kvinnan, och därför vill jag gärna villfara

Ädla fröken, svarade kvinnan, här är så vackert.

din bön. För att vinna de tre klenoderna måste man följa vägen, som går härutanför, tjugo dagsresor framåt. Sedan skall man fråga den första person, man träffar på, hur man skall färdas för att komma till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet. Han skall säga det. Men lätt blir det icke att skaffa sig de tre klenoderna. Dock, ännu en sak vill jag tala om för dig. Har du lyckligt och väl gjort dig till härskarinna över den talande fågeln, skall han uppenbara dig ting, som du icke hört förr. Varken du eller dina bröder veta, vilka ni äro, men det vet han.

Så fort den gamla sagt dessa ord, rätade hon upp sig, så att hon blev dubbelt så hög som förut, betraktade Parisade med ett par lysande ögon, nickade åt henne och var i ett nu försvunnen.

Då kunde den unga flickan förstå, att det var en fe, som varit hos henne, och uppfylld av underliga tankar vandrade hon omkring hela dagen, ända tills hennes bröder kommo hem.

Förvånad över hennes tankspridda sätt frågade de, vad som låg henne på hjärtat, och hon berättade då om den besynnerliga kvinnan, de tre märkvärdiga tingen, som denna beskrivit för henne, och att hon sagt, att varken Parisade eller bröderna visste, vilka de voro, men att den talande fågeln kunde säga det.

— Och jag känner, att jag icke får någon ro, slutade hon, förr än jag har denna underbara fågel i min ägo.

Hennes berättelse väckte emellertid hos bröderna en lika stor lust efter den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, som hon själv hade, och Bahman sprang upp med lågande iver.

— Älskade syster, sade han, jag skall skaffa oss de tre tingen eller också sätta livet till.

Men Pervis hade också sprungit upp.

— Nej, du är den äldste och behöver vara hemma för att se till lantgården och skydda vår syster. Mitt liv är icke så dyrbart. Därför är det jag, som skall ut på äventyret, sade han.

Vid tanken på att bröderna skulle kasta sig i okända faror, blev likväl Parisade helt förskräckt. Hon ångrade, att hon sagt ett ord om feen och hennes prat, och bad de båda ynglingarna innerligt om att avstå från företaget. Men därpå ville de icke gå in, och Bahman förklarade, att det var hans orubbliga vilja att försöka sin lycka. Förmådde han icke skaffa de tre tingen, så var det Pervis tur.

Och dagen därpå satte han sig upp för att anträda resan. Men då han tog avsked av sin syster, lämnade han henne en kniv, som han en gång fått av en trollkarl. Till och med om dess

ägare befunne sig vid världens ända, så kunde den säga, om han var i livet eller ej. Var bladet rent och blankt, när det drogs ur slidan, mådde han förträffligt, men klibbade en blodsdroppe fast vid det, var han död. Den kniven skulle Parisade beskåda var morgon, så visste hon, hur det gick honom. Och så gav han sig av.

Färden gick lyckligt. Inga obehag hände honom under de tjugu dagsresorna, och på den tjuguförsta dagens morgon såg han sig spejande omkring efter någon, som han kunde fråga om vägen. Efter en god stund varseblev han också en dervisch, som satt och solade sig utanför en liten halvt omkullblåst riskoja.

Men den gamla mannen, som gjort ett löfte till Allah att icke före sin död varken tvätta sig, klippa sig eller röra sig längre än tio steg från sin hydda, såg så fasansvärd ut, att han mera liknade en mossig trädstubbe än en människa, och Bahman tvekade, om han ens skulle tilltala honom. Som feen sagt, att man efter den tjugonde dagsresan skulle fråga den första, man mötte, om vägen till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, och denna varelse var den första, han sett nu på morgonen, så steg han likväl av hästen, gick bort till honom och framställde sitt spörsmål.

Dervischen mumlade något till svar, men

eftersom hela hans ansikte var överväxt med hår och skägg, kunde ingen bli klok på vad han sade. Då tog Bahman beslutsamt sin sabel och skar av skägget kring hans mun. Och nu kunde han tala och såg till och med riktigt tacksam ut över tjänsten. Men de första ord, han sade, voro icke uppmuntrande.

— Begär icke, att jag skall svara på din fråga, min

ädla, unga herre! sade han. Just därför att du visat mig vänlighet och tycks vara en präktig ung man, ber jag dig, vänd om! Hundratals unga människor ha före dig försökt nå fram till den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, men ingen har kommit till målet. De ha alla fallit offer för de osynliga röster, som råda kring »De onda tungornas berg», på vars översta topp de tre underbara tingen befinna sig. Då en resande vill stiga upp för berget, hör han runt omkring sig röster, som nedsvärta honom på det skymfligaste, men han ser ingen, och om han blott ett ögonblick lyssnar till dem och vänder sig om, är han förvandlad till sten. Ännu har icke någon människa kunnat motstå deras trollmakt, och hela berget är kantat med svarta stenar. Lyd därför mitt välmenande råd och inlåt dig icke på äventyret, utan rid hem igen.

Men Bahman var envis. Han tyckte, det skulle vara en lätt sak att stå emot några osynliga rösters dumma prat, och så låg han över dervischen med böner att visa honom vägen, ända tills denne suckande lät beveka sig.

Han tog upp en liten svart stenkula ur en påse och gav den åt den unga mannen.

— Tag denna kula, sade han, och kasta den framför dig, så rullar den utan att stanna och

visar dig vägen till berget.

Lyckas du komma uppför det, utan att de onda tungorna få makt med dig, så finner du lätt den talande fågeln, sittande i sin förgyllda bur på bergstoppen.

Har du väl gjort dig till herre över honom, så besvarar han alla dina frågor och säger dig, var du skall söka det spelande trädet och det gullgula vattnet. Men betänk dig ännu en gång! Lyd mitt råd och vänd om!

Bahman hörde dock icke längre på honom utan kastade sig upp på sin häst och slängde kulan framför sig. Den rullade och rullade än i bukter, än rakt fram, och ynglingen red efter. Slutligen såg han det höga berget resa sig framför honom, och de svarta stenarna, som dervischen talat om, kantade hela vägen upp till dess topp.

Det såg kusligt ut, men Bahman tog mod till sig och sprängde på. Lång bit hade han dock icke ridit, förr än han hörde en skarp röst tätt vid sitt öra.

— Dumbom, skrek den, tror du, det finns skatter häruppe? Du är lätt att lura, du!

— En sådan gås! En sådan gröngöling! skrek någon i hans andra öra.

Och så skrattades det runt omkring honom.

— Ynkrygg, trashank, vad har du här att göra? Vi ska ge dig, vi! Stick honom! Slå honom! Skjut honom! ljöd det överallt.

Allt högre skreko rösterna, allt flera blevo de, och larmet och skriket var till sist så olidligt, att håren reste sig på hans huvud, och han darrade i hela kroppen.

På en gång vrålade då en massa röster:

— Din fega stackare, nu ska du få dig ett nyp i nacken!

Bahman spratt till, glömde dervischens råd och vände sig om. Och i samma ögonblick voro både han och hans häst förvandlade till stenar.

Under hans frånvaro kunde emellertid Pervis och Parisade icke tänka på något annat än honom. Var morgon drog systern kniven ur slidan för att rådfråga den om hans öde, och då den var blank och ren, stack hon åter in den, glad att ingen olycka hänt. Men då hon den tjuguandra dagen efter hans avresa drog fram knivbladet, klibbade en bloddroppe vid dess spets.

Både hon och Pervis stodo stumma av förfäran, tills deras sorg bröt ut i bitter klagan.

Pervis tänkte dock snart på att handla. Han ville ut att hämnas sin brors död och bemäktiga sig de tre skatterna, som redan kostat dem så mycket. Och det var fåfängt, att Parisade försökte avhålla honom från hans föresats. Morgonen därpå reste han. Men innan dess lämnade han sin syster ett radband, som liksom Bahmas kniv kunde säga, om dess ägare vore vid liv eller ej.

Var morgon skulle hon läsa en bön för varje kula, och löpte då kulorna lätt på tråden, var han frisk och sund, men klibbade de fast vid varandra, var han död.

Det gick Pervis på samma sätt som brodern. På tjuguförsta dagen kom han till den gamle dervischen, som likväl nu genast kunde ge svar på tal, tack vare att Bahman rakat honom.

Han ville högst ogärna uppfylla Pervis begäran om att visa honom vägen till »De onda tungornas

berg» och utbredde sig i stället om alla dess farligheter, sade, att ingen kom tillbaka därifrån, och berättade om en ung man med utseende som en prins, vilken ridit dit för tjugutvå dagar sedan och naturligtvis nu också var en svart sten.

Pervis förstod nog, att denna unga man var hans bror. Men ingenting kunde avskräcka honom, och han gav sig icke, förr än han fått den rullande svarta kulan.

Uppkommen på hästen, kastade han kulan framför sig, varefter han följde den, tills han kom till berget med de svarta stenarna. Och så fort han hunnit några steg uppför branten, började de osynliga rösterna låta höra sig.

— Vanbörding, mördare, tjuv! skreko de. Din fega usling, som inte törs se folk i ansiktet, vi skola ge dig, vi!

I början förhärdade han sig, men varje skymford sved i honom, ty han visste ju med sig, att han var en hederlig människa, och han bet läpparna till blods för att behärska sig.

Till slut skrek en röst:

— Din dåre! du kommer hit för att få veta, vem du är. Och jag skall säga dig det. Du är son till en tiggerska och en hängd tjuv! Nu vet du det.

Och så skrattade det till av hundra röster, så det gav eko i berget.

Men då var det slut med Pervis självbehärskning. Han glömde alla varningar och vände sig om för att dräpa de nedriga förtalarna. Och i samma nu blev han till en svart sten.

Den stackars Parisade satt under tiden hemma och sörjde och lät kulorna i radbandet glida mellan sina fingrar. Men en morgon fann hon till sin fasa, att de icke längre kunde skiljas åt. Då förstod hon, att också hennes andra broder var död.

Parisade var likväl en flicka, som kunde göra annat än gråta och vrida sina händer. I stället för att överlämna sig åt en hejdlös sorg, klädde hon sig i gosskläder, satte sig upp på sin häst och red ut i världen för att hämnas sina bröders död.

På tjugondeförsta dagen kom hon liksom Bahman och Pervis till dervischen och frågade honom efter vägen till det ställe, där man skulle söka den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet.

Dervischen betraktade henne uppmärksamt innan han svarade:

Min ädla fröken, sade han slutligen, ty oaktat er manliga dräkt ser jag nog, att ni är en flicka, bed mig icke om att besvara er fråga! På er likhet med de två unga män, som nyligen bett mig om samma upplysningar, märker jag, att ni är deras syster. Men de liksom alla andra, som försökt närma sig de tre underbara tingen: den

talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, ha aldrig kommit tillbaka, och sammaledes går det nog med er.

Och han berättade henne om de onda tungorna och om hur var och en som lyssnade till dem, blev förvandlad till en kall, svart sten.

Parisade stod och funderade en liten stund.

— Är det förbjudet att begagna sig av list för att vakta sig emot dem? frågade hon.

— Nej, det har jag inte hört, svarade devischen.

Parisade sprang då bort till några får, som betade på ängen, tog en liten sax, som hon bar vid gördeln, klippte av dessa ett par ulltappar och gick tillbaka till dervischen.

— Nu, sade hon, i det hon visade honom ulltapparna och förde dem till sina öron, skola de få prata så mycket de ha lust för mig. Vill du nu vara snäll och visa mig vägen?

Dervischens ögon tindrade.

— Det skall vara en kvinna, som skall kunna hitta på något sådant, sade han. Det har ingen av alla de män, jag sett draga dit bort, kommit att tänka på. Kanske går det dig bättre än dem.

Och mindre ovilligt än han givit hennes bröder de svarta kulorna, öppnade han nu sin påse och gav henne den rullande vägvisaren. Hon tackade honom hjärtligt, steg till häst och kastade kulan framför sig.

Genast trillade den i väg, och hon följde efter alla dess slingrande vägar. Till sist kom den då till »De onda tungornas berg», och knappt hade hästen börjat trava uppför branten, förrän hon hörde de osynliga rösterna omkring sig.

— Nej, se på den där slynan! skreko de. Hon ska inte komma långt! Bussa hundarna på henne!

Men strax satte Parisade ulltapparna i öronen, och då blevo rösterna mycket otydliga. Hon hörde dem nog men kunde icke urskilja, vad de sade. Ju längre upp hon kom, ju högre skreko de dock, och ibland trängde skymforden genom ullen in i hennes öron, så att hon bleknade och darrade. Men då hittade hon på att ropa och stoja själv med högan röst. Och då hörde hon ingenting mera.

Äntligen var hon nära toppen av berget och såg den gyllene fågelburen skymta däruppe. Ännu några steg, och hon såg själva fågeln, en liten grå obetydlig stackare, flaxa bakom gallren.

Men var han liten, så hade han däremot en stark, dundrande röst:

— Våga dig inte att röra mig! skrek han högre än någon av de osynliga rösterna, så att till och med ulltapparna icke hjälpte. Kom mig icke för när, för då rasar hela berget!

Men Parisade var inte den, som lät skrämma sig så lätt. Hon steg lugnt av hästen, gick fram

till fågelburen och lyfte den av trädgrenen, på vilken den hängde.

Och berget rasade inte.

— Nu är du min, sade hon till fågeln, i det hon tog ulltapparna ur öronen.

Och fågeln böjde ödmjukt på huvudet, där den satt.

— Jag hälsar dig, min härskarinna, sade han. Och jag svär dig tro och lydnad, ty den, som erövrar mig, den tjänar jag.

— Säg mig då, var jag skall finna det spelande trädet och det gullgula vattnet! befallde Parisade.

— Det hör du, och det ser du, svarade fågeln.

Och verkligen! Nu hörde hon den underbaraste musik klinga och tona och susa. Och vägledd därav fann hon snart det spelande trädet, som stod där högt och ståtligt och sträckte sin krona med de dallrande löven mot himmelen.

— Bryt endast en kvist! sade fågeln, som hon bar med sig i buren. Då du kommer hem, kan du plantera den, så blir den ett lika stort och högt träd som det här.

Parisade tog en liten kvist och stoppade den innanför sidenrocken. Sedan såg hon sig om efter det gullgula vattnet.

Och med detsamma såg hon det. Det sprutade upp ur en klipprämna helt nära intill henne, och

Parisade satte ulltapparna i öronen, och då blevo rösterna mycket otydliga.

dess strålar stego högt mot skyn och kommo ned igen i ett gnistrande guldregn.

— Tag den lilla silverurnan, som står där vid trädroten! sade fågeln. Fyll den med vattnet och gör dig, sedan du kommit hem, en bassin, så behöver du blott hälla några droppar av vattnet uti den för att få ett lika vackert springvatten som detta.

Och Parisade följde fågelns råd. Hon hittade genast silverurnan vid trädroten, fyllde den med det gullgula vattnet och fäste den vid sin gördel.

Men hennes glädje att ha erhållit de tre underbara tingen var blandad med stor sorg, ty de hade ju kostat hennes bröders liv, och hon suckade djupt vid denna tanke. Visserligen hade hon ju hämnats deras död genom att beröva de osynliga makter, som härskade över detta berg, deras skatter, men detta kunde icke trösta henne.

— Jag vill åtminstone taga med mig de svarta stenar, vartill mina bröder blivit förvandlade, sade hon till fågeln i buren. Men jag kan icke urskilja dem från de andra. Visa mig dem!

Fågeln nickade med huvudet än åt den ena sidan, än åt den andra. Han ville tydligen icke riktigt ut med språket. Men Parisade befallde honom med sträng röst att säga henne, vad han tänkte på.

— Om jag gör det, så upphäver jag allt, vad

mina förra husbönder, de osynliga makterna, uträttat här i världen, sade fågeln och såg betänksam ut, som om han ännu icke vore fullkomligt fri från de hemliga makternas inflytande. Men eftersom jag är din slav, så så måste jag lyda. Häll några droppar av det gullgula vattnet på var och en av de svarta stenarna, så skall du snart känna igen dina bröder!

Parisade började vandringen nedför berget, och den första svarta sten, hon såg, begöt hon med ett par droppar vatten ur sin silverurna.

Men hur bestört blev hon icke, då

hon märkte, att stenen fick liv och en ståtlig riddersman reste sig framför henne.

Han gnuggade sig i ögonen och såg förvånad ut.

— Var är jag? frågade han. Jag har bestämt sovit.

Och så berättade han för Parisade, att han varit på väg för att hämta den talande fågeln, det spelande trädet och det gullgula vattnet, men på vägen uppför berget blivit skymfad av osynliga röster och till sist vänt sig om för att tukta dem. Sedan mindes han ingenting mer. Han tyckte, att han helt tvärt hade somnat in.

Parisade talade då om för honom, hur allt förhöll sig, och han föll på knä och kysste hennes händer under innerliga tacksägelser, för att hon räddat hans liv.

Men Parisade gick vidare, begjutande varje sten, hon såg, med några droppar av det gullgula vattnet. Och runt omkring henne vaknade den ena riddersmannen efter den andra upp ur sin dödssömn. Och det blev ett stort gny av utrop och sabelskrammel och hästars tramp och gnäggningar, ty även de oskäliga djuren hade fått liv på samma gång som deras husbönder. Och var och en av de återuppväckta männen ville tränga sig fram och kyssa hennes händer och välsigna henne.

Slutligen såg hon ett älskat ansikte vändas

Den svarta stenen begöt hon med ett par droppar vatten ur sin silverurna.

emot henne från en av de svarta stenarna, som fått liv. Det var hennes broder Pervis', och hon störtade med ett glädjerop i hans armar.

Även han tyckte sig ha sovit och blev storligen förvånad över att se sin syster och hela den omgivande riddarskaran. Men då han hörde, hur allt gått till, blev hans förtjusning ännu större än hans förvåning.

Nu gällde det också att få reda på Bahman. Och endast några steg längre ner reste han sig ur en av de vattenbegjutna stenarna. Det blev ny glädje och ny överraskning.

Men icke förr än alla de svarta stenarna voro förvandlade till levande varelser, anträdde de hemfärden, och den blev till ett verkligt triumftåg för Parisade, så dyrkades hon av alla dem, hon räddat.

Då de kommo till dervischens hydda, funno de den emellertid tom, och ingenstädes i närheten såg man till den gamla mannen. Han hade förmodligen begivit sig bort, underrättad av högre makter om att hans vakttjänst som vägvisare till »De onda tungornas berg» var obehövlig för framtiden.

Efter att ha övertygat sig om, att det var fruktlöst att söka honom, sprängde man vidare, och efter hand tog än den ene än den andra av riddarna ett hjärtligt avsked för att rida var och en åt sitt håll. Till sist voro de tre syskonen

ensamma. Men efter tjugu dagars resa hunno även de till sist hem och blevo mottagna med stor fröjd av sina tjänare och underhavande, som knappast trott sig få återse dem.

Följande morgon gick Parisade ned i trädgården och uppsökte dess vackraste plats. Där

stack hon ned kvisten, som hon tagit från det spelande trädet, och medan hon stod där och såg på, slog den rot, sände ut skott på skott och växte högt över hennes huvud, tills den blivit ett väldigt träd, som överskyggade en god del av marken. Dess blad började dallra, och den mildaste,

ljuvaste musik tonade kring nejden, så fort minsta vindfläkt stal sig mellan grenarna.

Men när den talande fågeln, som satt i ett av slottsgemakens öppna fönster, kände igen detta spel, stämde han upp en sång så härlig, att alla, som hörde den, måste stanna mitt i sitt arbete eller vad de hade för sig, knäppa ihop händerna och lyssna. Och alla skogens sångfåglar kommo flygande för att stämma in med ett sakta kvitter.

Nu återstod endast att bereda rum för det gullgula vattnet.

Strax bredvid det spelande trädet låg en liten grönskande däld. Där lät Parisade bygga en bassäng av vitaste marmor, och när den var färdig, gick hon dit tillsamman med sina bröder och hällde några droppar av silverurnans innehåll i bottnen på den stora marmorskålen.

Genast fylldes hela bassängen. En skyhög vattenstråle sprutade upp i luften och föll ner igen i ett gnistrande regn av gyllene droppar, och det glänste och skimrade så, att man knappast stod ut att se på det.

En sådan trädgård, som de tre syskonen nu ägde, fanns icke i hela världen, och dess rykte spred sig också vida omkring. Folk kom långväga ifrån och stod och tittade in genom gallergrindarna bara för att få se en skymt utav den och få höra det spelande trädet och den talande fågeln.

Även sultan Chosra Scha fick slutligen höra talas om den märkvärdiga lustgården, och han fattades av ett sådant begär att se den, att han lät kalla till sig Bahman och Pervis för att tillkännagiva sin önskan att besöka dem.

Han hade aldrig förr sett de bägge ynglingarna, och när de nu stodo inför honom, blev han överraskad av det djupa intryck, de gjorde på honom.

Deras frimodiga väsen, deras öppna, vackra ansikten och förnäma hållning gåvo dem utseende av unga furstesöner, och det föreföll otroligt, att de blott voro söner till en uppsyningsman över de kungliga trädgårdarna, isynnerhet som deras tal röjde en så överlägsen bildning.

Sultanen inbjöd dem att äta vid hans eget bord, och mer än en gång glömde han bort maten på sin tallrik för att frånvarande sitta och betrakta dem.

Ett par sådana söner kunde han också ha ägt, tänkte han, och han längtade ännu mer än förut att besöka dem i deras hem och att få se deras syster, som de talade om med sådan kärlek och beundran, och vilken utfört storverket att erövra de tre underbara skatterna, som så många ädla riddersmän förgäves eftersträvat. Dagen för hans tillämnade besök utsattes därför till nästa förmiddag. Och bröderna skyndade sig att rida hem för att

förbereda Parisade och ställa huset i ordning till ett värdigt mottagande.

En präktig måltid skulle naturligtvis anrättas åt sultanen och hans följe, och Parisade gick till den talande fågeln och bad honom om råd angående de rätter, som voro mest passande.

— Sköna härskarinna, svarade denne, du har en utmärkt kock. Låt honom laga, vad han bäst tycker, blott matsedeln börjar med gurkor, fyllda med äkta pärlor.

— Gurkor, fyllda med äkta pärlor! Vad menar du med det? utbrast den unga flickan förvånad.

— Fråga icke! Gör bara, som jag säger! svarade fågeln.

Men då blev Parisade ond.

— Det tycks, som om du inte längre kommer ihåg, att det är jag, som är din härskarinna, sade hon. Du nekar gång efter annan att svara på mina frågor. Hur ofta har jag inte bett dig säga mig, vem jag och mina bröder äro, eftersom den gamla feen påstod, att du visste det bättre än vi själva. Men du har inte svarat mig. Och nu vill du fortsätta med att vara hemlighetsfull.

— Tålamod, min härskarinna, tålamod! genmälte fågeln. Jag nekar endast att besvara dina frågor, där att det är bättre, att de besvara sig själva. Och det sker, om du följer mitt råd.

— Men pärlorna! Varifrån skall jag taga så mycket pärlor?

— Var lugn! Gräv bara i morgonbittida tätt intill det spelande trädets rot åt den sidan, där solen går upp, och du skall finna flera pärlor än som behövas.

Parisade tackade fågeln och försökte kuva sin nyfikenhet. Men tidigt morgonen därpå väckte hon sina bröder, gav dem var sin spade och

bad dem följa sig ut i trädgården. Hon utpekade här platsen, på vilken de borde gräva för att påträffa fyndet, som fågeln sagt skulle finnas där. Och verkligen, sedan de grävt några tag, stötte spadarna mot något hårt i den lösa jorden. De togo ännu ett par kraftiga tag, och till deras häpnad kom där uppvältande i dagsljuset ett stort skrin av blänkande guld.

En nyckel satt i låset, som Parisade skyndade sig att öppna. Fågeln hade icke talat osanning. Hela skrinet var fullt av skimrande äkta pärlor.

Jublande över sin funna skatt sprang Parisade in i köket för att fullgöra återstoden av fågelns uppmaning, ty nu trodde hon säkert, att den skulle ha lyckosamma följder.

— Här är fyllning till gurkorna, som skola serveras som första rätt, sade hon till kocken och öppnade skrinet.

Denne spärrade upp ögonen och stod mållös av överraskning och rörde i pärlorna. Pärlor som gurkfyllning! Aldrig i sitt liv hade han hört talas om en så underlig rätt, fastän han varit kock i så många år.

— Det, det det ... det går väl aldrig an, stammade han slutligen. Gud bevare vår höga sultans nådiga mage!

Men Parisade upprepade sin befallning på det

Hela skrinet var fullt av skimrande, äkta pärlor.

eftertryckligaste. Och så måste han lyda, fastän han undrade, om världen blivit upp- och nedvänd.

Framåt middagstiden kom sultanen med ett lysande följe och togs emot av alla lantgårdens tjänare och svenner, som voro uppställda i två led från gallergrinden upp till palatset. Det spelande trädet klingade och susade vackrare än vanligt. Det gullgula vattnet kastade sin gnistrande vattenpelare högre upp än förut. Och den talande fågeln sjöng så härligt, att sultanen måste stanna halvvägs upp till slottet och knäppa ihop sina händer.

— Har jag kommit in i paradiset? frågade han.

Men när Parisade stod bugande på palatsets trappa, och han mötte hennes sköna ögon, då tycke han ändå, att han skådade det härligaste av allt.

— Sådan skulle min dotter varit, tänkte han, om jag fått någon, och om hon blivit sådan, jag drömt mig henne.

Han kysste henne på pannan och lät henne föra sig in i de vackra gemaken. Det mest lysande var dock matsalen, och här satte de sig till bords, under det fågeln, som hängde i fönstret i sin gyllne bur, sjöng de ljuvaste sånger, och hela traktens fåglar instämde med sitt glada kvitter.

Första rätten, som bjöds, var enligt Parisades befallning de fyllda gurkorna, och eftersom sådana

voro sultanens favoritmat, tog han den största, han såg. Med ett raskt snitt skar han upp den, och där trillade alla pärlorna ut över tallrik och bord.

Sultanen såg sig frågande omkring.

— Pärlor, utbrast han, de skönaste pärlor! Men aldrig i mitt liv har jag sett pärlor användas till mat. Det var sannerligen den underbaraste rätt, jag blivit bjuden på.

Och han kunde icke hämta sig från sin förvåning. Icke heller fick han något svar av Parisade och hennes

bröder. De sutto tysta och förlägna utan att veta, hvad de skulle säga.

Men då öppnade fågeln sin näbb.

— O, herre och sultan, sade han, hur kan du bli så förvånad över att se en gurka fylld med pärlor, när du icke fann det underligt, att din sköna gemål kunnat få kattungar, hundvalpar och trädstubbar till barn!

Bestört sprang sultanen upp från bordet.

— Jag måste väl tro det, då hennes egna systrar sade det! svarade han, röd och blek om vartannat.

— Hennes egna systrar, återtog fågeln, voro avundsjuka över den upphöjelse, som deras syster rönt, och som gjorde skillnaden dem emellan stor. Deras innerligaste önskan var att kunna störta henne från den höga plats, du givit henne, och därför satte de ut de små prinsarna, hon fått, i var sitt degtråg på floden, och den lilla prinsessan i en smörbytta. Och i deras ställe visade de dig hundvalpen, kattungen och trädstubben. Men överuppsyningsmannen för dina trädgårdar räddade de tre barnen och uppfostrade dem som sina egna. Här ser du dem omkring dig. Och vill du ha bevis, kan du finna degtrågen och smörbyttan på vinden. Var och en kan se, att de tillhört ditt kök, och om du frågar bagarens och kockens fruar, skola de icke kunna neka till att de an-

Han pekade på de bägge degtrågen.

vänt dem till farkoster åt prinsarna och prinsessan.

Sultanen gav sig icke tid till att höra mer. Han sprang själv upp på vinden, följd av de tre syskonen och hela sitt följe. Och där funno de snart de två degtrågen och smörbyttan. Och i den senare och i vart och ett av degtrågen lågo lindor som till späda barn.

Sedan de åter inträtt i salen, tog sultanen sina återfunna barn i famnen, under det glädjetårar strömmade nedför hans kinder. Nu ångrade han bittert sin lättrogenhet, som under så många år berövat honom välsignelsen att få äga två så präktiga söner och en så älskvärd dotter i sin närhet, och som dessutom förlett honom att begå en sådan grym orättvisa mot sin älskade gemål.

Ögonblicket var dock kommet för att skipa rättvisa.

Sedan de slutat sin måltid, red sultanen genast in till huvudstaden och lät kalla inför sig bagarens och kockens fruar.

Utan att ana oråd kommo de helt smilande och bugade sig för honom, men då han pekade på de bägge degtrågen och smörbyttan, som tre tjänare höllo i famnen, bleknade de, och deras ögon stodo vidöppna av förskräckelse.

Med sådana bevis framför sig kunde de icke

längre neka, och innan kvällen hade de dömts till döden och avrättats med stegel och hjul.

När de sålunda fått sitt välförtjänta straff, begav sig sultanen till tornet, där hans stackars gemål satt fången, och öppnade själv hennes fängelse. Sedan förde han henne hem till palatset, och i hela hovets närvaro bad han henne om förlåtelse för sin orättvisa och satte henne bredvid sig på sin tron.

Då öppnades dörrarna till de inre gemaken, och prins Bahman, prins Pervis och prinsessan Parisade skyndade in och omfamnade sin moder, som överväldigad av så mycken lycka och av så många överraskningar, höljde dem med kyssar.

Och sedan levde de tillsamman i frid och fröjd ända till sin död.

Den lilla domaren.

Under den store kalifen Harun al Raschids regeringstid levde i Bagdad en köpman, benämnd Ali Chodjah.

Denne hade alltid varit en from muselman, men det oaktat gick år efter år, utan att han fyllde sin plikt att som en sann muhammedan vallfärda till Mekka. De många affärerna hade hindrat honom, och han hade icke tyckt sig ha råd att lämna hus och bod åt sitt öde för att göra den långa resan.

Tre nätter å rad fick han emellertid en märkvärdig dröm. Han tyckte sig se en sträng vithårig gubbe stå med upplyft hand framför honom och fråga, varför han icke gjort sin plikt och för längesedan varit i den heliga staden.

Denna påminnelse tog honom så djupt, att han beslöt att genast giva sig av. Han sålde sitt hus, sin bod och sina varor och köpte för pengarna sådant småkram, som var lätt att föra med sig och avyttra på främmande ort, ty han ville gärna slå två flugor i en smäll och göra förmånliga affärer, på samma gång han fyllde sin religions bud.

Sedan alla inköpen voro gjorda, hade han ännu tusen sekiner över, och som han icke gärna ville draga dem med sig på resan, funderade han

mycket på hur han skulle kunna gömma dem på ett säkert sätt hemma i Bagdad. Till slut tyckte han sig också ha hittat på något bra. Han tog alla guldslantarna och lade dem i bottnen på en stor lerkruka, som han haft stående i boden, fyllde sedan krukan med inlagda oliver och bar den till sin granne Mustafa, som var hans bästa vän.

— Kära granne, sade han till honom, skulle du vilja göra mig den tjänsten att förvara den här olivkrukan åt mig, tills jag om några månader kommer igen från min vallfärdsresa till Mekka?

— Med största nöje, svarade Mustafa. Här har du nyckeln till mitt magasin. Ställ den själv, var du behagar. Ingen skall röra den, och du skall finna den på samma plats, när du kommer tillbaka.

De gingo tillsamman till magasinet och satte krukan i ett hörn. Ali Chodjah tackade sin vän och gav sig så ut på sin resa.

Men det stod skrivet i ödets bok, att den alls icke skulle bli så kort, som han tänkt sig.

Då han kom till Mekka och efter förrättade andaktsövningar bredde ut sitt varulager, fick han händelsevis höra, att de saker, han hade att sälja, voro dubbelt så mycket värda i Egypten som där. Affärsman som han var, kunde han icke låta tillfället gå förbi sig utan följde med en karavan, som just skulle avgå till Kairo. Och när han

kommit till Kairo och sålt och köpt där, begav han sig till en ny stad, och sedan till en annan, alltjämt lockad av den växlande lyckan att resa vidare.

På detta sätt gingo affärerna än med förlust, än med vinst. En gång förlorade han så mycket på sina spekulationer, att han icke ens hade medel att återvända hem, och sedan behövde han sträva mycket länge för att repa sig igen, och det förflöt nära sju år, innan han någorlunda välbärgad beslöt sig för att återvända den långa vägen hem till Bagdad.

Hans vän Mustafa hade emellertid icke en enda gång tänkt på olivkrukan, som stod inne i hans magasin, förrän redan sex år voro gångna och litet därtill. Då sade en dag hans hustru, medan de sutto vid bordet:

— Tänk! vad det är länge sedan vi åto oliver. Det är ändå någonting, som är bra gott!

— Tyst, sade Mustafa, jag kommer ihåg, att det står en kruka oliver inne i magasinet. Ali Chodjah satte in den där, innan han reste. Men nu är han nog död, eftersom han icke kommit tillbaka på så lång tid. Om de äro friska, kunna vi verkligen smaka på dem.

— Nej, rör dem inte! Det skulle ju ändå kunna hända, att Ali Chodjah komme igen, menade hustrun.

Men hennes man hörde icke på henne. Han tog magasinsnyckeln och ett ljus och letade reda på krukan. Den var väl överbunden och alldeles full, men då han tog upp en av oliverna och bet i den, kände han, att den var skämd och kastade bort den.

— Kanhända de andra äro bättre, tänkte han.

Och för att övertyga sig om hur det var med den saken, hällde han ut en del av oliverna.

Därvid skramlade det emellertid till i krukan, och då han lutade ännu mera på henne, ramlade ett guldmynt ut. Girigt slog han ut hela innehållet och upptäckte förvånad de tusen sekinerna.

Så mycket pengar kunde hans själ icke stå emot. Han stoppade dem på sig, hällde åter oliverna i krukan, band över den väl och gick upp till sin hustru.

— Nej, de voro skämda och omöjliga att äta, sade han.

Men hustrun var orolig över vad han gjort.

— Det hade varit bättre, om du inte hade rört dem, tyckte hon. Om nu Ali Chodjah kommer tillbaka, så ser han kanske, att krukan varit upptagen.

Dessa ord förskräckte Mustafa. Då han hällt ut oliverna, hade en del kommit på golvet, blivit sandiga och icke kunnat läggas ned igen. Krukan var därför icke så full som förut. Om nu

Ali Chodjah komme och ville ha den tillbaka, skulle han med skäl kunna påstå, att den var rörd. Men det gick inte an.

Följande dag köpte han en hel hop nya oliver och hällde dem i krukan i stället för de gamla, så att ingen skulle kunna se, att innehållet blivit rört, ställde så kärlet tillbaka på sin plats och kände sig helt förnöjd över sina lätt förvärvade tusen sekiner.

Det dröjde likväl icke många månader, förrän

Ali Chodjah till hans stora förtret kom hem igen, och ett av dennes första bestyr var att gå och hämta sin olivkruka med de tusen sekinerna, som han nu ganska väl behövde för att åter kunna öppna sin affär.

— Min kära vän, sade han till Mustafa, sedan han kommit inom dörren och hälsat på honom, du har väl min olivkruka kvar?

Mustafa blev liksom en smula het om öronen men svarade helt käckt.

— Naturligtvis, bästa granne. Här har du nyckeln till magasinet. Det är bara att hämta den. Den står, där du ställde den.

Och Ali Chodjah gick glad och letade reda på sin kruka, tog den på armen och bar den till värdshuset, där han bodde. Men när han avtäckte den och stack ner handen för att känna efter sekinerna, blev han häpen och bestört.

Han kände inga guldmynt.

Då slog han ut oliverna i ett annat kärl, men inte heller nu upptäckte han några. Kanske de blivit inblandade i frukterna? Måttvis hällde han dem tillbaka i krukan igen. Men nej, inga sekiner?

Ängslig över sitt saknade guld och bedrövad över att nödgas misstänka sin vän för oärlighet, gick han åter till Mustafa och berättade honom, att han lagt ner tusen sekiner i olivkrukan men nu icke kunde finna dem.

— Vad vill det säga? utbrast Mustafa. Har du lagt dit pengarna, så måste de finnas där. Du kan väl icke tro en vän om att vilja bedraga dig?

— Nej, det vill jag högst ogärna, svarade Ali Chodjah. Men vad skall jag tänka? Jag har lagt dit pengarna, och nu äro de försvunna. Kanske har du behövt dem och lånat dem. Om så är, så säg bara uppriktigt och ärligt ifrån. Jag skall icke störta dig. Du kan ju betala igen dem så småningom, allt efter som du blir i stånd till det.

Men då började Mustafa skrika som en rasande. Han hade icke tagit emot något annat än en kruka oliver. Ingen hade sagt honom, att det var några sekiner ibland dem, och då kunde han väl inte heller stå till svars för dem. Lika gärna kunde man komma och fordra pärlor och juveler av honom.

Ali Chodjah tröttnade likväl icke att söka beveka honom att vara ärlig och bad honom betänka, vilken skandal det skulle bli, om han såge sig tvungen att vända sig till domstolen för att få rättvisa. Men ingenting hjälpte. Mustafa blev tvärtom allt ohövligare. Och då åtskilliga människor stannade och hörde på deras tvist, tog han dem till vittne på att Ali Chodjah försökte svärta ner honom och förstöra hans goda rykte. Han berättade om olivkrukan, som han tagit i förvar, och försäkrade alla, som ville höra på, att han

inte tagit några sekiner. Om så fordrades, kunde han gå ed på den saken inför själva domstolen.

Då grep Ali Chodjah honom om armen.

— Gott, sade han. Du har själv sagt det. Nu går jag till kadin och ber honom döma emellan oss. Få se, om du även inför honom kan vidhålla din osanning. Men kom ihåg, att jag varnat dig.

Ali Chodjah väntade dock ett par dagar med att vända sig till domstolen, ty han hoppades, att Mustafa skulle besinna sig och komma till honom för att erkänna sitt brott. Men den falske vännen gjorde ingenting annat än spred ut kring staden, att Ali ville förstöra hans goda anseende genom att beskylla honom för tjuvnad. Och då gjorde Ali Chodjah äntligen allvar av saken och gick till kadin med sitt ärende.

Målet hade emellertid väckt stort uppseende, och domsalen var alldeles fullpackad med människor, då de båda forna vännerna skulle få sin tvist avgjord.

Ali Chodjah fick redogöra för historien med krukan, och därefter tillfrågade domaren Mustafa, om han tagit sekinerna.

Men denne uppträdde helt fräckt och påstod, att han aldrig sett en skymt av dem, vilket han också intygade med falsk ed i allt folkets närvaro. Som inga vittnen funnos, kunde ingen jäva ho-

Han hade icke tagit emot annat än en kruka oliver.

nom, och domaren såg sig därför tvungen att frikänna honom.

Triumferande gick Mustafa hem till sig och höll stor fest, under det den stackars Ali Chodjah begav sig till sitt ensliga värdshusrum, grubblande över sin olycka och människornas uselhet. Ännu ville han likväl icke ge sin sak alldeles förlorad utan satte upp en böneskrift till kalifen, Harun al Raschid, vari han anropade honom om rättvisa, och gick samma dag upp till det kungliga palatset, lämnade den till visiren Giafar och bad honom giva den åt kalifen.

Giafar fullgjorde även uppdraget, och Harun al Raschid läste morgonen därpå igenom Alis skrivelse dock utan att se någon utsikt att kunna förändra domen, då det icke fanns några bevis för Mustafas brottslighet.

Längre fram på dagen, när han som vanligt förklädd strövade kring gatorna tillsamman med sin visir, fick han emellertid åter en påminnelse om den mycket omtalade domen.

Just som han gick förbi en gård, där några barn lekte, hörde han den äldsta av gossarna, som såg ut att vara omkring tolv år, säga:

— Ska vi leka Ali Chodjah och Mustafa inför domstolen?

— Ja, ropade alla de andra med en mun, och kalifen, som blev intresserad att få veta, vad be-

Som inga vitten funnos, kunde ingen jäva honom, och domaren såg sig därför tvungen att frikänna honom.

grepp barnen kunde ha om den ryktbara tvistesaken, stannade för att höra på.

Försiktigtvis gömde sig dock både han och Giafar bakom ett plank och tittade blott in genom springorna.

— Nu ska vi komma överens om, vilka vi ska vara, sade den äldsta gossen, som de kallade för Soliman. Det är bäst, att jag, som är gammal och förståndig, är kadin. Du Achmed får vara Ali Chodjah, och du Hassan får vara Mustafa. Ni andra få låtsas vara köpmän och rättstjänare.

Soliman satte sig nu på en lår, som skulle föreställa domaresäte, och dinglade med benen.

— För fram de båda tvistande! sade han.

De gossar, som skulle vara rättstjänare, gingo efter de bägge målsägarna, och förhöret började. Både Ali Chodjahs och Mustafas representanter voro inne i sina roller och föredrogo sina olika historier. Denne Mustafa hade till och med ännu mera bråttom än den verklige haft att få svära falskt för att bestyrka sin utsago.

Men då lade Soliman fingret på näsan.

— Stopp, sade han, vi behöva inte ha så bråttom. Innan du svär, skulle jag vilja se den där olivkrukan, i fall Ali Chodjah har den kvar.

Ja, Ali Chodjah hade den kvar, och så låtsades han springa till värdshuset för att hämta den, kom strax därpå tillbaka med en gammal trasig

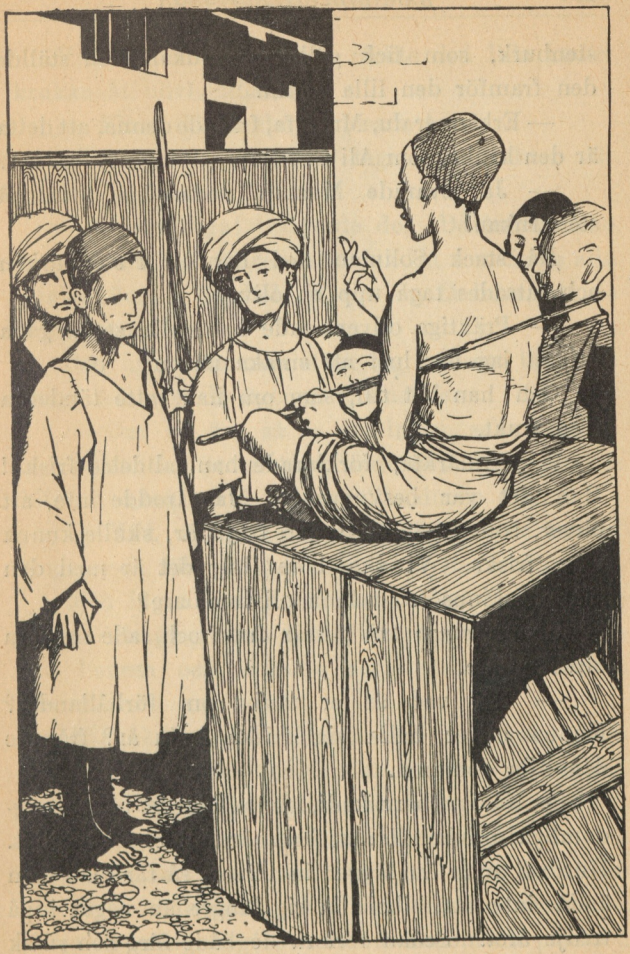

För fram de båda tvistande! sade han.

stenburk, som fick gälla för krukan, och ställde den framför den lilla kadin.

— Erkänner du, Mustafa, frågade denna, att detta är den kruka, som Ali Chodjah gav dig att förvara?

— Ja, svarade Mustafa, sedan han tittat på stenkrukan.

Då stack Soliman ned handen i stenburken och låtsades taga upp en oliv.

— Präktiga oliver! sade han. De se så goda ut, att jag har lust att smaka på en.

Och han bet till, som om han satte tänderna i en frukt.

— Utmärkta, förklarade han, alldeles friska! Men det var besynnerligt! Jag trodde inte, att oliver, som legat förvarade i sju år, skulle kunna vara friska. Vi ska höra, hur det är med den saken. Finns här någon olivhandlare?

Genast stego två gossar fram och sade sig vara olivhandlare.

— Nå, vad är er tanke om förhållandet? Kunna oliver hålla sig friska i sju år? frågade den lilla domaren.

— Nådiga herr kadi, genmälde de bägge ungdomliga olivhandlarna, det är alldeles omöjligt. Hur väl man än lägger in oliver, så får man dem ändå inte att bibehålla sig längre än något inpå tredje året. Sedan förlora de både färg och smak och duga inte att äta.

Vid denna upplysning räckte den lilla kadin krukan åt olivhandlarna.

— Känn då på de här! sade han.

Olivhandlarna låtsades taga upp frukter och smaka på dem.

— Förträffliga! bedyrade de. De kunna icke vara annat än av årets skörd. Du kan fråga alla olivhandlare i Bagdad, så ska du få höra, att de säga detsamma.

Den lilla domaren strök sig om sitt inbillade skägg och spände ögonen i Mustafa.

— Om så är, så är det ingen, som kan bestrida, att det är en tjuv, sade han. Och din lön blir att hängas vid halsen, tills du är död.

— Nåd, nåd! skrek den överbevisade brottslingen och föll på knä med upplyfta händer.

Men ingen nåd gavs. Rättsbetjänterna störta de fram och grepo den lilla Mustafa, bundo ett rep om honom och låtsades hänga honom i närmaste träd.

När skådespelet sålunda var utspelat, gingo Harun al Raschid och Giafar sin väg, osedda liksom de kommit. Kalifen var likväl så uppfylld av förvåning över den lilla domarens klokhet och fyndighet, att han icke talade om något annat under hela hemvägen. Och han befallde Giafar att följande morgon gå och hämta honom till palatset. Vidare skulle han låta kalla Ali Chodjah och

Mustafa att infinna sig i rådsalen nästa förmiddag vid den allmänna mottagningen, och Ali Chodjah skulle tillsägas att taga sin olivkruka med sig.

Som han befallt, så skedde även.

Det blev en stor uppståndelse i Solimans fattiga föräldrahem, när den fina herrn, själva storvisiren hos kalifen, trädde in genom dörren. Men ännu mera bestörtning väckte det, att han ville taga gossen med sig till palatset.

Modern kunde knappast hålla sig upprätt av för-

skräckelse och frågade, om han gjort något illa.

Då Giafar log och sade henne, att det icke skulle vederfaras hennes son något ont utan tvärt om, och att han snart välbehållen skulle vara hemma igen, lugnade hon sig likväl, klädde på Soliman hans bästa kläder och lät honom följa med den främmande herrn.

Soliman gick också käckt vid hans sida, fastän han icke fick veta, vad det var fråga om, ty han var en duktig gosse och visste med sig, att han icke gjort något ont. Inte ens

när han stod inför kalifen, där denne satt i lysande skrud med mantel och spira, blev han rädd.

Han bugade sig endast djupt, som hans moder sagt åt honom, att han skulle göra, och såg honom sedan rakt i ögonen med en fast blick, väntande på vad som skulle komma.

Kalifen lade vänligt sin hand på hans huvud.

— Min kära gosse, sade han, jag skall säga dig, att jag var med och hörde på i går, då du och de andra lekte domstol, fastän ni inte såg mig. Och nu tänker jag låta dig sitta till doms igen, men denna gång över den riktige Ali Chodjah och den riktiga Mustafa.

Och han tog gossen vid handen och förde honom med sig in i den stora rådsalen, där alla ministrarna, emirerna och hovfolket väntade. Ali Chodjah och Mustafa stodo i mitten av rummet och ett stycke åt sidan kadin, som fällt den orättvisa domen, ty kalifen hade även skickat bud på honom, för att han skulle få lära sig, hur ett mål skulle skötas.

Högtidligt skredo de uppför trappstegen till tronen, och alla människor frågade sig med häpnad, vad den lilla fattigt klädda gossen hade där att göra hand i hand med kalifen. Harun al Rashid satte sig emellertid på tronstolen, och som denna var tillräckligt bred för två, lyfte han upp

gossen och satte honom bredvid sig. Därefter lät han giva tecken till att förhöret kunde börja, och att de stridande parterna skulle framträda.

Ali Chodjah och Mustafa berörde tronens trappsteg med sina pannor, och sedan de efter erhållen tillåtelse åter rest sig upp, visade kalifen på Soliman.

— Här ser ni er domare, sade han. Framfören nu på nytt era klago- och svaromål!

Ett sus av viskningar gick genom salen. Man tittade på varandra. Var det kalifens allvar, att denna lilla gosse skulle sitta till doms och avgöra över stort folks heder och liv? Men härskarens vilja måste åtlydas, och de bägge köpmännen avgåvo samma berättelser, som de framkommit med inför kadin, varefter Mustafa liksom förut skyndade sig att anhålla, det han skulle få bekräfta sin utsago med ed.

Den lilla domaren hade tyst och med spänd uppmärksamhet hört på, men nu öppnade han för första gången sin mun.

— Innan du svär, måste vi se olivkrukan, sade han. Låt någon gå och hämta den, i fall Ali Chodjah har den kvar.

Och som Ali Chodjah på Giafars tillsägelse fört den med sig, så var den snart framskaffad. Soliman lät Mustafa erkänna, att det var den rätta. Men i stället för att därefter själv smaka

Sannerligen, riktigt goda och friska oliver, sade han.

på oliverna, bad han nu helt artigt kalifen att göra det.

Denne tog en av frukterna och bet i den.

— Sannerligen, riktigt goda och friska oliver, sade han.

— Ni har hört det, återtog den lilla domaren. De rättrognas behärskare säger, att de äro friska. Men hur länge kunna oliver hålla sig? Om här funnes några olivhandlare, skulle vi kunna få veta det.

Gaifar hade även tänkt på detta och låtit hämta flera olivhandlare upp till rådsalen. Dessa ansågo nu ögonblicket vara kommet och stego fram, förklarande sig vara färdiga att bedöma frågan.

— Längre än något över tre år kunna inga oliver bevaras friska, sade de, utan därefter få de en vedervärdig smak och ful färg.

— Undersök då de här, och säg oss, hur pass gamla de kunna vara! uppmanade Soliman.

Olivhandlarna gjorde, som de blivit ombedda, och förklarade med en mun, att de måste vara av årets skörd.

— Och ändå skulle det vara sju år, sedan du fick dem i förvar, sade den lilla kadin till Mustafa.

Denne bleknade men ville ändå framstamma något till sitt försvar, då han hejdades av ett ljungande »tyst» från kalifen.

— Ditt brott ligger i öppen dag, sade han. Detta barn har gjort det tydligt och klart för var och en, som har ögon att se med och öron att höra med. För ut tjuven och menedaren, och häng honom vid halsen, tills han är död, dock först

sedan han bekänt, var han gömt de tusen sekinerna och lämnat dem tillbaka åt Ali Chodjah.

Vakten grep genast den skälvande brottsligen för att överantvarda honom åt bödeln, så att han skulle få undergå sitt välförtjänta straff. Men

Harun av Rashid vände sig till kadin, som fällt den orättvisa domen.

— Tag lärdom av denna lilla gosse, sade han läggande handen på barnets huvud, och kom ihåg, att du hädanefter bättre undersöker en sak, innan du fäller din dom.

Därpå lyfte han upp Soliman och kysste honom inför allt folket. Och innan gossen gick, fick han med sig en börs full med tunga guldmynt åt sina föräldrar.

Men kalifens bevågenhet stannade icke vid det, utan han lät uppfostra honom på sin bekostnad till en lärd man, för att han i framtiden skulle kunna bli fullt i stånd att gagna sitt land och sina medmänniskor med sin stora klokhet.

TUSEN

INNEHÅLL.

	Sid.
KALIFEN FÖR EN DAG. Med 16 teckningar.....	3
SINDBAD SJÖFARAREN. Med 25 teckningar	52
DE AVUNDSJUKA SYSTRARNA. Med 12 teckningar...	164
DEN LILLA DOMAREN. Med 9 teckningar.....	210

9. **Trojanska kriget**, forngrekiska guda- och hjältesagor, efter de homeriska dikterna, berättade av *Fridtjuv Berg*. Med 71 teckningar av Louis Moe.

11. **Styrman Hurtig**, fritt berättad efter Fr. Marryat av *Henrik Wranér*. Med 59 teckningar av Nils Larsson. Andra upplagan.

12. **Franska Sagor**, efter Laboulaye och Perrault berättade av *Hugo Gyllander*. Med 59 teckningar av Jenny Nyström och Hilda Wåhlström.

13. **Hunden Tipp och några andra djurhistorier**, berättade av *Henning Wendell*. Med 63 teckningar av Louis Moe m. fl.

14. **Den unge boerhjälten.** Strider, jakter och äventyr i Transvaal. Fritt berättade av *Hugo Gyllander*. Med 63 teckningar av Carl Printzensköld. Andra upplagan.

15. **Gula Vargen.** En indianhistoria. Efter Anna Erslevs danska original i bemyndigad översättning av *Henrik Wranér*. Med 41 teckningar av G. Stoopendaal.

17. **Bröderna Grimms sagor**, berättade av *Hugo Gyllander*. Med 92 teckningar av Jenny Nyström, Gisela Trapp, Louis Moe m. fl.

18. **Hittebarnet.** Bearbetning efter Hector Malot av *Henrik Wranér*. Med 37 teckn. av Karl Aspelin.

19. **Tomteberättelser** av *Henrik Wraner, Amanda Kerfstedt, Aug. Bondeson* m. fl. Med 68 teckningar av V. Andrén, Axel Kulle, Johan Tirén m. fl.

20. **Svenska Sägner.** Äventyr och berättelser ur

vårt lands hävder av *Hugo Gyllander*. Med 78 teckningar av Jenny Nyström, Edv. Forsström m. fl.

21. **Kapten Grants barn.** Efter Jules Verne berättad för Sveriges barn av *Anna Wahlenberg*. Med 45 teckningar av David Ljungdahl.

22. **Tomtesagor** av *Z. Topelius*, *Selma Lagerlöf*, *Helena Nyblom* m. fl. Med 80 teckningar av Albert Edelfelt, Edv. Forsström, G. Ankarcrona m. fl.

23. **Östan och Västan.** Sagor av W. Hauff. m. fl., bearbetade av *Hugo Gyllander*. Med 49 teckningar av Brita Ellström, Ingeborg Uddén och John Bauer.

24. **Selim och Kalulu.** Bearbetning efter H. Stanley av *Henrik Wranér*. Med 56 teckningar av Louis Moe.

25. **Tomtefars sagor** av *C. Adelsköld*, *Sigrid Elmblad*, *Anna Wahlenberg*, *N. P. Ödman* m. fl. Med 68 teckningar av Gust. Ankarcrona, Edv. Forsström, Ottilia Adelborg m. fl.

26. **Ja och Nej.** En samling sagor av *Helena Nyblom*. Med 57 teckningar av Ottilia Adelborg, John Bauer, Louis Moe m. fl.

27. **Två års ferier,** efter Jules Verne berättad av *Alfr. Smedberg*. Med 40 teckningar av Karl Aspelin.

28. **Silvertornet** jämte andra sagor och berättelser av *Selma Lagerlöf*, *Per Hallström*, *Mathilda Roos* m. fl. Med 54 teckningar av Jenny Nyström, Gisela Trapp, D. Ljungdahl, Edv. Forsström m. fl.

29. **Riddarsagor,** efter G. Chaucer och Arturssagorna m. fl. samlade och beartade av *H. & M. Hultenberg*. Med 42 teckningar av V. Andrén, Gisela Trapp m. fl.

30. **Vildmarkens sagor,** efter W. A. Fraser bearbetade av *Henning Wendell* och *Hugo Gyllander*. Med 40 teckningar av Louis Moe.

31. **I Hönslösa och Halmåkra.** Barnhistorier och folklivsskildringar av *Henrik Wranér*. Med 50 teckningar av Brita Ellström m. fl.

32. **Diamantäpplet.** En samling folksagor från Fladern, Ungarn och Siebenbürgen, bearbetade av *Louise Zegolson*. Med 43 teckningar av Aina Stenberg.

33. **Buffalo Bill.** Översatt och bearbetad av *Hugo Gyllander*. Med ett 30-tal teckningar av D. Ljungdahl.

34. **Ädelstenen.** Legender, sagor och sägner, samlade och bearbetade av *Henning Wendell, Hugo Hultenberg, Hugo Gyllander* m. fl. Teckningar av C. Ahltin, Hildur Kjerner, D. Ljungdahl m. fl.

35. **Barndomslandet.** Barndomsminnen av Jultomtens författare och konstnärer. Med deras porträtt och smärre teckningar.

36. **Från Bobinacks land.** En samling sagor och berättelser om djur av L. E. Björkman, Rosa Nordenskjöld och Marshall Saunders. Med originalteckningar av Aina Stenberg och Rosa Nordenskjöld.

Samtliga uppräknade sagodelar erhållas genom varje välförsedd bokhandel. De kunna ock rekvireras genom postanvisning direkt från

Svensk Läraretidnings Förlag, Stockholm C.

Gåva av Eva Ringenson
jan. 1969

[1:a uppl. form 1901.] 1911

EN-KRONAS-BÖCKER
FÖR BARN och UNGDOM

hava utkommit på Svensk Läraretidnings Förlag till ett antal av 36, nämligen:

1. Svenska Folksagor.
2. Robinson Kruse.
4. Onkel Toms Stuga.
5. Jorden runt.
6. Medeltidssagor.
7. Svenska Folksagor.
8. Tusen och en natt.
9. Trojanska kriget.
10. Gullivers underbara resor.
11. Styrman Hurtig.
12. Franska Sagor.
13. Hunden Tipp.
14. Den unge Boerhjälten.
15. Gula Vargen.
17. Bröderna Grimms sagor.
18. Hittebarnet.
19. Tomteberättelser.
20. Svenska Sägner.
21. Kapten Grants barn.
22. Tomtesagor.
23. Östan och Västan.
24. Selim och Kalulu.
25. Tomtefars Sagor.
26. Ja och Nej.
27. Två års ferier.
28. Silverfornet.
29. Riddarsagor.
30. Vildmarkens Sagor.
31. I Hönslösa och Halmåkra.
32. Diamantäpplet.
33. Buffalo Bill.
34. Den underbara ädelstenen.
35. Barndomslandet.
36. Bohinacks land.

Varje bok, rikt försedd med originalillustrationer, kostar endast 1 kr. i pappband (önskas klotband, är priset 1 kr. 25 öre). Fullständig förteckning å dessa böcker gratis efter rekvisition från förlaget. Böckerna kunna erhållas genom varje välförsedd bokhandel eller ock rekvireras genom postanvisning direkt från

SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG, STOCKHOLM C

Stockholm 1911. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget.

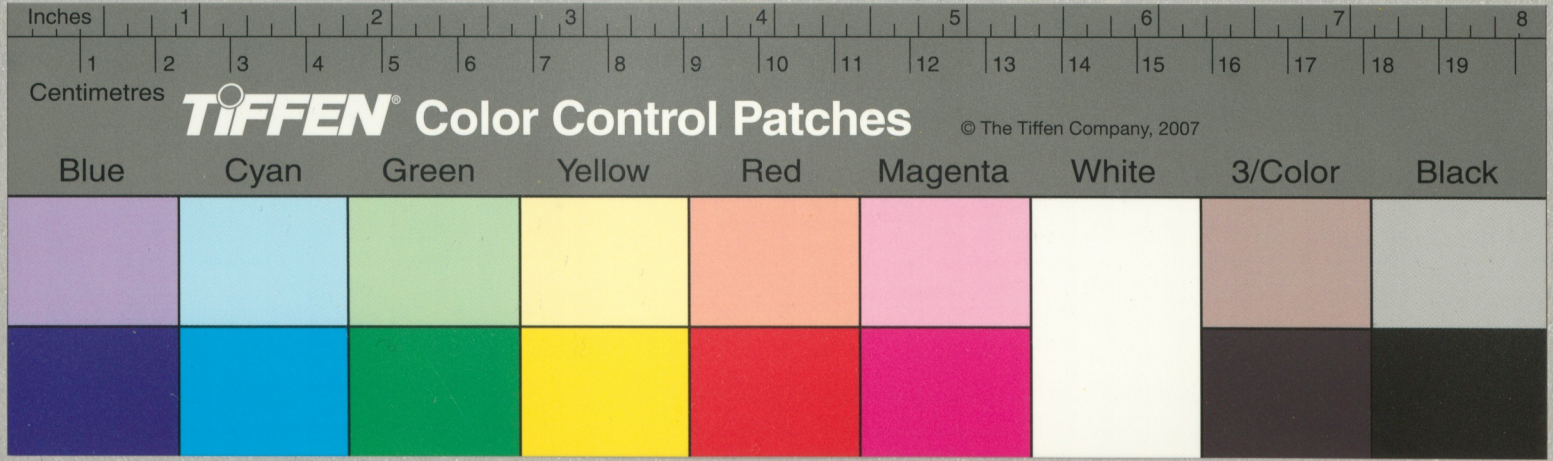
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black